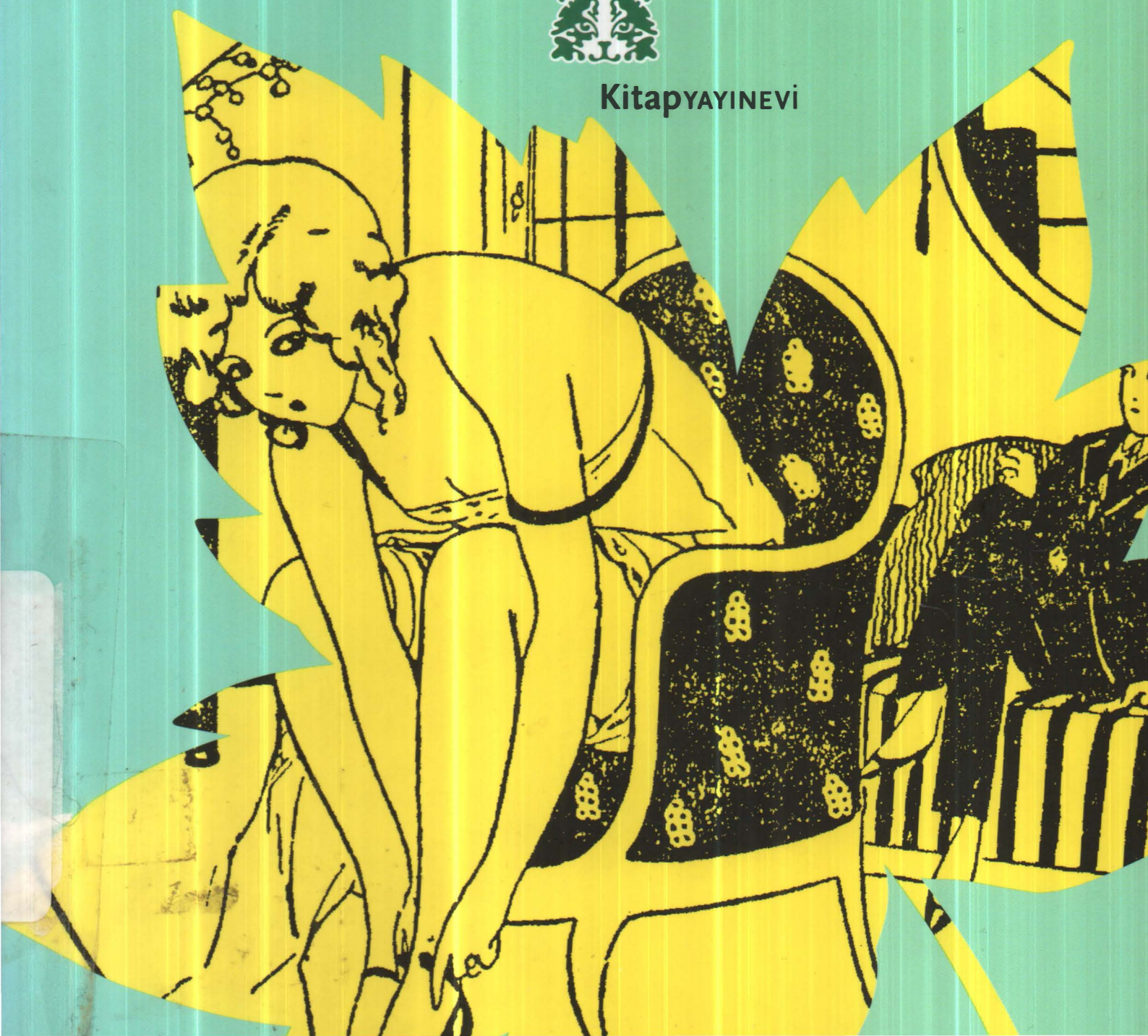
SAHAFLAR ÇARŞISI

Sunuş IRVIN CEMİL SCHICK Hazırlayan ÖMER TÜRKOĞLU

BİN BİR BUSE

1923-24 İstanbul'undan Erotik Bir Dergi

Kitap YAYINEVİ

KİTAP YAYINEVİ – 91
SAHAFLAR ÇARŞISI DİZİSİ – 1

1923-24 İstanbul'undan Erotik Bir Dergi: Bin Bir Buse

© 2005, Kitap Yayınevi Ltd.

Sunuş
İrvin Cemil Schick

Hazırlayan
Ömer Türkoğlu

Düzelti
Nihal Boztekin

Kitap Tasarımı
Yetkin Başarır, BEK

Tasarım Danışmanlığı
BEK

Grafik Uygulama ve Baskı
Mas Matbaacılık A.Ş.
Dereboyu Caddesi, Zagra İş Merkezi B Blok 1
Maslak-İstanbul
T: (0212) 285 11 96
E: info@masmat.com.tr

1. Basım
Eylül 2005, İstanbul

ISBN 975 8704-99-0

Yayın Yönetmeni
Çağatay Anadol

Kitap Yayınevi Ltd.
Cihangir Caddesi, Özoğul Sokağı 20/1-B
Beyoğlu 34433 İstanbul
T: 212 292 62 86 F: 212 292 62 87
E: kitap@kitapyayinevi.com
W: www.kitapyayinevi.com

1923-24 İstanbul'undan Erotik Bir Dergi

Bin Bir Buse

Sunuş
İrvin Cemil Schick

Hazırlayan
Ömer Türkoğlu

Kitap Yayınevi

İçindekiler

Yayıncının Notu 7
Sunuş / İrvin Cemil Schick 9
Bin Bir Buse, Numero 1-16 27
Sözlük 255

Yayıncının Notu

Uzun yıllardır gelişmekte olan dijital baskı sistemi artık olgunlaştı. Bu sistem, yayıncılık alanında devrim niteliğinde gelişmelere yol açacak. Artık bir kitabı, tiraj düşüklüğünden kaynaklanacak maliyet artışlarına neden olmadan çok az sayıda basmak, ikinci ve sonraki basımları kolaylıkla gerçekleştirmek veya bir kitabın her nüshasına farklı bir özellik yüklemek, sözgelimi nüshaları numaralamak (lütfen 4. sayfaya bakınız) veya okurlara ait *exlibris* etiketlerini kitaba basmak mümkün. Şüphesiz bir kitabın sınırlı sayıda, ama ekonomik maliyetlerle basılabilmesi niş yayıncılığın olanaklarını arttırıyor ve çok az sayıda okurun ilgisini çekecek kitapların yayınlanmasını mümkün kılıyor. Geçmişte yayınlanmış, telif hakları artık anonim mülkiyette bulunan eserlerin yeniden yayınlanması, doktora ve yüksek lisans tezlerinin kitap haline getirilmesi dijital baskı ile çok kolaylaşıyor. Kitap Yayınevi, bu yeni baskı sisteminin açtığı olanakları kullanmak için bir başlangıç olarak Sahaflar Çarşısı ve Akademi adlarıyla iki yeni dizi oluşturdu. Dijital sistemin baskı alanı sınırlarına uymak amacıyla bu yeni dizilerimizde 15 x 21 cm ebadını kullanacağız. Bu baskı sisteminin açtığı kapılardan geçerek yakın bir zamanda yeni yayın projeleriyle okurlarımızın karşısına çıkmayı umuyoruz.

Sunuş

İrvin Cemil Schick

Sokakta" yürürken, yakışıklı ve mağrur Şefik Bey, elbiselerinin altında müşekkel vücutlarının çıplak ve cazip olduğunu her an hatırında tuttuğu o asrî genç ve güzel kadınlardan işte birini daha takibe alıyor... Bir köşede onu muhâsara ediyor ve ya ale-l-gafle, yahut da bil-ihtiyâr, nasıl olsa kaleyi zaptedeceğine emin bir edâyla kendisiyle konuşup evinde mülâkata dâvet ediyor... Beriki, muhâtabının küstah dudakları, gayr-ı kabil-i mukâvemet bakışları karşısında, aşka teslim-i irâdât eden bütün kadınlar gibi gözleri derin bir vecd dalgasıyla boğulmuş halde, dâvetini kabul ediyor... Hızlı adımlarla bekâr odasına çıkıyorlar, vakit kaybetmeden kendilerini, âlûde oldukları derin fırtınaya, ruhlarını kamçılayan hırs-ı şehvete terk ediyorlar... Önce Hâlik'in, erkeklerin akıl ve tahammülüne mizân-ı imtihân olmak üzere yarattığına şüphe olmayan o lâtîf ve canlı kürelerin haşarılığı ile hiç kapalı durmayan, mütemâdiyen aralık ve şişkin bulunan gömleğin düğmeleri açılıyor... Yaka gevşiyor, omuz sıyrılıyor, gömlek o kadar düşüyor, o kadar düşüyor ki memeler bütün inkişâf ediyor, uçları canlı ve ser-keş, oracıkta titriyor... Önünde arz-ı servet eden lâtif krizanteme merkûz, sâkit ve hummalı bir ibâdetle vecde gelmiş olan Şefik, derin bir nefes alıyor -bir nefes ki gözlerini döndürmüş, vücûdunu yakmış, rûhunu mültehib bir hâlet-i tuğyâna ilka' ediyor... Nazîre Hanım, burun kanatları lerzân, memeleri pür-telâtum sendeliyor... Artık o kadar mağlup-ı irâde olmuş ki, mukâvemet edemiyor, hattâ kendisi derin bir hâhiş-i nihâyetsiz, bir şevk-i tehâlükle ameliyâta iştirâk ediyor... Sadece üç fermöjüp ile merbût olan eteğinin çıkmasına müsaade ettiğinde, en şâyân-ı perestiş aksâm-ı vücûdu, bütün serveti, bütün ziyneti ile manzûr oluyor, serâpâ bir teslimiyet-i mutlaka hükümrân oluyor... Elbiselerinin altında zuhûr eden sedef, ipek, kadife teni şimdi nâ-mütenâhî bûselerle tezyîn olunuyor ve Nazîre, kendini kâmilen Şefik'in eline bırakmış, titriyor ve ölüyor... Beraber dakikalar boyunca aşkın leziz serî nevâzişlerini, humma-engîz temâslarını ve kesîf, muhtelic, bî-nihâye der-âguşlarını teâtî ediyorlar... Nihayet bir an geliyor ki, asâpları hâl-i galeyânda, vücutları tezelzül ediyor, ıslak dudakları derin, kıvrandırıcı, öldürücü bir ihtisâs ile ke-

netleniyor, iki ruhu birbirinde hall ü mezc eden o mahrem temâsın güzelliklerini kana kana içtikleri bir ra'şe fırtınasında velvele ve teşennüc hareketleriyle feryatlar, enînlerle gevşiyorlar ve bîtâb, mezbûh yatağa uzanıp harap ve zebûn kalıyorlar..."

Yukarıdaki metin, Bin Bir Bûse dergisinde yayınlanan –ve elinizdeki kitapta yer alan– muhtelif kısa hikâyelerden derlemiş olduğum, sanırım bu hikâyelerin bütününü (biraz yoğunlaştırılmış olarak da olsa) nispeten sadık bir şekilde yansıtan bir kolajdır. Sunuş bölümüne bu kolajla başlamamın nedeniyse, böyle bir metni bugün okumak deneyimiyle, seksen küsur yıl önce ilk yayınlandığında okumak deneyimi arasında fark olduğunu vurgulamak istememdir. Sahiden de, bir "humma-engîz temâslar ve nâ-mütenâhî bûseler" edebiyatının, fotomodellerin tenindeki her gözeneğin, bedenindeki her tüyün tek tek sayılabildiği, neredeyse asıllarından daha gerçekçi fotoğrafların binlercesinin internetten birkaç dakika içinde indirilebildiği günümüzde acaba yeri var mıdır?

Bugün cinsellik alanında görülen serbestliğin kırk-elli yıl öncesine kıyasla artmış olduğuna şüphe yoktur. Ancak bu inkâr edilmez veriden hareketle acaba daha öncesi hakkında nasıl bir sonuca varılabilir? Aksini düşündüren bütün işaretlere rağmen, toplumların tarihleri boyunca şaşmaz bir tutarlılıkla hep tek yönde dönüştüklerine inananlar –bu dönüşümü ister "ilerleme" olarak yorumlasınlar, ister "soysuzlaşma"– yüz-iki yüz sene önce, bugünkünü bile aşabilen bir cinsel serbestlik olduğunun kanıtlarıyla karşılaştıklarında şaşırırlar. Oysa bunda şaşılacak bir şey yoktur, çünkü toplumların dönüşümü asla tek yönlü değildir. Örneğin 18. yüzyıl İngiltere'sinde cinsel serbestlik had safhadaydı, Londra'da çıplak dans edilen, hatta sahnede alenen sevişilen kulüpler mevcuttu; 19. yüzyıla gelindiğinde cinsellik yeraltına itilmiş, hâkim kültür tarafından toplumun kenarlarına –örneğin işçi sınıfına, sömürgelere, klinikleştirilmiş bir söylemin içerisine– sürülmüştü. Aynı İngiltere, 20. yüzyılda "cinsel devrim" adını alagelen toplumsal hareketin doğduğu yerlerden biri olmuştur.

Osmanlı toplumuna bakıldığında, 18. yüzyıldan itibaren Batı'nın etki alanına girilmesiyle önüne geçilmez bir "yozlaşma" sürecinin başlamış olduğu yolundaki yaygın kanaatin öteki yüzü, Batı'nın etki alanına

girilmeden önce dini vecibelerin tek tük istisnalar dışında eksiksiz uygulandığı, dolayısıyla da cinsel alanda sıkı bir perhizkârlığın hüküm sürdüğü inancıdır. Oysa gerçeklerin bu kadar basit bir sınıflandırmaya olanak tanımayacak ölçüde karmaşık olduğunun belirtilerine birçok bağlamda rastlamak mümkündür. En basit örneğiyle, Ahmed Refik, 16. yüzyıl İstanbul'unda kaymakçı dükkânlarında, çamaşırhanelerde, Boğaziçi'ndeki sandallarda vuku bulan çeşitli "nâ-mahrem meclisler"in önlenmesine dair birtakım resmi belgeler yayınlamıştır ki,[1] tabiatiyle bu olayların önlenmesi konusunun gündeme gelmiş olması, böyle olayların, yetkililerin dikkatini çekecek ve canlarını sıkacak düzeyde cereyan ettiğine delalet etmektedir.

Osmanlı döneminde cinselliğin sanıldığı kadar bastırılmış olmadığının bir başka kanıtı da erotik edebiyattır. Gerçi Arap, Fars ve Hint sanat ve edebiyatlarıyla kıyaslandığında Osmanlı kültüründe cinsellik konusu daha nadiren ön plana çıkmaktadır ama, yok da değildir kesinlikle; üstelik toplumun kenarlarına itilmiş olmak şöyle dursun, aksine Osmanlı hanedanıyla yakından ilintilidir bu eserler. Sözgelimi Deli Birader namıyla maruf Mehmed Gazâlî'nin *Dafiü'l-gumûm ve rafiü'l-humûm* [Gamları Def Eden ve Kaygıları Kaldıran] adlı eseri, II. Bayezid'in oğlu Şehzade Korkud için kaleme alınmıştır.[2] Birkaç dile çevrilmiş, hakkında çok yazılıp çizilmiş olan Rücu'u'ş-şeyh ilâ sıbâh fi'l-kuvveti 'ale'l-bâh [İhtiyar Adamın Cinselliğin Verdiği Kuvvetle Gençliğine Dönmesi] ise bir iddiaya göre Yavuz Sultan Selim'in emriyle Şeyhülislam Kemal Paşazâde (Şemseddin Ahmed b. Süleyman) tarafından, Ahmed b. Yûsuf et-Tîfâşî'ye ait Arapça bir risaleden çevrilmiştir ki, eğer bu doğruysa, büyük bir âlimin böyle bir eseri çevirmekte beis görmemesi başlı başına son derece anlamlıdır;[3] doğru olsun ya da olmasın, risalenin di-

1 Ahmed Refik, *Onuncu Asr-ı Hicrî'de İstanbul Hayatı (961–1000)* (İstanbul: Matbaa-i Orhaniye, 1333/1917); söz konusu belgelerin tarihleri, sırasıyla 1573, 1570 ve 1580'dir. Refik Ahmed (Sevengil), bu hadiselerin kimisine *İstanbul Nasıl Eğleniyordu? Fetihten Zamanımıza Kadar* (İstanbul: Sühulet Kitabhanesi, 1927) başlıklı kitabında eğilmiştir.

2 Bu eser ve yazarı hakkında bkz. Selim Sırrı Kuru, "A Sixteenth-Century Scholar: Deli Birader and his *Dafi ü'l-gumûm ve rafi ü'l-humûm*", yayınlanmamış doktora tezi, Department of Near Eastern Languages and Civilizations, Harvard University, 2000.

3 Eserin Sultan Selim'in emriyle Kemâl Paşa zâde tarafından çevrilmiş olduğu, Kâtip Çelebi (yahut Hacı Halife) adıyla maruf Mustafa b. Abdullâh'ın *Keşfü'z-zünun an asâmi'l-kütübi ve'l-fünûn* adlı eserinde belirtilmiş, bu bilgi daha sonra Carl Brockelmann tarafından *Geschichte der arabischen Literatur* başlıklı dev çalışmasında tekrarlanmıştır. Çeviriyi gerek üslûbu, gerekse muhtevası açısından Kemâl Paşa zâde'ye yakıştıramayanlar varsa da, eser farklı kimseler tarafından Türkçe'ye birkaç kere tercüme edilmiş olduğu gibi, Süleymaniye Kütüp-

ğer bir tercümesinin de bir başka büyük âlimin, Gelibolulu Mustafa Âlî'nin eseri olup, III. Murad'a şehzadeliği sırasında sunulmuş olduğu bilinmektedir. Genellikle bâhnâme adı verilen, kısmen tıbbi, kısmen de erotik içerikli bu tür kitaplar arasında Osmanlı dönemine ait bilinen en eski eser, Nasirüddîn Muhammed b. Muhammed et-Tûsî'nin *Bâhnâme-i padişâhî* başlıklı Farsça eserinin Mûsâ b. Mes'ûd tarafından, bu kez de Sultan II. Murad adına yapılan tercümesidir.[4]

Görülüyor ki Osmanlılar, imparatorluğun en parlak devirlerinde bile, cinsel konuların bazen son derece müstehcen olabilen bir üslupla ele alındığı edebi eserlere yabancı değillerdi. Ne yazık ki bu basit tarihi gerçeği bugün açık ve seçik olarak tebliğ etmenin Osmanlı tarihine gölge düşüreceğini iddia edenler vardır. Bu zihniyeti anlamak, ne yalan söyleyeyim, beni aşıyor; zaten Murat Bardakçı böylelerine uygun cevabı vermişti birkaç yıl önce: "Yazdıklarımın hepsi gerçektir, belgelidir ve çok daha önemlisi 'bizim' hikâyemizdir, yani günahıyla da, sevabıyla da bize aittir."[5] Hoşa gitmeyen ayrıntıları örtbas etmek tarihçilik ahlakına sığmayacağı gibi, tarihçinin görevi de zaten geçmişi aklamak değildir; kaldı ki geçmişte bazı kimselerin cinsellik konusuyla iştigal etmiş olmasının, Türkiye'nin tarihini karaladığı iddiasının mesnetsizliği ortadadır.

Türkçe yazılmış olan birçok bâhnâmenin kısmen yahut bütünüyle tercüme olması aslında şaşırtıcı değildir, çünkü cinsellik konusunda son derece zengin olan Arap edebiyatı, çevirmenler için bitmez tükenmez bir kaynak teşkil etmiştir. Gerçekten de Ömer b. Muhammed en-Nefzavî'nin sayısız dile çevrilmiş olan *Ravzü'l-'atır fî nüzheti'l-hâtır* [Gönüllerin Eğlencesi Üzerine Itırlı Bahçe] adlı meşhur eserinden, Ebû Muhammed Ali İbn Hazm el-Endülüsî'nin *Tavkü'l-hamâme fî'l-ülfet ve'l-üllâf* [Aşk ve Âşıklar Üzerine Güvercinin Gerdanlığı] risalesine, Celâleddin Abdurrahman b. Ebi Bekir es-Suyûtî'nin Ki-

hanesi'nde bulunan bir yazmanın (Hamidiye 1012) "mütercim nüshası" olabileceği savlanmıştır. (Bedii N. Şehsuvaroğlu, "Osmanlı Padişahları ve Bâhnâmeler", *Eczacılık Bülteni* 3, 9 [1961]; ayrıca bkz. İlter Uzel, "Türkçe Bâhnâmeler Hakkında bir İnceleme", *Kebikeç* 13 [2002]; Mohamed Lasly, "Introduction" ve "Avertissement", Ahmed ibn Souleimân, *Le bréviaire arabe de l'amour* içinde [Arles: Éditions Philippe Picquier, 2002], s. 9–41.)

4 Eserin bir de Saruhan oğlu Ya'kûb b. Devlet adına yapılmış daha erken bir Türkçe çevirisi vardır; iki çevirinin ana hatlarıyla karşılaştırılması için bkz. Uzel, "Türkçe Bâhnâmeler", s. 193–196. İlk çeviriden örnekler için bkz. Murat Bardakçı, *Osmanlı'da Seks: Sarayda Gece Dersleri* (İstanbul: Gür Yayınları, 1992), s. 52–57.

5 Murat Bardakçı, "Cemil'in Sadece Bekir'i Var ama Fazıl'ın Dört Delikanlısı Vardı", *Hürriyet*, 10 Ağustos 2003; makalede Cemil İpekçi ve Enderunlu Fâzıl Bey söz konusu edilmektedir.

tâbü'l-'izah fi ilmi'n-nikâh'ıyla [Sevişme İlmini İzah Eden Kitap] *Reşfü'z-zülâl mine's-sihri'l-helâl*'ından [Helal Olan Sihire Dair Taze Suyun Emilerek İçilmesi], Tîfâşî'nin *Nüzhetü'l-elbâb fi mâ lâ yûcedu fi kitâb*'ına [Başka Kitapta Bulunmayacak Olanlara Dair Akıllıların Eğlencesi] ve el-Câhiz'in *Kitâb müfahrati'l-cevârî ve'l-gılman*'ına [Cariyelerin ve Gulamların Övülmesine Dair Kitap], Kusta b. Luka'nın *Kitâb fi'l-bâh ve mâ yuhtacu ilayhi min tedbiri'l-beden*'inden [Cinsel Birleşme ve Onun İçin Gerekli Olan Bedensel Tedbirlere Dair Kitap], Muhammed b. Ahmed et-Ticânî'nin *Tuhfetü'l-'arûs ve nüzhetü'n-nüfûs*'una [Gelinin Armağanı ve Canların Eğlencesi] kadar erotik edebiyat tarihinin birçok ölümsüz şaheseri Arapça'dır. Bunlardan başka *Bin Bir Gece Masalları* gibi Arap halk edebiyatı ürünlerinde, İmrü'l-Kays, İbn Ebî Rabi'a, Ebû Nüvas, İbnü'l-Haccac, İbnü'l-Mu'tazz gibi Arap şairlerinde de erotizm ön plandadır.[6]

Aşk temasının merkezi bir yer işgal ettiği Arap şiirinde erotik öğelere değinen ilginç bir kitap, eski Bhopal Nevvâbı Muhammed Sıddık Hasan'ın *Neşvâtü's-sekrân min sahbâ tezkeri'l-gızlân* [Gazellerin Hatırlanması Şarabıyla Sarhoş Keyifler] adlı eseridir ki, Ahmed Fâris eş-Şidyâk'ın İstanbul'da kurduğu etkin el-Cevâ'ib matbaasında 1878 yılında yayınlanmıştır. Keza Hindistan kökenli olup İstanbul'da yayınlanan bir başka kitap Vatsyâyana'nın ünlü *Kama Sutra*'sıdır: Bu eser, Pierre Eugène Lamairesse'in 1891'de yayınlanmış olan Fransızca çevirisinden Ahmed Sâ'ib tarafından yapılan kısmi bir tercümeyle, Türkçe olarak 1913'te *Kamasutra: Kavâ'id-i Aşk ve Sevdâ, Sevmek San'atı* başlığıyla üç cilt halinde basılmıştır.

Bu tür kitapların yayınlanması Türkiye tarihinde önemli bir dönüm noktası teşkil eder. Çünkü o zamana kadar erotik eserler ya nadir el yazmaları şeklinde kalıyor ve böylelerinin toplum üzerindeki etkisi anlaşılır nedenlerle çok kısıtlı oluyordu; yahut da halk arasında "letaif" (fıkralar), masallar ve Karagöz oyunları gibi biçimlerde

6 Bu engin edebiyatı burada ayrıntılı olarak incelemem ne yazık ki mümkün değil; meraklı olanlar örneğin şu kaynaklara başvurabilirler: Everett Rowson, "Arabic: Middle Ages to 19th century" maddesi, *Encyclopedia of Erotic Literature* (Londra: Routledge, [2006'da çıkacak]); Abdelwahab Bouhdiba, *La sexualité en Islam* (Paris: Presses universitaires de France, 1975), 11. bölüm; Edgar Weber, *Imaginaire arabe et contes érotiques* (Paris: Éditions l'Harmattan, 1990); Lorenzo Declich, "L'erotologia araba: profilo bibliografico," *Rivista degli Studi Orientali* 68 (1994–1995); J.C. [Christoph] Bürgel, "Love, Lust, and Longing: Eroticism in Early Islam as Reflected in Literary Sources," *Society and the Sexes in Medieval Islam* içinde, der. Afaf Lutfi al-Sayyid-Marsot (Malibu: Undena Publications, 1979), s. 81–117; Erdmute Heller ve Hassouna Mosbahi, *Hinter den Schleiern des Islam: Erotik und Sexualität in der arabischen Kultur* (Münih: Verlag C.H. Beck, 1993).

dolaşıyor[7] ve her ne kadar daha geniş kitlelere ulaşabiliyorsa da, bütün sözlü edebiyat ürünleri gibi oldukça hızlı bir değişime uğruyor, yani kalıcı olamıyordu. Oysa özellikle II. Meşrutiyet döneminin popüler kültür ve matbuat patlamasını takip eden yıllarda erotik eserler *basılmaya* başlamış, bu suretle hem nispeten geniş bir kitleye ulaşabilen, hem de kalıcı bir edebiyat kolu oluşmuştur.[8] Şövalye Hasan Bahri, Avanzâde Mehmed Süleyman, Ahmed Râsim, S. Hidâyet, Selâhaddin Enis, Mehmed Rauf, Esad Mahmud, Selâmi İzzet, Reşad Nedim, Burhan Câhid, İbnülhakkı Mehmed Tâhir ve daha adları bilinen yahut da bir-iki baş harfin ardında saklı kalmış olan nice yazarın, kimi edebi değerden yoksun, ama kimi de gerçekten önemli sayılabilecek birçok kitabı bugün okuyucularını ve araştırmacılarını bekliyor.

Sözünü ettiğim külliyatı ciddiye alan ender araştırmacılardan Zafer Toprak, değerli bir makalesinde şöyle demektedir:

> [S]ayıları yüzleri aşan 1910'lu ve 1920'li yılların avam edebiyatı ürünleri, toplumsal ve beşerî bilimler açısından son derece önemli tarihsel kaynaklardır. Son dönem Osmanlı toplumundaki çözülme ve Cumhuriyet'in ilk neslinin karşılaştığı toplumsal sorunlar bu öykü-romanların ana temalarıdır... Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e müstehcen avam edebiyatımız bir toplumsal dönüşüm edebiyatıdır. Bu tür edebiyatta içerik biçime baskın çıkar. Genelinde içerik bilinç altına itilmiş özlemlerin ifadesidir. Müstehcenlik özgürlüğün bir tür dışa vurumudur.[9]

Burada varılan sonucu bir adım ileriye götüreyim. Toplumsal gerçekliklerle edebiyat arasındaki ilişki, her zaman olduğu gibi burada da *dolayımlanmış* olduğundan, bence –Toprak'ın deyimiyle– "müstehcen avam edebiyatı"nda gördüğümüz, toplumsal çözülmenin basit bir izdüşümü değil, daha ziyade bir toplumsal çözülme fikrinin yahut *bilincinin* ifadesidir. Unutmamalı ki Osmanlı İmparatorluğu'nda "gerileme edebiyatı"nın pek uzun bir tarihi vardır: Daha Kanuni Sultan Süleyman devrinde "toplumsal çözülme"den şikâyet eden birçok Osmanlı gözlemci

mevcuttu.[10] Böyle bir çözülme acaba o zaman var mıydı gerçekten? II. Meşrutiyet'in akabinde, öncesine ve sonrasına kıyasla belirgin bir toplumsal çözülme yaşanmış mıdır? Bu soruların cevabını kestirmek kolay değildir. Öte yandan toplumsal çözülme, ölçülebilen, varlığı ya da yokluğu nesnel olarak belirlenebilen bir durum olarak değil de, belli toplumsal deneyimleri yaşayan insanların, *deneyimlerini anlamlandırmakta başvurdukları bir kavram* olarak ele alınırsa, bu edebi eserlerin yalnız toplumsal ve beşeri bilimler açısından değil, aynı zamanda *zihniyet tarihi* açısından da son derece önemli kaynaklar oldukları anlaşılır.

İşte, bir yazarımızın, *Bin Bir Buse*'ye ilişkin kısa makalesinde[11] eserden hiç, ama hiç bahsetmeyip, sadece İstanbul'da fuhuş, içki, kumar, esrar konularında birtakım verileri sıralamakla iktifa etmiş olmasının ardında yatan indirgemeci varsayım, müstehcen edebiyatın bu tür toplumsal sakatlıkların doğrudan bir tezahüründen ibaret olduğu olsa gerektir. Oysa bu eserlerde görülen patlamayı fuhuş istatistikleriyle açıklamak mümkün olmadığı gibi, söz konusu istatistiklerin *tarihsel seyrini* dikkate almaksızın, sadece dar bir zaman dilimine sınırlanmış bir çözümlemeyle zaten sağlıklı bir sonuca varılamayacağı açıktır. Örneğin Paul de Régla müstear adını kullanan Paul André Desjardin'nin anlattıklarına bakılırsa, *Bin Bir Buse*'nin yayınlanmasından 30 küsur yıl önce de İstanbul'da fuhuş, esrar vs kol geziyordu;[12] ama bir müstehcen yayın patlaması yoktu o zamanlar. Demek ki başka etmenlerin de göz önünde bulundurulması gerekmektedir! Aynı makalede "yozlaşmak" ve "ahlaki çöküntü" gibi beylik kalıpların hiç sorgulanmadan kullanılışı da, bilimsellikten uzak bir değerlendirmenin ortaya çıkmasına yol açmış bulunuyor. *Bin Bir Buse*, böyle kavramların çok ilerisinde bir anlam taşımaktadır.

7 Türk halk edebiyatında cinsellik konusunda bkz. Konur Ertop, *Türk Edebiyatında Seks* (İstanbul: Seçme Kitaplar Yayınevi, 1977), 1, 5, 7–9. bölümler; özgül olarak erotik nitelikli Nasreddin Hoca fıkraları konusunda bkz. K. [Kathleen] R.F. Burrill, "The Nasreddin Hoca Stories: an Early Ottoman Manuscript at the University of Groningen", *Archivum Ottomanicum* 2 (1970).

8 Zafer Toprak, "Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e Müstehcen Avam Edebiyatı", *Tarih ve Toplum* 38 (1987); ayrıca bkz. Bardakçı, *Osmanlı'da Seks*, 5. bölüm; Ergun Hiçyılmaz, *Eski İstanbul'da Muhabbet* (İstanbul: Cep Kitapları, 1989).

9 Toprak, "Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e Müstehcen Avam Edebiyatı", s. 91–92.

10 Örneğin bkz. Douglas A. Howard, "Ottoman Historiography and the Literature of 'Decline' of the Sixteenth and Seventeenth Centuries", *Journal of Asian History* 22, 1 (1988); Bernard Lewis, "Ottoman Observers of Ottoman Decline", *Islamic Studies: Journal of the Central Institute of Islamic Research, Karachi* 1, 1 (1962).

11 D. Fatma Türe, "Binbir Buse'den 'En Şen En Şuh Hikâyeler'", *Tarih ve Toplum* 35, 208 (2001).

12 Paul de Régla, *Les bas-fonds de Constantinople* (Paris: Tresse & Stock, Éditeurs, 1892), 9, 10 ve 13. bölümler.

Meşrutiyet ve mütareke yıllarında serpilen kitlesel Osmanlı erotik edebiyatını, toplumsal gerçekliklerin dolayımsız bir yansımasından ibaret *saymamanın* bir başka yararı da, bu külliyatın yalnız edilgen bir akis değil, oluşturan ve biçimlendiren etkin bir *fâil* de olduğunun takdir edilebilmesidir. İnsanların çevreleriyle ilişkileri bilinç tarafından dolayımlanır, bilinci oluşturan dildir, dile anlam yükleyen söylemdir, söylemse varlığını toplumsal hafızaya borçludur. Ortak bir anlamlar kümesi olmadan dil işlevini göremez.[13] Bu nedenle de insanı insan yapan, dilini dil yapandır, yani toplumsal hayatıdır: "İnsanın özgül insanlığıyla toplumsallığı, ayrılmaz bir biçimde birbirine dolanmıştır. *Homo sapiens* [düşünen adam] her zaman, ve aynı ölçüde, *homo socius*'tur [toplumsal adam]."[14] Bunu burada vurgulamak ihtiyacını şu nedenle duyuyorum: "Müstehcen avam edebiyatı"nın, devrinin cinsel hayatını sadık bir şekilde temsil ettiğine elbette ihtimal vermiyorum; ama ortaya bir *cinsellik modeli* atmıştır ki, kimi okurlar "Ah! Keşki böyle şeyler bana da nasip olsa!" diye özlemlerini dile getirmiş, kimisiyse "Neûzübillâh! Başımıza taş yağacak!" şeklinde tepki göstermiş olsalar bile, bu modelin bir ortak deneyimler kümesi veya daha doğrusu kökeni kurgusal bir *toplumsal hafıza* ürettiğini yadsımak mümkün değildir. Yirminci yüzyıl başlarında Osmanlı-Türk toplumunda cinsellik söylemini –ve giderek bizatihi *cinselliği*; çünkü bu ikisi birbirinden ayrılamaz– yalnız yansıtmamışlar, *inşa* etmişlerdir de.

Bu bakımdan, söz konusu yayınlara vaktiyle "milli roman" teriminin yakıştırılması –bunu, içlerinde bol miktarda Batı taklitçiliği olduğu, milli değerlere yabancı fikirler içerdikleri gibi gerekçelerle eleştirenlerin bütün itirazlarına rağmen– aslında son derece isabetli olmuştur. Ulusların oluşmasında "matbaa kapitalizmi"nin oynadığı rolü vurgulayan tarihçi Benedict Anderson, insanların aile, kabile, köy, kasaba, şehir, bölge kimliklerini aşıp da, kendilerini "millet" denilen, gözleriyle göremedikleri, elleriyle tutamadıkları kocaman bir soyutluğa mensup addedegelmelerinde, kitlevi

13 Burada esin kaynaklarım özellikle Michel Foucault, Michel de Certeau ve Maurice Halbwachs'tır.

14 Peter L. Berger ve Thomas Luckmann, *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge* (Garden City, NY: Doubleday Anchor Books, 1967), s. 51. Aslında bu fikrin kökeni Durkheim'a gider.

15 Benedict Anderson, *Imagined Communities: Reflections on the Origins and Spread of Nationalism* (Londra ve New York: Verso, 1983), 3. bölüm; Türkçesi: *Hayali Cemaatler: Milliyetçiliğin Kökenleri ve Yayılması*, çev. İskender Savaşır (İstanbul: Metis Yayınları, 1993).

16 Bu bilgileri Ömer Türkoğlu'na borçluyum.

yayınların temel bir işlevi olduğunu savlamıştır.[15] İşte "müstehcen avam edebiyatı" –başka bazı popüler kültür ürünleri gibi– nispeten geniş insan topluluklarına ortak anlam kümeleri ve ortak bir dil bahşeden kurumlardan biri olmuştur ve bu nedenle Cumhuriyet'in ilanının hemen arifesinde Türk ulusunun kendini tanımlamasına fiilen ve inkâr edilmez bir şekilde katkıda bulunmuştur.

İşte bu ortamda, rumi 1339–1340 (miladi 1923–1924) yıllarında *Bin Bir Buse* başlığı altında iki ayrı dergi yayınlanmıştır. Biri Orhaniye Matbaası'nda, diğeriyse Âmedî Matbaası'nda basılan; biri 32'şer sayfalık "küçük kitab"lar, diğeriyse 24'er sayfalık "forma"lar halinde çıkan; birinde yazarları belli "edepli" hikâyeler, diğerindeyse yazarları meçhul erotik öyküler bulunan; ancak ta'lik yazısıyla yazılmış serlevhaları birbirinin tam eşi olan bu iki derginin kim tarafından yayınlandığı kesin olarak bilinmemektedir, ama ünlü romancı ve hikâyeci Mehmed Rauf'un marifetiyle çıktıkları genellikle kabul edilir. Bu varsayımı destekleyen çeşitli ipuçları arasında en ikna edici olanlardan biri, aynı sırada çıkmaya başlayan *Kelebek* dergisinde yer almaktadır.[16] Derginin 10 Nisan 1340 tarihli sayısında Necdet Rüştü [Efe?] imzalı ve "Portreler" başlıklı bazı şiirler vardır ki, bunlarda dönemin bazı edebi şahsiyetlerine atıfta bulunulmakta, bir tanesinde şöyle denmektedir:

> Bir "Eylül" ayında dünyaya geldi
> "Bin Bir Buse" ile sevindi cihân
> "Pervaneler Gibi" şendi, güzeldi
> O oldu bize "Üç Hikâye" yazan! (s. 14)

Burada sözü geçen *Eylûl*, *Pervaneler Gibi* ve *Üç Hikâye*, Mehmed Rauf'a ait eserler olduğuna göre, *Bin Bir Buse*'nin de daha ilk çıkmaya başladığı dönemde ona mal edildiği anlaşılıyor.

Kelebek'in başka sayılarında da *Bin Bir Buse*'ye ilişkin ilginç bilgiler vardır. Örneğin 12 Nisan 1339 tarihli ilk sayısında *Bin Bir Buse*'den o güne kadar dört kitap çıktığı, haftada bir yayınlandığı, ilk dört sayıda "Selâmi İzzet [Sedes], Reşad Nuri [Güntekin] ve Mehmed Rauf beylerin pek

parlak hikâyeleri"nin yer aldığı belirtilmiştir (s. 15). 26 Nisan 1339 tarihli üçüncü sayısında çıkan bir ilanda ise, ilk beş kitabın yayınlanmasıyla birinci cildin tamamlandığı haber verilmekte, "perakende olarak altıncı nüshası neşrolunmuştur" denmekte, yukarıda anılan üç Türk yazardan başka "büyük Fransız muharrirlerinden Octave Mirbeau, Catulle Mendès gibi" yazarlardan tercümeler de bulunduğu belirtilmektedir.

Kelebek'te bahsedilen haliyle *Bin Bir Buse*, en az sekiz sayı çıkabilmiş,[17] bir süre sonra anlaşılan yerini aynı isimli başka bir dergiye terk etmiştir. Acaba neden? Bunun ayrıntılarını tespit edebilmiş değilim. Belki yayın kurulundan ayrılmalar olmuş, kalan takım dergiyi daha müstehcen bir içeriğe doğru yönlendirmeyi seçmiştir. Mehmed Rauf ile damadı Selâmi İzzet Sedes'in böyle bir karar vermiş olması çok şaşırtıcı da sayılmaz aslında. Türk erotik edebiyatının menzil taşlarından *Bir Zanbağın Hikâyesi* ve *Kaymak Tabağı* adlı kitapların yazarı olan Mehmed Rauf, 1875 yılında İstanbul'un Balat semtinde doğmuştur; babası Kütahya asıllı Hâfiz Ahmed Efendi'ydi, annesiyse Lûtfullah Sami Akalın'ın pek manidar ifadesiyle "bir Çerkes kızı imiş."[18] Eylûl romanının 1900'de *Servet-i Fünûn* dergisinde tefrika edilmesiyle Edebiyat-ı Cedide akımının önde gelen simalarından biri olan Mehmed Rauf, 1910'da isim vermeden basılan *Bir Zanbağın Hikâyesi* nedeniyle kovuşturmaya uğramış, hapis cezasına çarptırılmıştır.[19] Kemâl Paşa zâde, Gelibolulu Mustafa Âlî, Kâtip zâde Mehmed Ref'i, Mehmed Gazâlî gibi medreseli âlimlerin bâhnâme yazmaktan çekinmediği Osmanlı toplumunda, kendilerini muhafazakâr addeden Ali Emîrî ve Tâhirü'l-Mevlevî gibilerinin *Bir Zanbağın Hikâyesi* nedeniyle Mehmed Rauf'a acımasızca saldırması, elim bir riyakârlık örneği değilse nedir?

Mahkemelerde süründükten, hüküm giydikten, orduyla ilişkisi ve aylığı kesildikten sonra Mehmed Rauf'un müstehcen eserler yayınlamaya

17 Bin Bir Buse'nin bu ilk dizisi bugün pek nadirdir. Dört sayıdan oluşan (sanırım ikinci) cildi, University of California at Los Angeles'te mahfuzdur; UCLA kütüphanesine ve Orta Doğu kitaplarından sorumlu kütüphanecisi David G. Hirsch'e değerli yardımından dolayı çok minnettarım.

18 *Mehmet Rauf: Hayatı, Sanatı, Eserleri*, haz. Lûtfullah Sami Akalın (İstanbul: Varlık Yayınevi, 1953), s. 3.

19 Ali Birinci, "Müstehcenlik Tartışmaları Tarihinde *Bir Zanbağın Hikâyesi*", *Dergâh* 16 (1991); Rahim Tarım, *Mehmed Rauf: Hayatı ve Hikâyeleri Üzerine bir Araştırma* (Ankara: Akçağ Yayınları, 2000), s. 64–69; Yavuz Selim Karakışla, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Müstehcenlik Tartışmaları ve *Bir Zanbağın Hikâyesi*", *Tarih ve Toplum* 35, 208 (2001).

20 Akalın, *Mehmet Rauf*, s. 3 ve 8.

21 Halit Ziya Uşaklıgil, *Kırk Yıl* (İstanbul: Matbaacılık ve Neşriyat T.A.Ş.'i Cumhuriyet Gazetesi ve Matbaası, 1936), c. 5, s. 50. Ayrıca bkz. Rahim Tarım, *Mehmed Rauf: Hayatı, Sanatı, Eserleri* (Ankara: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1998), s. 58–65.

devam etmiş olması, herhalde ancak kalıplara uymayan bir müzmin duygu adamı olmasına bağlanabilir. Akalın kendisini "anadan doğma âşık" diye nitelendirir ve "hakikaten bir aşk muharririydi... aşk için doğmuştu" der.[20] Ustası saydığı Halit Ziya Uşaklıgil ise onu şöyle anlatır:

> Onun aşkları nasıldı? Hayatında, bir ömrü başdanbaşa istilâ eden, muannid, münferid bir aşkı olduğuna ihtimal verilemez. Birinden kurtulurken, diğerine tutulan, hastalıklara namzed olarak yaradılmış mariz bünyeler kabilinden, onun sevmek ihtirası, hayalini, bazan uzakdan sezilmiş bir bakışa, bazan bir endamın hiramına, hattâ bir başörtüsünün şöyle bir dolanışına, yahud, bir yeldirmenin omuzlara gelişigüzel atılışına, bir araba, bir sandal seyranında müstesna bulunmuş bir yaslanışa bağlar; ve bir kerre hayali böyle bir çengele takılınca artık onu altı ay için, bir sene, beş sene için işkenceden işkenceye sürükler; taşdan taşa çarpar, bir küçük muvaffakiyet için uzun müşkilâtla, mezahimle çarpışır; bazan icad fikrinin kendisine bahşetdiği türlü, garib tertibat neticesinde vâsıl olduğu neticenin içine bütün varlığile atılır. Burada iradetini, dünyasını unutarak, ta uyanmak saatinin çalmasına kadar, her şeyden uzak, yalnız aşkile teneffüs ederek, uzun bir zaman bir rü'ya içinde uyurdu.[21]

Kısacası, düşmanları ne derse desinler, Mehmed Rauf'un müstehcen yayınları ne ahlaksızlığın, ne para hırsının, ne de kendisine layık olduğu payeyi vermemiş olan bir topluma duyduğu hıncın ürünüdür. Duygusal, aşka âşık biriydi o. *Bir Zanbağın Hikâyesi*'ne yazdığı kısa giriş bölümünde şöyle diyordu nitekim:

> Size mütalaası hiçbir eser-i edebînin vermediği kadar zevk-bahş bir hikâyeyazmak istiyorum; bir hikâye ki, okurken son derece mütehassis olacaksınız; ruhunuzu başlar başlamaz derin bir zevk ve lezzetle zabt ve ihâta ederek son satırına kadar heyecanlar, ihtilâclar, hattâ, evet, hattâ teşennücler içinde bırakacak şuh ve şen bir hikâyecik...

Siyasi haberlerin okuyucuları bunalttığı, piyasadaki yazarların "hazine-i belâgatın son katresini de boşaltmış olduğundan sükût ederek bizi lezzetle okunacak eserden mahrum ettikleri şu mevsimde muattal kalmış dimağlar için bir inşirah ve mestî bahş edecek böyle bir esere ihtiyaç muhakkaktır" diyen Mehmed Rauf, "[m]üsaadenizle bu ihtiyacı o kadar meşru, o kadar muhik ve mütehakkim buluyorum ki, bunun önünde başka hiçbir kuvvet tahakküm edemez" diye ekliyordu sözlerine.[22] Tevekkeli değil, ikinci karısı Besime Hanım bu kitabı okuyup kendisine mektupla evlenme teklif etmişti![23] Eserlerinde anlatılan olayları bizzat yaşamış mıydı, bilinmez; ama anlatılarının ardındaki birinci tekil şahıs ses, kendi sesiydi, buna hiç şüphe yoktur.

Bir Zanbağın Hikâyesi'nden on üç-on dört yıl sonra yayınlanan ikinci *Bin Bir Buse* dergisi, birçok kısa hikâyeden oluşmaktadır. Bunlar konuları itibariyle bir miktar çeşitlilik gösterir; kimisi oldukça seviyesizdir, ama kimisi de şuhtur, hayat doludur, sayfalarından heyecan ve iştiyak akar. Metinlerin sonunda verilen isim baş harfleri yahut müstear adlar, derginin müteaddit yazarların katkılarıyla yayınlandığını ima etmektedir. Ancak şahsen buna pek ihtimal vermiyorum, zira eserlerdeki dil ve üslup birliği, hepsinin bir kalemden çıktığını düşündürüyor bana. Belki bir kısmını gerçekten başkaları yazmıştır, zaten bir kısmının da Fransızca yayınlardan uyarlanmış olduğuna şüphe yoktur, ama bütün yazıların yayınlanmadan önce Mehmed Rauf'un elinden geçtiğini kuvvetle tahmin ediyorum. Zaten *Bir Zanbağın Hikâyesi* duruşmasında, o eseri "te'lif ve tercüme" etmiş olduğunu itiraf etmesi,[24] müstehcen eserlerini oluştururken hiç olmazsa yabancı dilde basılmış eserlerden faydalandığını göstermektedir.

Yanılmıyorsam, Fransızca yayınlardan uyarlanmış yazılar özellikle ilk sayılarda yer almaktadır; sonraki sayılarda ise daha ziyade 1920'lerin İstanbul'unu yansıtan eserler çoğunluktadır. Bu değişimin (eğer edindiğim intiba doğruysa tabii) nedenlerini bilmiyorum. Belki dergi çıktıkça Mehmed Rauf uyarlayacak daha fazla yerli malı yazı bulmuştur, veyahut kendine güveni artmış olduğundan, ithal malı yazılara bağımlı olmasına gerek kalmamıştır. Nitekim ilk *Bin Bir Buse*'de bol miktarda çeviri olduğunu biliyoruz; aynı isimli ikinci dergiyi yayınlayan takım belki yayın po-

litikası olarak daha fazla Türkçe telif eserlere yer vermeyi tercih etmiştir. Her halükârda gerek konuları, gerekse arka planları açısından daha "yerel" çeşnili öykülerin artmasıyla, derginin *belgesel* yanının da kuvvetlendiğini söylemek sanırım mümkündür.

Şimdi, "begesel yanı" derken, elbette öykülerde anlatılanların aynen gerçek hayatta da yaşandığını iddia etmiyorum. Ama hiç olmazsa belirli bir dönemde, belirli bir yörede yaşayan belirli bir kesimin *hayal dünyasının* bu öykülere yansıdığını inkâr etmek de herhalde mümkün değildir. Sözgelimi kayınbiraderleri, baldızları, yengeleriyle bir çatı altında yaşayan geniş ailelerden ve yanlarında çalışan kadınlı erkekli hizmetkârlardan oluşan konak yaşamı, mutlaka zaman zaman birtakım çetrefil aşk ya da şehvet duygularına sahne olmuştur; bu duygular, *Bin Bir Buse*'deki öykülerde olduğu gibi doya doya hayata geçirilmese bile, insanların zihinlerini ve gönüllerini meşgul etmiştir tabiatiyle ve bu bakımdan öyküler, konak yaşamının dokusu hakkında başka yerde bulamayacağımız bilgiler verir bize. Keza, çay günleri, alafranga mağazaları, nev-zuhûr apartıman hayatıyla dönemin İstanbul'unun belli bir kesimini bu hikâyeler gerçekten çok güzel betimliyorlar. İşin ilginç tarafı, bazılarının her nedense *Bin Bir Buse*'yle ilintilendirdiği *fuhuş* konusuna –yani kelimenin özgül anlamıyla para karşılığında girilen cinsel ilişkiye– sadece bir öyküde rastlanması; ötekilerde evlilik dışı cinsel ilişkiler elbette vardır ama para karşılığında değil!

Bin Bir Buse'deki öykülerin "yerel" çeşnisinden yukarıda söz ederken sadece içeriklerine –örneğin konak hayatını yansıtmalarına– değindim. Oysa öykülerin yerelliği yalnızca konularından ileri gelmiyor, dilleri de buna temel bir biçimde katkıda bulunuyor. "Tâkip", "idman", "mülâkat" gibi hüsn-i tabirlerin, "tezelzül eden bedenler", "pür-telâtum memeler", "hummâlı der-âguşlar" gibi imgelerin, 1920'li yıllarda kibarzadelerin gündelik dilinde kullanılıp kullanılmadığını açıkçası bilmiyorum; ama bugün bu ifadeleri okurken, içlerinde fesli erkeklerin, yaşmaklı kadınların kol gezdiği solmuş eski fotoğraflarla dolu bir albümü karıştırıyor gibi olmuyor mu insan? Sanki kenarları köşeleri aşın-

22 *Bir Zanbak*'ın *Hikâyesi*, yeni harflere aktaran M.O. ([Özel yayın] Dersaadet: MMI, t.y.), s. 11–12.

23 Yakup Kadri Karaosmanoğlu, *Gençlik ve Edebiyat Hatıraları* (Ankara: Bilgi Yayınevi, 1969), s. 23.

24 Karakışla, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Müstehcenlik Tartışmaları ve *Bir Zanbağın Hikâyesi*", s. 16.

mış, kahverenginin çeşitli tonlarında bir ülkeye götürüyor bizi bu dil, ayrı bir gerçeklik, başka bir dünya yaratıyor –tıpkı Attilâ İlhan'ın *Dersaadet'te Sabah Ezanları*'nda yaptığı gibi. Sözün kısası, kullanılan dilin önemli bir işlevi, metinde bir *mekân* inşa etmektir.

Ama bu dil, bugün bizim kullandığımız dil olmadığına göre, bu mekân da, içinde yaşamaya alışık olduğumuz bir mekân olmayacaktır. Yani *Bin Bir Buse*'nin dilinin yarattığı ülke, bize *yabancı* bir ülkedir aslında. Tiyatro meraklıları bilirler, Bertolt Brecht sahnedeki oyunla seyirciler arasına mesafe koymanın hayati önemine inanır, bu mesafenin yaratılmasına *Verfremdungseffekt*, yani "yabancılaştırma etkisi" adını verirdi.[25] Öykülerin ağdalı dili aynen böyle bir yabancılık yahut mesafe yaratıyor okurda. Fakat Brecht'in amacı öğretici, toplumu dönüştürücü bir tiyatro oluşturmaktı, seyircilerin oyuna duygularıyla değil, zihinleriyle tepki göstermesini istemesi ondandı; oysa müstehcen edebiyatta amaçlanan, okurun yabancılaşması değil, aksine, eserin içine bütün duygularıyla birlikte balıklama atlaması, okuduklarıyla bütünleşmesi, öykünün kahramanlarına, yaptıklarıyla sanki kendi şehvetini vekâleten doyuruyorlarmış gibi teslim olmasıdır. Yukarıda zikrettiğim alıntıda Mehmed Rauf'un, okuyucuyu "heyecanlar, ihtilâclar, hattâ, evet, hattâ teşennücler içinde bırakacak" bir hikâye yazmak istediğini söylemesi de bunu göstermiyor mu? Peki, yarı buçuk anladığı bir dilde yazılmış olan bir metni okuyunca, bugünün okuru –yahut bırakalım bugününkini, 85 yıl öncesinin okuru bile– yabancılaşmayıp, "heyecan, ihtilâc, teşennüc" duyabilecek midir acaba?

İşte bu noktada yazar çok akıllıca bir çareye başvurmuş: Öyküyü anlatanla –yani *kendi sesiyle*– okur arasında karşılıklı bir "söyleşi" ortamı yaratarak, yapay bir *mahremiyet* havası estirmek, bu suretle okuru öykünün içine çekmek. Örneğin "Müsaade ediniz de odanın kapısını kapayalım, artık oralarda dolaşmayalım!" gibi, okuyucuya hitaben ve adeta fısıldanarak söylenen sözler, yahut "Bir kadın için henüz kırkını geçmeden... adi bir tramvay kazasıyla dul kalıvermek ne feci bir şeydir, değil mi?" gibi

25 Brecht bu kavramı birçok yerde işler, örneğin bkz. "Kleines Organon für das Theater", *Sinn und Form: Beiträge zur Literatur, Sonderheft Bertolt Brecht* içinde, der. Johannes R. Becher ve Paul Wiegler (Potsdam: Rütten & Loening, [1949]), s. 11–41. İlgili yazıların birçoğu (İngilizce olarak) şu çok yararlı kitapta toplanmıştır: Brecht on *Theatre: the Development of an Aesthetic*, der. John Willett (New York: Hill and Wang, 1964), özellikle s. 94–96, 136–147, 191–195.

26 Ömer Türkeş, "Osmanlı Romanı: 'Aşk ve Cinsellik Ütopyası'", *Tarih ve Toplum* 35, 208 (2001), s. 69.

okuyucuya yönelik sorular, dilin yabancılaştırıcı etkisine rağmen okurların öykülerle bütünleşmesini sağlamaktadırlar. Dolayısıyla denilebilir ki *Bin Bir Buse* yalnız usta bir kalemden çıkmış olmakla kalmayıp, roman psikolojisinden de anlayan birinin eseri olmalıdır; ki bu da dergiyi çıkaranın "Eylûl muharriri Mehmed Rauf" olması ihtimalini güçlendirmektedir.

Bin Bir Buse'deki hikâyeler şehirli, hayli batılılaşmış, dönemin deyimiyle "asrî", iktisadi açıdansa oldukça kalburüstü sayılabilecek bir toplumsal kesimi ve gündelik hayatı temsil etmektedir. Bu batılılaşmış ve asri hayat tarzının önemli bir boyutu, tahmin edilebileceği gibi, değişen toplumsal cinsiyet ilişkileridir. Gerçekten de derginin sayfalarında zuhur eden cinsiyetler arası göreceli eşitlik, kaç göç olmayan, kadınlı erkekli gençlerin çay toplantılarında bir araya geldiği, sokakta birlikte dolaştığı, nişanlıların nikâh kıyılmadan önce serbestçe görüşebildiği ve hatta yalnız kalabildiği bir toplumun bahşettiği bir göreceli eşitliktir. Cinsel konularda kadınlar da erkekler gibi inisiyatif alabilmekte, özlemlerini dile getirebilmekte, arzuladıkları veyahut kendilerini arzulayan biriyle cinsel ilişkiye girip girmemek konusunda serbestçe karar verebilmektedir. En önemlisi, kadınların cinsellikten haz duymak hakkına sahip oldukları, kesin ve sarih bir şekilde varsayılmaktadır. Ömer Türkeş, bu varsayımın 20. yüzyıl başlarında Osmanlı romanında artık yerleşmiş olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedir:

> Bu yıllarda, Müslüman genç kız ya da kadınların da tensel gereksinimleri olduğu noktasında bir konsensusa varmış görünüyor Osmanlı yazarları. Ancak mesele, bu gereksinimin nasıl karşılanacağı sorusuna verilecek yanıtta çatallaşır. En yalın çözüm nikâhtır! Halide Edip de dahil olmak üzere –kanon içinde olup da– evlilik dışı birlikteliğe izin veren Osmanlı-Türk yazarına rastlanmaz.[26]

İşte, *Bin Bir Buse* –"kanon dışı" olduğundan– nikâhsız olarak ve hatta zina hallerinde bile kadınların tensel gereksinimlerinin karşılanmasının meşru olduğunu sonuna kadar savunmaktadır. Gerçi bunun "çağdaş" bir şey olduğunu söylemek aslında mümkün değildir, zira ortaçağ-

dan itibaren yazılmış olan türlü bâhnâmelerde, kadınların cinsel ilişkiden zevk alması, yeri geldiğinde şehvet duyması ve bunu açıkça ifade etmesi son derece olağan sayılmıştır. Ancak roman türünün zirvesine ulaştığı 19. yüzyıl Avrupa'sı, cinselliğin –ve özellikle kadın cinselliğinin– bastırıldığı, yadsınıp hasıraltı edildiği bir ortam olduğundan, kendinden hemen önce gelen edebi yapıtlarla kıyaslandığında *Bin Bir Buse*'deki tavrın bir ölçüde yenilik getirdiği söylenebilir.

Genel olarak toplumsal cinsiyet ilişkilerinde göreceli bir eşitlik olması, dergideki öykülerin zaman zaman kadın düşmanlığı yapmadığı anlamına gelmez tabii. Kadınların hilebaz olduğu, hep erkeklere eziyet ettiği gibi motifler üzerine temellendirilmiş olan böyle hikâyeler, hayli eskiye giden bir geleneğin çağdaş temsilcileri sayılabilir. Örneğin yazarı belli olmayan ve türlü versiyonları bulunan *Mekr-i Zenân* adlı kitapta kadınların sadakatsiz, kurnaz ve hain oldukları vurgulanır.[27] *Bin Bir Gece Masalları*'nın çerçevesi benzer bir öncüle dayanmaktadır: Şehriyâr, kadınların sadakatsiz olduğuna inandığından, her gece bir tanesiyle evlenip ertesi sabah onu idam ettirmeye karar vermiştir; sıra Şehrâzâd'a gelince, bir masal anlatır, devamını anlatabilmesi için öldürülmez, her gece masal anlatmaya devam eder, böylece hayatta kalmayı başarır. Bu çerçevenin başka bir biçimi, belagatli bir papağanın, sahibinin karısının sadakatsizlik etmesini, onu her gece başka bir öyküyle oyalayarak önlediği Ziyâüddin Nahşebî'nin *Tûtînâme* adlı yapıtında mevcuttur. Benzer şekilde, Şeyhzâde'nin *Kırk Vezir Tarihi* adlı yapıtı, kadınların kötü olduğunu kanıtlamaya niyet etmiş olan kırk vezirle cinslerini savunan kırk kadın arasında geçen bir diyalog şeklinde yazılmıştır. Yani –her ne kadar bu elbette bir mazeret teşkil etmezse de– *Bin Bir Buse*'deki kadın düşmanlığının çok uzun bir tarihi vardır. Öte yandan düşmanlık beslenen yalnız kadınlar değildir burada, erkekler (ve özellikle genç ve güzel zevcelerine layık olmayan yaşlı ve çirkin erkekler!) de yazarın husumetinden nasiplerini alırlar –defalarca "o iri, o hayvan herif!" diye nitelendirilen Selma'nın kocası gibi örneğin.

Müstehcen edebiyat konusunda kanaatler muhteliftir. Kimisi toplumsal aksaklıklardan doğduğunu iddia eder, kimisiyse toplumsal aksaklıklara yol açtığını. Ama kimisi de toplumun fertleri üzerinde görece-

lileştirici, özgürleştirici bir etkisi olduğunu savlar. Gerçekten de tarihe bir göz attığımızda, müstehcen edebiyatın "çözülmekte" olan "dekadan" toplumlarda değil, aksine, kendine güvenen ve açık fikirliliğe doğru bir hamle yapmaktan çekinmeyen toplumlarda arttığını; öte yandan müstehcen edebiyatın bastırıldığı toplumlarda yalnız onun değil, her türlü fikir ve ifade hürriyetinin de bastırıldığını görürüz. Gerçi II. Meşrutiyet'in özgürlükçülüğü bilindiği gibi uzun ömürlü olmamıştır, ama halkın sokaklara döküldüğü, siyasi katılımın kısa süreliğine de olsa arttığı, "adâlet, hürriyet, uhuvvet, müsâvat" ilkelerinin toplumun bütün katmanlarına nüfuz ettiği bir zamanda, bir yandan kadın haklarının gündeme gelmesi ve sayısız kadın dernekleriyle kadın dergilerinin bu hakların savunuculuğunu yapması, bir yandan da cinsel özgürlük konusunun tartışmaya açılması ve "müstehcen avam edebiyatı" diye nitelendirilebilecek olan bir kültür sürecinin ortaya çıkması tabiidir. Meşrutiyet'i takip eden Mütareke döneminde de bu süreç devam etmiş, *Bin Bir Buse* işte bu dönemin akabinde, kısa bir süre için de olsa yayınlanabilmiştir.

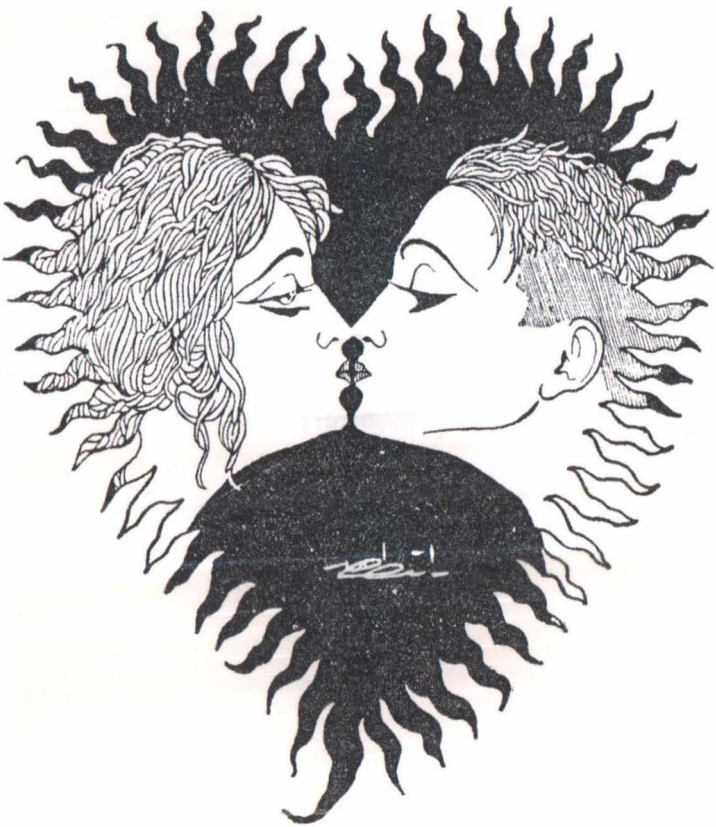
Çok rica ediyorum, elinizdeki kitabı okuduğunuzda, bir içki, kumar, fuhuş ve esrar kasırgası içinde parçalanıp batmakta olan ahlaksız ve yoz bir Türkiye'yi değil; uzun süren bir savaş, kıtlık ve işgal döneminden, özgürlüğün aydınlattığı nurlu ufuklara doğru çıkmakta olan, arayış içinde, genç, zinde ve –tamam, peki, biraz da hoppa– bir Türkiye'yi düşününüz; bu derginin sayfalarında boy gösteren pervasız cinsellik, dedelerimizle nine-lerimizin utanılacak suç ve günahlarını değil, övünülecek umutlarını ve her şeyden önce köküne kadar insanlıklarını temsil etmektedir.

27 M. Seyfettin Özege, *Eski Harflerle Basılmış Türkçe Eserler Kataloğu*'nda bu başlık altında tarihsiz bir Tebriz baskısı zikrediyor ama ben görmedim. Aslı keza Türkçe olan bir *Mekr-i Zenân* metni, bir el yazmasından Fransızca'ya çevrilmiştir: *Les ruses des femmes (Mikri-zenan), et extraits du Plaisir après la peine (Feredj bad chiddeh)*, çev. J.-A. [Jean-Adolphe] Decourdemanche (Paris: Ernest Leroux, Éditeur, 1896). Aynı konuyu paylaşan *Sindibadnâme*'nin İbranice'sinin son derece erken bir tarihte, *1516 yılında*, İstanbul'da basılmış olduğu anlaşılıyor. (E. Carmoly, "Notice historique sur Sendabar le Sage", *Paraboles de Sendabar sur Les ruses des femmes*, çev. E. Carmoly [Paris: P. Jannet, Libraire, 1849], s. 31–33.) Bu türün ilginç bir değerlendirmesi için bkz. Afsaneh Najmabadi, "Reading 'Wiles of Women' Stories as Fictions of Masculinity", *Imagined Masculinities: Male Identity and Culture in the Modern Middle East* içinde, der. Mai Ghoussoub ve Emma Sinclair-Webb (Londra: Saqi Books, 2000), s. 147–168. Genel olarak İslâm kültüründe kadınların fettanlığı motifi hakkında bkz. Fedwa Malti-Douglas, *Woman's Body, Woman's Word: Gender and Discourse in Arabo-Islamic Writing* (Princeton: Princeton University Press, 1991), 2 ve 3. bölümler; ayrıca Fatna Aït Sabbah [yani Fatima Mernissi], *La Femme dans l'inconscient musulman* (Paris: Éditions Albin Michel, 1986), s. 70–72; Türkçesi: *İslam'ın Bilinçaltında Kadın*, çev. Ayşegül Sönmezay (İstanbul: Ayrıntı Yayınları, 1995).

Bin Bir Buse
En Şen, En Şuh Hikâyeler
Pazartesi Günleri Neşrolunur

Numero: 1

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Kadın Coğrafyası

Feridun, her gören kadının kalbini teshir eden çapkın bakışlı, gayr-ı kabil-i mukavemet ağızlı, küstah dudaklı genç: "Evet, evet" diye iddia' etti. "Niçin olmasın!.." Coğrafya-yı nisvî... Ziraî, nebatî, tıbbî, hey'etî, iklimi ilh ilh coğrafya olduğu gibi nisvî coğrafya da pekala olur. Ve vardır. Hilkatin coğrafyası olduğu gibi mahlukun coğrafyası da olmalıdır değil mi? Mahluk demekse, tek manasıyla kadın demektir. Zira hilkatin bütün esrarını, bütün cazibelerini yalnız kadınlar temsil eder.

Feridun, huzurunda irad-ı kelâm ettiği hanımların gözlerindeki mestî dalgalarını katre katre tadıyor, onların en uzak damarlarına bile zevk isale etmek, gözleriyle, dudaklarıyla olduğu gibi sözleriyle de teshîr etmek arzusuyla, bir kerre daldığı bu tehlikeli zeminde onlara fark ettirmeksizin bu cazibeli zeminde ilerlemeye çalışıyordu.

"Bu coğrafya, kadın denilen cins-i latif cihanından, kadın vücudunun ârızalarından, tabiî veya siyasi taksimlerinden bahsetmeli etmesine ama bu fenni tesis edecek âlim daha görülmemiştir. Bu en büyük bir noksandır... Mesela en ehemmiyetsiz, en uzak bir adanın ahval-i coğrafyasını biliyoruz da bütün cihanın üssü'l-esas mevcudiyeti olan kadın vücudu hakkında malumatımız yok... Hiç olur mu? Mesela kadın başı... Güzel bir kadın alınız; onu tavana doğru sigara dumanlarını püskürür bir vaziyette arkaya yatırınız... Bu şekilde bir kadın başı mesela... Mesela Fransa kıtasına pek benzer değil mi? Burada burun *Finistère* burnunu temsil eder. Hatlar, şekiller, tenasüb, tevâzün, hep aynıdır... Dudaklar, *Garonne* nehrinin ağzındaki küçük körfezi irâe eder... Bu mini mini körfezi tenvir eden fener yerine her an şa'şaa ile tebessümler ilmâ' ediyor..."

Hanımın biri şen bir kahkaha çınlatarak; "Yani körfezin feneri mi?" dedi.

"Evet, evet" [diye] cevab verdi Feridun. *Cordouan* feneri! Zaten insanlar bütün icadlarında hep hilkati taklid etmişlerdir... Bilerek, bilmeyerek... Sonra bir kadının boynundaki gerdanlık, inci her neyse, o da *Pyrénée* dağlarını tersîm eder... Kalıyor ense... Bir nokta-i nazara göre kadın

vücudunun en latif kısmı... Ense, tıpkı Fransa'nın Bahr-i Sefîd sahilini irâe etmez mi?.. Nasıl hastalar ve erbab-ı zevk kışlarını gidip bu cenub şehirlerinde geçirmekten hoşlanırlarsa dudaklar da, hararetli nevâziş enne-sinde, sık sık enseyi ziyaret etmekten hoşlanırlar... Sonra bir kadın kulağındaki küpe, tıpkı Korsika adasını ve hele yeni takılan uzun küpeler aynı zamanda Sardunya adasını tecsîm etmez mi? Saçların muhteşem kümesi bir kara ormandır ki insan ebediyetin nihayetsiz zulmetlerine kadar bu karanlık aşk mabedinde kaybolmaya razıdır. Gelelim gözlere... Aynı teşbihte devam edelim. Güzel bir kadın gözü bu şekl-i dahilde tıpkı Paris şehrini, yani ziya ve zevk ve sürûr ve hande şehrini, aynı aynına irâe ediyor. Yani Paris şehri bütün cihanda ne canlı bir mevcudiyete malik ise, kadın gözü de o kadar âteşîn o kadar cazib bir ehemmiyeti haizdir."

Hanımlar tebessümleriyle, handeleriyle tasdik ediyorlar, bu müdâhin tasvirlerden pek hoşlanıyorlardı.

Feridun, muvaffakıyetiyle memnun, bahsi iki adım daha ileri götürmeye cüret etti:

"Şimdi baş için söylediklerimizi bütün vücuda teşmil edelim... Mesela bir erkan-ı harb zabiti keşf edeceği bir nokta-i arzı nasıl tersîm ediyorsa, bir kadın vücudu haritası çizelim... Bir aşk sevk-ül-ceyşi için..."

Ve hanımların gözlerinde bahsin tehlike peyda etmesi korkusuyla dumanlar çoğaldığını gördüğünden hemen:

"Hayır, hayır " dedi. "Telaş buyurmayınız. Bu harita için hiç birinizin vücudunuzu model ittihaz etmeyeceğim. Hicabınıza hürmet ederim."

Ve korkularına rağmen, aynı zamanda arzu ateşlerinin kıvılcımlandığını gördüğünden:

"Bir kadın vücudundaki burunları, şibh-i cezireleri, deltaları ve limanları huzurunuzda tafsilatıyla tersîm etmeye cesaret edemem... Mesela her şeyi bırakıp, yalnız kadınların en şayan-ı perestiş bir hazine-i vücudları olan ve tıpkı iki bürkân-ı zirve irâe eden yavru küreleri göz önüne getirelim... Bu iki kürenin arasındaki medhal, dünyanın, kainatın en yegane, en latif bir limanı değil midir?.. Bir liman ki, bütün erkek dudakları, hayattan kaçarak huzur, zevk ve saadet aramak için her gün, her saat ve her an ziyaret ve iltica etmektedir...

Neden Belli?

Canan Hanımefendi izdivac hayatlarında zevke ve aşka teslim-i irâdât eden bütün kadınlar gibi aşkıyla evvela sokakta, sonra bir evde görüşüyordu. Fakat nihayet kendi evinde görüşmeye başladı. Fakat bu fisk ü fücûrdan değil tenbelliğindendir.

Hem eğer size izah ederse siz de şübhesiz hak verirsiniz. Eğer insanlar da öteki hayvanlar gibi aşkla yalnız ilkbaharda meşgul olsalardı, yine haydi neyse diyelim, çünkü ilkbaharda âşığının evine gitmek için sokaklarda mâşiyen veyahud araba ile gezmek latif bir şeydir. Hatta akşama doğru âşığının koynundan çıkıp da evine avdet için yine yol yürümek, ilkbaharda pek sıkıntılı bir iş değildir. Ilık ve şehvetengiz hava insanı müstagrık-ı rehavet bırakır.

Fakat insanlar öteki hayvanlar gibi değildir; bunlar kışın en koyu soğuğunda da aşka meşgul olurlar, yağmur yağarken de meşgul olurlar, don varken de meşgul olurlar! Don varken âşığının koynundan çıkıp yahud yağmur yağarken sokaklarda gezmek... Bırr! Değil mi? Bırrr... O kadar ki Canan Hanımefendi yalnız öğleden sonraları serbest olduğu için, akşamın karanlığında, yağmurda sokaklardan avdet etmek hiç hoş bir şey olmadığını siz de teslim ediyorsunuz ya!..

Buna iki çare vardı; ya aşkından vazgeçmek, yahud âşığı evinde kabul etmek!.. Canan Hanımefendi âşığını evinde kabul etmeyi tercih etti. Şimdi âşık beyefendi sıkıntı çekiyor, utanıyor. Fakat bunun ne ehemmiyeti var!..

Siz bunun ne kadar tehlikeli olduğunu tasavvur ediyor musunuz? Zira hanımefendinin zevci, son derece şedid-üş-şekîme, nihayet derece kıskanç bir beyefendidir. Hani kazara en ufak bir şübhe peyda ederse, kıyametler kopar, dünyalar yerinden oynar; mutlak bir felaket, bir facia olur...

Bu tehlikeye rağmen aşk işleri bir hayli müddet habersiz, esersiz devam etti. Fakat bir gün, aksi şeytanı görüyor musunuz, bakınız ne oldu?.. Canan Hanımefendi, bir içim su denilecek surette, can, ateş, yavru bir kadındır. Âşığı ise pek genç olduğu için, bütün genç âşıkların bu şart

dahilinde yapabilecekleri bir hareket olmak üzere soyunurken pantolonunun askılarını telaşla ve süratle çıkarır. Mesela biraz gevşemiş olan bir düğme varsa tabiî olarak kopup yere fırlarsa genç âşık bey bunun hiç farkında olmaz. O, yalnız soyunup yatağında büzülmüş, Canan'ının koynuna atılmak, orada bütün hırsını Buselerle, tazyiklerle, der-âguşlarla teskin etmek emelindedir.

Fakat zevcin onun gibi gözleri havalarda değildir. O gezdiği yerlere, bastığı noktalara dikkat edenlerdendir. Bu halde, yere düşen düğmenin zevc tarafından keşf edildiğini elbette anladınız, değil mi? Adamcağız bunu evvela kendi düğmelerinden zannederek yerden aldı. Halbuki terzilerin berbad bir usulleri vardır, mutlaka her biri kendi ismini düğmeye hakk ettirir. Zevc beyefendi yerden aldığı düğmede tanımadığı bir terzi ismini görünce, zaten onun pek müvesvis, pek şübhekâr olduğunu söylemiştik ya, ne olacağını kolayca tasavvur edersiniz.

İlk işi hemen karısına gidip: "Bu düğme nereden çıktı?" diye sormak oldu. Canancık korkudan yüreği tir tir titreyerek: "Ne bileyim ben?" diye cevab verdi. Fakat kocası hiç bu cevaba kâni' olur mu? Tedkik, tahkik, istintak, nihayet bir şey öğrenemeyince haykırmaya başladı: "Buraya bir herif girmiş... Pantolonunun düğmesini düşürmüş... Bu adamı buraya kim getirdi?"

Canan Hanımefendi şeytan gibi bir kurnazlıkla hemen atıldı, cevab verdi: "Ha, belki hizmetçi getirmiştir..."

"Hizmetçi mi? İşte bak bu iyi cevab! Fakat şimdi anlarız." Ve kapıya gidip: "Anjel, Anjel" diye haykırdı. Hizmetçi gelince sordu: "Burada pantolonunun düğmesini kaybeden adamı eve sen mi getirdin?"

Anjel şişman bir Yahudi kızıdır, fakat yalnız vücudca değil, akılca ve zekâca da şişman, yani iyice budaladır. Fakat bir kadın ne kadar budala olursa olsun erkeklerden daima daha kurnazdır...

O kadar budala olmakla beraber Anjel, hanımefendinin tavrını görünce hemen: "Evet efendim, nişanlım dün gelmişti, mutlak o düşürmüş olacak" diye cevab verdi.

Bu kurnazlığı siz Anjel'de zannediyorsanız işte asıl orada aldanıyorsunuz. Çünkü Canan Hanımefendi, bir erkeğin soyunup giyindiği

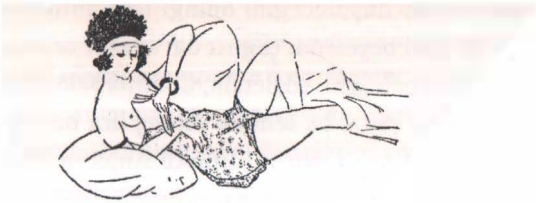
yerde mutlak bir şey düşüreceğini bildiği için, ihtiyaten Anjel'e tenbih etmiş: "Eğer bir gün beyefendi çağırır da 'eve bir erkek getirdi mi?' diye sorarsa, nişanlının geldiğini söylersin, unutma sakın ha!" diye ona uzun uzun ders vermişti. Vakıa bu tenbih, birkaç lira bahşiş ile kutlanmıştı. Fakat tehlikeden kurtulmuştu ya! Çünkü Anjel'in cevabı üzerine zevc mağlub oldu. Sükut etti.

Hayat böyle devam etti. Zevc bir başka gün de bir sigara ağızlığı buldu; Anjel aldığı derse tebean hemen imdada yetişti: "Evet, mutlak nişanlım bırakmıştır" diye onu yine iskât etti.

Bir diğer gün bir çift eldiven bulundu. Bu da tehlikesizce halledildi, edildi ama bir eve böyle sık sık yabancı bir erkek gelip gitmeye başlarsa bazen daha ehemmiyetli şeyler bırakmak tehlikesi de var. Bu cümleden olarak Canan Hanımefendi'nin mini mini karnı büyümeye başladı.

Bu esnada zevc, bir iş için Bursa'ya gitmişti. Avdette zevcesinin karnını iyice fark olunacak kadar kabarık bulunca tekrar infilak vaki oldu: "Bunu kim yaptı? Bu adamın ismini isterim!.. Haydi bu adamın ismini söyle!.."

Aşağıdan yukarıdaki sayhaları işiten hizmetçi bu esnada yukarı çıkmıştı. Beyefendinin yine şübhe ile haykırdığını anlar anlamaz odaya, içeri atılarak: "Bey, yine bir şey mi buldunuz efendim?.. Nişanlımındır, mutlak giderken o bırakmış olacak!" diye haykırdı.

Aşk Dersi

Üç haftadan beri kadınlar arasında bi-nihaye muvaffakiyatıyla meşhur olan Ferid Hazım Bey, Dilber İclal Hanımefendi'yi takib etmektedir. İclal Hanımefendi o zamana kadar bütün meftunlarının takibatına mukavemet etmiş, aleyhinde deveran eden tek tük rivayetlere rağmen, zevcinden başka hiç bir erkeğe teslim-i irade etmemiştir.

Fakat Ferid Hazım, gayr-ı kabil-i mukavemet olduğu hakkındaki şöhretinin tesiriyle onu teslime mecbur edeceğine emindir. Ba-husus, son hafta hanımefendinin zevci bir ticaret işi için İzmir'e gitmiş, o genç kadın tabiî yalnızlık buhranıyla lerzân, ve bi-mukavemet kalmıştır.

Sahne bir Şişli salonunda, delikanlı ve genç hanımın muhibbelerinden birinin saat beş çayında cereyan ediyor. Salon, kış akşamlarına mahsus renksiz bir zulmetle nîm-müstevli olup, misafirler takım takım konuşmakta, gülüşmekte, dedikodu usareleriyle mütelezziz olmaktadır.

Ferid Hazım, salona yeni dahil olan bir misafirin mucib olduğu hareketten bil-istifade kanepesinde yalnız kalmış olan İclal Hanımefendi'nin yanına yaklaşarak: "Refakatinizle şerefyab olmaya müsaade buyurur musunuz hanımefendi?"

İclal Hanım, o zamana kadar türlü tertibat ile her yerde kendisiyle meşgul olan bu delikanlının tekrar tacizinden bizar olmuş gibi teessüfle: "Eğer hoşunuza gidiyorsa..."

Ferid Hazım kanepenin yanı başında duran bir alçak pufa yerleşerek: "Hoşuma gitmek değil, en derin zevk ve şükranla minnetdar olacağıma emin olunuz hanımefendi."

Genç kadın lakırdıyı zararsız bir vadide gezdirmek fikriyle: "Geceleri ne yapıyorsunuz Hazım Bey?"

Ferid Hazım, her fırsattan istifadede yektâ ve son derece mahir bir cüretle: "Sizi düşünüyorum hanımefendi. Sizi düşünüyorum ve 'acaba neredediler ve nasıl edip de görmeli?' diye ah ve hasret çekiyorum..."

İclal bu aksi hücuma nîm-hiddetle hemen atıldı: "O halde pek beyhude üzülüyorsunuz ve boş yere ah çekiyorsunuz."

"Halbuki haftada iki üç gün olsun böyle tesadüflerde sizi uzaktan seyretmek ve imkân bulunca yanınıza yaklaşıp sesinizi işitmek saadetiyle kâni' oluyorum."

Genç kadın cebri bir kahkaha dalgasıyla: "Buna iltifat mı demeli, yoksa ne mana vermeli, bilmem..."

Ferid Hazım: "Ne derseniz deyiniz, şunu biliniz ki sizi seviyorum..."

İclal birdenbire son derece sinirlenerek: "Evet, evet, o malum... Beni seviyorsunuz... Bunu her fırsatta tekrar edip duruyorsunuz. Fakat artık bu nakaratı değiştirseniz pek iyi olacak."

Ferid, tatlı bıyıklarının cazibeli tebessümüyle: "Size perestiş ediyorum."

"Değiştire değiştire bunu buldunuzsa pek kabiliyetiniz olmadığını anlıyorum. 'Sizi seviyorum, size perestiş ediyorum... yanıyorum, tutuşuyorum...' Bunlar her gün tekrar ettiğiniz bir neşide!"

"Aman hanımefendi, bir erkek, rica ederim, sevdiği kadına hissiyatını başka nasıl ilan eder? Aşkta daima aynı kelimeler tekrar edilir, başka çare yoktur ki..."

"Aynı kelimeler tekrar edilir ve aynı hareketler yapılır, değil mi?"

"İşte bunda aldanıyorsunuz hanımefendi... Hareket var, hareket var. Nasıl insanlar birbirine benzemezlerse bunların hareketleri de birbirine benzemez..."

Genç kadın derin bir hayret mehtabıyla pür-nûr gözlerini ona dikerek: "Nasıl? Aşkta bütün hareketler daima birbirine benzemezler mi?"

"İzdivacda belki... Yani kendi halinde aile babaları zevcelerini severlerken de babadırlar. Fakat aşkta, serbest, âteşîn, muhteris bir aşkta hiç öyle midir?"

İclal billuri bir kahkaha ile kımıldadı: "Aman bunu merak ettim, ey nasıl yaparlar?.."

Ferid Hazım onu böyle tahrik etmekten ümidlenerek memnun ve muzaffer bir tebessümle: "Ben de bunu öğretmek için çalışıyorum ama siz hâlâ lâ-kayd ve bi-hissiniz... İstiyorsanız..."

"Elbette isterim..."

"Nerede öğreteyim?"

"Burada."

"Nasıl, burada, bu kadar kişinin yanında mı?.."

"Ne mani var? Yoksa sözlerime yanlış bir mana mı verdiniz?"

"Korkarım öyle oldu. Açık konuşalım hanımefendi. Siz ne istiyorsunuz?"

İclal Hanımefendi, dudaklarında mukavemeti gayr-ı kabil bir cilve gamzesiyle, gözlerinde delikanlıyı ümidden deli edecek ihtiras ateşleriyle: "Vaad ettiğiniz izahatı istiyorum. Fakat rica ederim, yanlış anlamayınız. İzahat-ı... Nasıl diyeyim, şifahiyeyi... Bunları bilfiil göstermenizi değil."

"Fakat bu izahat şifahen kabil-i tarif değildir... Ancak bilfiil ita edilebilir."

"Latife ediyorsunuz. Siz gayet hüsn-i ifadeye, takrir kabiliyetine maliksiniz. Yoksa diliniz mi yok?.."

"Dilim mi? Dilim var ve daima meflûceze hazırdır hanımefendi..."

Bu çapkın imaya genç kadın şuh bir kahkaha daha çınlattı: "Bu, bu... O kadar ileri gitmeyelim... Sizden yalnız nazariyenizi izah etmenizi bekliyorum."

"Şifahen tariften bir şey anlamayacaksınız ki..."

İclal, vicdan-gir bir tebessümle: "Kim bilir? Belki nazariyeniz hoşuma gider de..."

"Ferid Hazım deli gibi sevinerek: "Tecrübe mi edersiniz?.."

Genç kadın muamma-engiz bir tebessümle: "Belki!.."

Ferid, derin bir güşâyiş tavrıyla, nihayet emellerine takarrüb ümidiyle bir nefes aldı: "Teşekkürler ederim..."

Genç kadın itiraz etti: "Daha teşekküre lüzum yok... Böyle acele ederseniz ihtimal teessüf etmeye mecbur kalırsınız..."

"Ben aksine eminim."

İclal muammalı bir tavır ve lisanla: "Bilinmez ki... (bir sükutu müteakib) haydi bekliyorum."

Ferid Hazım, gözlerinde âteşîn şehvet dalgalarıyla, daha yaklaştı ve alçak bir sesle, şayan-ı perestiş muhatabına aşkın en gizli, en canlı esrarını izaha, kadın denilen zevk ve şehvet aletinin nasıl hareketlerle delice bir gaşy içine sevk edilebileceğini, böyle ince ve muhteris bir kadının nasıl lerzân bırakılacağını en açık ve tafsilatla tarife başladı. Genç kadın evvela penbeleşti, sonra kızardı, daha sonra kıpkırmızı oldu, en nihayet vücudu gayr-ı kabil-i mukavemet bir ra'şe fırtınasıyla harab ve zebûn kaldı.

İzahat bittiği zaman İclal'in gözleri derin bir vecd dalgasıyla boğulmuş idi.

"Harika! Vallahi harika! Bu hususta hakikaten birinci sınıf bir hocasınız Hazım Bey!.."

"Ey, nazariyatım hoşunuza gitti mi?.."

"Tarifin pek fevkinde..."

"Ey, tecrübe arzusu hissediyor musunuz?"

İclal'in sesi kesilmiş, gözleri kaymış gibi idi: "Evet" diyebildi.

Ferid Hazım deli gibi bir sevince atıldı: "Ey, ne vakit, aman ne vakit?"

"Ne kadar çabuk olursa... Fakat maatteessüf zevcim ancak yarın avdet edecek... Eminim ki kendisi bu tecrübeden son derece memnun olacaktır."

Ferid Hazım mosmor olmuştu: "Nasıl, nasıl" dedi. "Tecrübe onunla mı olacak?"

İclal müstehzi bir nazarla: "Ya siz ne zannediyordunuz?.. Elbette onunla..."

"Ey, ya ben?.."

"Yalnız siz de hayaliyle mesud olmaya çalışınız... İşte bu kadar!.. Elvermez mi?.. zahmetinizden başkası istifade edecek..."

Esmer ve Sarışın Güzeller

Bir şatonun fundalığında, av hey'etinden biraz ayrılmış iki avcı birbirine rast geliyorlar!

"Mösyö!"

"Efendim."

"Size bir nasihat vermekliğime müsaade eder misiniz?"

"Emredersiniz."

"Daha çok uzağa gitmeyiniz. Siz de benim gibi burada kalınız. Hem yorulmamış olursunuz, hem daha ziyade avlanmış... Arazinin topografyasını iyi bilirim."

"Sahi mi?"

"Evet. Diğer avcılar nehrin öbür tarafını arayıp tarayacaklar, kuşlar bu tarafa kaçacaklar. Adeta tüfeklerimizin ucuna gelecekler. Çok memnun olacağınızı temin ederim."

"Pek teşekkür ederim mösyö."

"Estağfurullah... Fakat evvela kendimi takdim edeyim. *Comte de Perce-au-vif.*[1]"

"Baron D'*Encorné*.[2] Çok memnun oldum, mösyö."

"Bendeniz de keza mösyö... Ba-husus ki teşerrüf etmediğim halde zat-ı âlînize karşı muhabbet besliyorum."

"Ya..."

"Evet, hem büyük bir muhabbet... Dün sizi şatoda yemekte görmüş, memnun olmuştum. Şimdi ormanın köşesinde tekrar tesadüf edince aman ne ala dedim. Bilirsiniz ya, büyük muhabbetler sevk-i tabiî ile peyda olur."

"Teşekkürler ederim, mösyö"

1 Fransızca "Y.r.kla deler".

2 Fransızca "Boynuzlanmış".

"Evet, evet... Pek tabiî bir incizâb... Sigara içer misiniz? Şurada bir gölgede oturalım. Bakınız şimdi *faisan*'lar[3] nasıl sökün edecekler. Aman kim bilir kaç tane vuracağız? Sizde benim nazar-ı muhabbetimi celb eden şey, tavrınızdaki cüret, bilhassa kadınları cezb eden cürettir!"

"Ama mübalaga ediyorsunuz."

"Hayır, hayır, hiç değil. Tevazu'a lüzum yok. Kadınların ne kadar hoşuna gittiğinizi elbette bilirsiniz."

"Temin ederim ki..."

"Yani kadıncı bir adamsınız. Bunu ben hemen anlar, bir nazarda hükmü veririm. Sizi de hemen anladım, kendi kendime; 'Bir adam ki elinin altına güzel bir kız düşünce kim bilir neler yapar' dedim."

"Amma ettiniz ha!"

"Ben de bu şeylerden pek hoşlanırım da... Ben de az çok becerikli-lerdenim. Yani birbirimizi anlamamız pek kolaydır."

"Pek doğru."

"Şatoya evvelki gün teşrif ettiniz değil mi?"

"Evet, evvelki gün geldim."

"Fakat gelir gelmez kelepiri buldunuz. Diyorum ya, tam üstadsınız..."

"Ne gibi?"

"Canım o sarışın dilber, hani demin ava çıkar çıkmaz ağaçların koyu karanlığına götürdüğünüz güzel kadın yok mu?"

"Nasıl, gördünüz mü?"

"Elbette, gözümden böyle şey hiç kaçmaz."

"Pek tuhaf şey."

"Evet, hem o kadar tuhaf ki... Çünkü mademki dost olduk, sizden saklamayacağım, onunla ben de..."

"Nasıl, o kadar alışkın bir kadın mıdır?"

"Elbette, fakat herkesle değil, hoşuna gidenlerle yapar. Hem pek süratle teslim olmaz. Vakıa siz pek çabuk muvaffak oldunuz ama ben üç ay takib etmeye mecbur oldum."

3 Fransızca "Sülün".

-Hanımefendi, üşüyorsanız koynuma alayım.
-Asıl orada donmaktan korkarım.

"Üç ay!"

"Evet."

"Ben bu kadar sabredemezdim. Vakıa zahmete değer bir kadın ise de!"

"Evet, pek hoş değil midir?"

"Evet, tam bir aşk kadını, hararetli..."

"Evet, tam bir aşk kadınıdır. Demin koruda unutulmaz dakikalar geçirdiğinize eminim."

"Evet, unutulmaz dakikalar... Avdan bahsediyorduk. Birden bire vakit geldiğini hissederek gözlerinin içine baktım ve kollarımın arasına alıverdim.

"Tam avcı tertibi değil mi? Hiç müdafaa etmedi mi?"

"Gibi bir şey... Resmî bir müdafaa... Fakat ne dakikalar... Fakat ne ala oldu; beni öyle bir tazyikten halâs ettiniz ki..."

"Ne gibi tazyik?"

"Hem de büyük, pek büyük bir tazyik... Oh hele kurtuldum. "

"Neden kurtuldunuz? Anlamıyorum."

"Şimdi anlatırım. Dün sofrada sizden dört davetli ötede oturmuş, esmer, latif kadın, hani o şeytan bakışlı dilber kadın yok mu?"

"Esmer kadın mı?"

"Evet, hani canım boynunda *art nouveau*[4] bir gerdanlık var."

4 19. yüzyıl sonlarıyla 20. yüzyıl başlarında revaçta olan bir stil.

"Zevcem mi?"

"Demek aldanmıyormuşum... Bu kadın zevceniz midir mösyö?"

"Evet, zevcemdir."

"Fakat ne hoş bir kadın... Bu kadar serbest idare-i kelâm ettiğimden affınızı taleb ederim. O kadın benim metresimdir de... Hem daha demin teslim oldu..."

"Siz çılgınsınız."

"Evet, zevkten çılgınım. Sizi tebrik ederim. Zengin bir tabiata malik, hareketleri sahtelikten azade, canlı, âteşîn bir kadın... Aşk hayatımda bu kadar kusursuz bir kadına nadiren tesadüf etmişimdir."

"Lakin bu ne iğrenç bir latife mösyö..."

"Fakat latife etmiyorum mösyö... Sonra iğrenç bir şey de yok... Yal-

Hanım – Kız bu kadar erken neye uyandırıyorsun. Baksana daha hava karanlık.
Hizmetçi – Hanımefendi, o akşam karanlığı

nız size karşı muhabbet hissettiğim için daha takdim edilmeden zevcenizi kollarımın arasına almaktan müteezzî oluyordum... Hem kadına karşı biraz kaba da davranmıştım... Kendi kendime 'Bu usule muvafik değil! Evvelce teşvik görmeksizin bir komşunun zevcesine tecavüzle temellük etmek ayıp şey diyordum."

"Lakin mösyö, mösyö..."

"Lakin hiddetlenmeyiniz... Hiddetlenecek bir şey yok... Ben tamir ettim mösyö, tamir ettim... Elimi sıkabilirsiniz... Demin bahsettiğiniz ve beraber yattığınızı söylediğiniz o sarışın kadın yok mu, ben onu elde etmek için üç ay nişanlı durdum. Çünkü o da benim zevcemdir... Demek ki ödeştik... Aman işte kuşlar bu tarafa geliyor, dikkat ediniz, boşa tüfek atmayınız..."

Morris Doney

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Pazartesi Günleri Neşrolunur

Numero: 2

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

"Hadiye!"

"Buyurun hanımefendi."

"Kapıyı kapa da yanıma gel kızım. Sana mühim bir şey söyleyeceğim."

"Emredin hanımefendi."

"Otur bakayım."

"Baş üstüne hanımefendi."

"Hadiye, ben kırk yaşında bir kadınım..."

"Hiç görünmüyorsunuz hanımefendiciğim."

"Evet, belki görünmüyorum ama kırk yaşındayım. Bir kadın için en iyi bir yaştır derler. Yani insanın tam vücudunun kuvvetini bulduğu, hayatının kıvama geldiği bir yaş! Vücudu bozulmamış bir kadın kendini tam kıvamında, tam kuvvetinde bulur. Eğer biraz alışkın da olursa her türlü istimale ve su-i istimale dayanır anlıyorsun değil mi kızım?"

"Evet efendim tamamıyla... Yani hayatın her türlü zevkinden istifade edebilir demek istiyorsunuz değil mi?.."

"Evet, tamam anladın. Demek ben bugün kırk yaşındayım. Seni yanıma alalı tam on iki sene oldu. On iki seneden beri seni evlad gibi büyüttüm, okuttum, giydirdim... Bir ana gibi sana itina ettim. Bugün bir hizmetçi değil, kendi kızım gibi bir hale geldin. Ben sağ iken, kaç defa seni kapı dışarı etmek için fırsat çıktı. Fakat kabahati beye bularak seni yine sakladım.

"Vallahi kabahat hep beyde idi hanımefendiciğim."

"Sözün kısası seni memnun etmek için elimden geleni yaptım. Şimdi buna mukabil senden bazı hizmetler, bazı fedakârlıklar istemeye hakkım var, değil mi kızım?"

"Elbette hanımefendiciğim, emrediniz hayatım yolunuza feda olsun."

"Yok, yok hayatına kastım yok... korkma. Buraya, sayfiyeye geldiğimiz geleli, İstanbul'da tanıdığımız dostlar daha ziyadeleşti. Her gün bir

çok misafirler gelip gidiyor, gece kalanlar var, hasılı oğlumun, kızımın ve benim ahbablarımız yüzlere baliğ oldu... Bunların arasında Miralay Behcet Bey var ya, bu adam beni takib etmektedir... Herkes gibi sen de fark etmişsindir... Nihayet dün hissiyatını ilan etti, benimle evlenmek istiyor... Servetim ve şahsım[ın] onu pek celb ettiğini anlıyorum. Bana gelince, ben kendisini pek iyi buluyorum ve teklifini hemen kabul etmeye meyyalim..."

"İyi ya hanımefendiciğim, hemen, hemen kabul ediniz..."

"Öyle ama kırk yaşıma geldim. Artık gençler gibi parlak bir kadın değilim. Sonra çocuklarım var. Yirmi bir yaşında bir kızım, yirmi iki yaşında bir oğlum var. Bunlar yaşımı gizlememe müsaade etmiyorlar."

"Evet, öyle ya, onları görenler sizin yaşınızı tahmin ederler..."

"Fakat idman yok mu, idman ile her şeyin çaresi bulunur. Şimdi tam kendime münasib bir koca, ama sahiden dinç, kuvvetli bir koca, anlıyor musun?"

"Zorlu bir koca demek mi istiyorsunuz hanımefendi?"

"Evet zorlu, her manasıyla zorlu bir adam isterim. Öyle pelte gibi, muşmula gibi adamlardan nefret ederim. Hayatımın son senelerini zevk ve saadetle geçirmek elbette hakkımdır, değil mi? Bugüne kadar namusumu muhafaza ettim, ne olursa olsun, nikahtan evvel hiç bir erkeğe teslim olmak istemem. Miralay Behcet Bey, şimdilik bana hürmeti dolayısıyla, çok muhteriz görünüyor... Hülasa edecek olursam, zevcim olacak adamın koca sıfatıyla göstereceği faaliyeti hakkında kendisine söz vermeden evvel bir fikir peyda etmek istiyorum. Şimdi senden ne beklediğimi anladın mı kızım?"

"Demek hanımefendi istiyorsunuz ki ben..."

"Evet Hadiye... Behcet Bey burada, yalnızlık içinde, kadınsız hayatta mukavemet ederse demek ki, erkekliği pek gevşek olduğu anlaşılmaz mı? İşte bunu tecrübe edeceğiz Hadiye... Sen bir tecrübe et, ilk harekette nasıl bir erkek olduğunu yani kurt mu, koyun mu anlamak pek kolaydır..."

"Mademki bana bu kadar samimi bir iş havale ediyor ve beni bu kadar teklifsizliğe kabul ediyorsunuz, size şimdiden istediğiniz malumatı verebilirim hanımefendi... Hem yalnız Miralay hakkında değil, köşke ge-

lip giden bütün erkekler hakkında... Mesela Hanende Cemil Bey son derece yumuşak, son derece nevâzişkâr bir adamdır... Şükrü Paşa tam bir İngiliz gibi bârid ve resmîdir. Süreyya Bey genç, seri' hem pek seri'dir.

"Lakin..."

"Durunuz hanımefendi... Daha bitmedi. Doktor Şefik Bey pek kadındır. Ali Fehmi Bey pek hassastır. Nail Bey pek genç ve pek uzundur... Hem ne kadar genç, ne kadar uzun... Gazete muharriri Fethi Bey hiç durmaz, mütemadiyen lakırdı söyler... Yüzbaşı Mehmed Bey pek hoyrattır... O esnada insanın kemiklerini kıracak kadar sıkar... Fakat hepsinden canlı, hepsinden kibarı, hem en nazik, hem en erkek olan Miralay Bey'dir..."

"Aman kızım... Bütün bu adamları ne vakit böyle çemberden geçirdin... Hepsini, hepsini de nasıl böyle perendeden atlattırdın? Hayret, senden korkarım..."

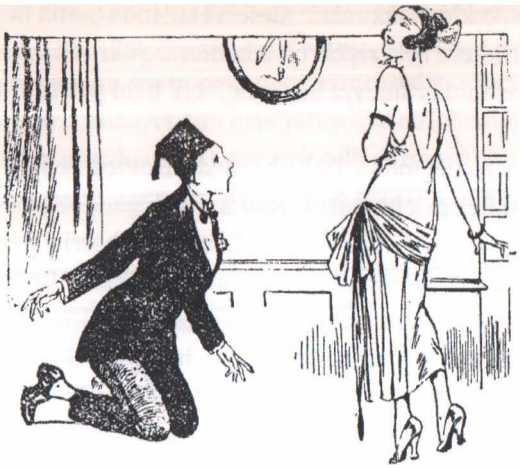
"Bu, ben değil hanımefendi, ben değil... Ben bana anlatılan şeyleri söylüyorum..."

"Anlatılan şeyleri mi? İyi bunları sana kim anlattı? Böyle hepsini birden sıraya kim dizmiş?

"Küçük hanım, hanımefendi..."

Cımbız[5]

5 "Cımbız", Osman Cemal Kaygılı'nın takma adıdır.

-Nasıl, kabul etmezsem beynini kurşunla mı dağıtacaksın... Sende beyin var mı ki a çocuğum?..

Mülakat Saatine İntizaren

Bir bekâr apartmanının salonu. Eşyada şübheli bir zevk... Her evde görülen âmiyy bir tarz-ı tefriş. Bir masanın üstüne pastalar, şekerlemeler; her şey âşıkâne bu mülakat için hazırlanmıştır. Sahib-i hane genç ve güzel Cemil Nuri Bey, bugün geleceğini vaad etmiş olan son bir *conquête*'i[6] beklemektedir. Saat henüz iki olup iki saat daha intizar lazım.

Cemil kendi kendine düşünüyor:

"Saat de hiç yürümüyor. Daha iki, iki buçuk saat beklemek lazım... Bunları burada sıkıntı ile geçirmektense... Beyhude yere niye burada kapanıp kalayım. Neş'em, sıhhatim yerinde, kuvvetim de ha keza! Zannederim bizim Nazlı Hanımefendi bugün benden memnun olacaktır. Bu neş'eyi bozmamak için biraz çıkıp dolaşsam... Hava da pek güzel... Hem hava almış, hem eğlenmiş olurum... Kadın, erkek herkes sokağa fırlamış... Böyle günlerde insan ne kadar çok güzel kadın görse o kadar iyi olur..."

6 Fransızca "Fethedilmiş", "zapt edilmiş", "ele geçirilmiş"ten "gönlü alınmış, ele geçirilmiş kadın" anlamında.

Arkasına pardösüsünü geçirir, bastonunu kapar, sokağa çıkar. Hava pek tatlı, pek iyidir. Saadetle pervârkâr, muzafferiyetiyle mağrur dolaşmaya başlar. Kadınlar hep güzeldir. Hafif elbiselerinin altında şayanı perestiş vücudları çıplak ve cazibtir. Cemil ihtimal beklediği aşk saatlerinin tesir-i latifiyle pek yumuşak, pek muhteristir. Kırk, elli adım atmamıştır ki ateş gibi faal ve zinde bir genç hanımla karşılaşır.

"Vay Cemil Beyefendi..."

"Vay Nadide! Nasılsın yavrum, nerelerdesin, seni görmeyeli asırlar oldu."

"Adadayım. İstanbul'a pek az iniyorum."

"Adada böyle kimlerin elindesin?"

"Küstahlığı bırak. Vallahi kendi halimde yaşıyorum. Hem bilsen şaşar kalırsın..."

"Ne gibi? Ne oldu?"

"Evlendim ayol, kocaya vardım."

"Ne diyorsun Allah aşkına! Kimle? Bu bahtiyar kim oluyor?"

"Nene lazım? Öyle bir adam işte! Şimdi şurada Aliye'nin evine gidiyorum. Ha, sen bilirsin ya... Aliye Mümtaz! Haydi, isterse[n] beraber gidelim."

"İstersen de söz mü, can ve başla."

Daha en aşağı iki buçuk, üç saat var, Cemil bir mahzur yoktur fikriyle Nadire Hanım'a refakat eder. Konuşa, konuşa bir sokağa girerek bir apartmana çıkarlar. Bu aşk intizarı saatlerini yeni kadınları görüp görüşmekle daha hararetli geçirip kendini faaliyete hazırlayacağını düşünerek memnun olmaktadır. Fakat apartmana girip de Aliye'yi görünce ve bu iki âteşîn ve muhteris kadının arasında kalınca, onların çapkın, azgın temasları arasında kendini tutamaz, öyle ki üç çâryek sonra apartmandan kurtulup çıktığı vakit, mülakatına gelecek hanıma hazırladığı fişenklerin birini sarf etmiş bulunuyor. Fakat hâlâ metin ve kuvvidir. Yürürken düşünüyor: "Biraz yürürsem zayi ettiğimi çabuk telafi ederim ve Nazlı Hanımcık beni tebrike mecbur olacaktır. Buna eminim. Bazı gün insan ne kadar gençleşiyor, tuhaftır!"

Yürürken birden bire önünde giden bir kadını görür.

"Vay, ne endam, ne yürüyüş, ne letafet, ne cazibe! Allah'ım bunları nasıl yaratıyorsun? Erkeklere hiçte mi merhametin yok? İdman için arkasından giderim. Daha âlâ idman olmaz. Şimdi tahayyüle dalalım."

Endamına, yürüyüşüne meftun olduğu kadını takib ederken düşünür: "Şimdi bu kadıncağızı takib ede ede gitsem, gideceği yere beraber girsem, odasına çıksam, çarşafını elimle söküp sıyırsam, evvela dudaklarından başlayarak gerdanını koklasam, öpsem, o naz ve eda' ile kıvransa, evvela mukavemet etse, fakat kadın mukavemeti ba-husus böyle bir anda ne kadar devam eder? Nihayet bir an olur ki, evvela inad ile bârid ve bi-hareket duran başı tezelzül eder, gerilen kollar gevşer, baş çevrilir, ıslak dudaklar ağzınıza yaklaşır, titrek kollar belinize sarılır ve ağızlar derin, kıvrandırıcı, öldürücü bir ihtisas ile birbirine yapışır. Oh, ne oldu?"

Filhakika önünde yürüyen kadın birdenbire ayağı burkulmuş gibi kıvranır, sarsılır, düşer gibi eğilir. Cemil Nuri pür-şitâb atılır: "Ne oldunuz hanımefendi?"

Genç kadın; "Ayağım burkuldu..."

"Pek mi rahatsızsınız hanımefendi?"

"Hayır, hayır... teşekkür ederim..."

"Bazen insan yürüyemeyecek kadar rahatsız olur da efendim... Nasıl yürüyebilecek misiniz?.."

"Durunuz bakayım, –iki adım atarak– sızlıyor."

"Emrederseniz bir araba çağırayım da bininiz hanımefendi."

"Hayır, hacet yok efendim. Şurada, pek yakında oturuyorum."

"Eğer müsaade buyurursanız..."

"Ey?"

Kadının gözlerinde o kadar latif bir mana vardır ki, Cemil'in kanı birden galeyan etmiştir.

"Size refakat edeyim."

"Pek lûtufkârsınız beyefendi. Fakat zahmet buyurmayınız efendim. Kendi kendime yürürüm!"

"Hayır efendim. Hayır, sonra bacağınızı sakat edersiniz. Müsaade ediniz."

"Fakat apartman dördüncü kattadır efendim."

"Daha iyi ya!"

"Mademki o kadar ısrar ediyorsunuz."

Cemil orada pek yakın ikamet eden hanıma refakat eder. Apartmanın merdivenlerinden çıkarken genç kadının koluna girmiştir. Dört kat çıkılıncaya kadar bu mukarenet ikisini de kafi derece tahrik etmiş olduğundan yukarı çıkınca ayrılamazlar ve Cemil'in beş dakika evvel hulya halinde tasavvur ettiği sahne-i aşk, hakikate inkılab eder. Üç çâryek sonra sokağa çıktığı zaman Cemil daha çökük ise de hâlâ metincedir.

"Bazı günler insanın talihi ne açık oluyor yahu! Lakin kadın da nefis mi nefis idi. Ne vücud, ne ateş... Ne rayiha... Vay, saat dörde gelmiş! Aman koşalım! Vakıa sarfiyat oldu ama eminim Nazlı Hanımefendi beni yine tebrik edecektir... Sözün doğrusu Nazlı da emsalsizdir. Hiç birisine benzemez... Tam bir kibar hanımefendi... Bu vaadi ondan alıncaya kadar tam bir buçuk ay yalvardım. Nihayet bin müşkülattan sonra razı oldu. Muvafakat etti, söz verdi..."

Cemil apartmanına gelmiş, içeri girmiştir. Yatak odasına, kabul odasına son bir nazar-ı âsâr, saat tam dörtte Nazlı Hanımefendi lûtf ü letafetle tulû' eder.

Buseler, der-âguşlar, kadının cilveleri, 'Bakınız sizin için neler yapıyorum?'lar, 'Buraya kim bilir daha kimler gelmiştir?'ler, mükerrer Buselerle karışık pasta, bisküvi ve malagadan[7] ibaret bir kahvaltı. Küçük el oyunları, en nihayet büyük facia sahnesi...

Birdenbire, Nazlı Hanımefendi, Cemil'in iddia' ettiği gibi memnun olmamış olacak ki hiddetle yataktan fırlar, Cemil'in istirhamlarına, niyazlarına hiç aldırmayarak şiddet ve tehevvürle giyinir, en nihayet: "Böyle sakat olan erkekler evlerine kadın davet etmez... Bir manastıra rahip olurlar daha iyi..." diye haykırır ve kendini sokağa atar. Cemil yalnız kaldığı vakit hicab ve teessürden yerlere geçerek kendi kendine mırıldanır: "Galiba fazla idman etmiş olacağım!"

7 Bir tür şarap ve kurutulmuşu çerez olarak yenen misket üzümü.

Her Şeyin Bir Kolayı Vardır!

Saat yediye gelince, Naşid sabırsızlanmaya başladı. Selma kendisine en geç altıda mutlak geleceğini vaad etmişti. Vakıa Selma'nın sözleri pek kat'i değilse de yine endişeye hakkı vardı. Birden bire korkunç bir faraziye ile sarsıldı. İhtimal Selma'nın kocası olacak o iri, o hayvan herif son dakikada İzmir'e gitmekten vazgeçmişti.

Bu ihtimal Naşid'i son derece asabi edip hiddetlendirdiği için fikrinden def' ederek, yirminci defa Selma ile geçireceği leziz, nefis zevk saatlerini tahayyüle sarf-ı zihin etti.

Bir seneye yakındır Selma'nın âşığı idi, fakat kocası olacak o hayvan, o iri herifin istibdadı ancak pek kısa mülakatlara imkan-ı fırsat bırakıyordu. Daha bir kerre sabaha kadar onun koynunda yatmak saadetine nail olamamıştı. Selmacık bir çok defalar mülakat günlerinde nefes nefese, harab ve perişan gelmiş: "Sana bugün gelemeyeceğimi haber vermek için geldim..." demeye mecbur kalmıştı. Ne olursa bu kısa dakikalarda oluyordu. "Hiç vaktim yok, bir dakika bile kalamayacağım..." diye geldiği için Selma, genç ve âteşîn âşığının istirhamlarına mukavemet ediyor ve ancak bin niyazdan sonra dört beş dakika kalıyordu. Bu dört beş dakikada eteğinin –ancak üç fermöjüp[8] ile merbût pek kolay çıkan bir etek!– çıkmasına nihayet müsaade ediyor ve aşkın en leziz dakikaları olan bu seri nevâzişler, bu hummâ-engiz temaslar ve der-âguşlar ancak o kısa dakikalarda teati olunabiliyordu. Tıpkı son derece acıkmış oldukları halde bir istasyonda trenden inip büfede beş on lokma yemek yemeye mecbur kalan yolcular gibiydiler. Bereket versin ki hayatta her ziyan telafi edilir. Şimdi nihayet Selma'nın kocası –o iri, o hayvan herif!–

8 Fransızca *ferme-jupe*'ten, bir eteğin iki yanını bitiştirmeye yarayan kopçaya benzer tutturmalık.

bir iş için İzmir'e gitmeye mecbur kalmıştı. Birkaç dakika sonra Selmacık mutlaka gelecekti. Bütün eski acılar telafi edilecek, beraber yemek yiyecekler –Beyoğlu'nun en birinci lokantasına mahsus yemekler sipariş etmiş, nefis şaraplar almış, hazırlamıştı!– şampanya buharıyla nîmmest, birbirine sarılarak yatak odasına geçecekler, doya doya, uzun uzun sevişeceklerdi. Onlar burada birbirinin ruhuna hulûl edip aşk ihtizarı içinde saadetle can verirlerken kocası –o iri, o hayvan herif!– vapurda horlayacak, horlayacaktı. Nihayet rahat rahat, telaşsız, tazyiksiz birbirinin olacaklardı. Sabaha kadar birbirini koklaya koklaya, kucak kucağa uyuyacaklardı. Sabahleyin, saati, vakti hiç düşünmeyerek bila-endişe uyanacaklar, Selma'nın dalgalı, kıvrak, sıcak ve muhteris vücudunu kollarının arasına alarak, ne saadetler hissedeceklerdi...

Apartman kapısının zili onu daldığı tatlı hulyadan silkti, çıkardı. "Geldi!" Yine fırladı, kapıya atıldı.

Halbuki o değildi. Onun mektubunu getiren bir çocuk idi. Kocası –o iri, o hayvan herif!– son dakikada hastalanmış, seyahatten vazgeçmeye, yolculuğunu te'hire mecbur olmuştu. O kadar süslediği bu aşk rüyası da teehhür ediyordu.

Naşid tuğyân etti, kaderine küfürler ederek odanın içinde tehevvürle dolaşmaya başladı. Eliyle hazırladığı yemek masasına bakarak: "Bunlar ne olacak?" diye düşündü. Fakat birdenbire bir şimşek onu tenvir etti. Muzlim yüzünde bir neş'e tulû' etti: "Öyle ya... Niçin olmasın" dedi. "Gider Bedia'yı çağırırım..."

Bu Bedia, altı ay kadar sevdikten sonra bir gün sebebsiz yere terk ettiği genç bir hanım idi. Kadın ona karşı gayr-ı kabil-i ihmal bir rabıta ile bağlı olduğu için müfârekat pek elim olmakla beraber, feci' bir mahiyet kesbetmemişti. Genç kadın şikâyete, serzenişe kalkmayarak çekilmiş gitmişti. Onun bu mazlumluğu Naşid'i son derece minnetdar bırakarak, tekrar görüşmek arzusundan hali kalmamıştı. Bunun için ara sıra, müsaid zamanlarda gider, onu çağırır, tek tük mülakatlarda bulunurlardı.

Şimdi bu kadar itina ile hazırlanmış mülakat şevk ve iştahına ancak onu layık görmek lazım geliyordu. Bunun için hemen sokağa fırlayarak onun oturduğu eve koştu:

"Nasıl? Mektubumu almadın mı?" diye başladı.

"Ne mektubu?"

"Canım seni bu akşam davet ediyordum... Saat yedide beklediğimi yazıyordum... Haydi, hazırlan çabuk, çabuk. Efendim posta, posta değil ki... Bir sürü tenbel, uyuşuk herifler..."

Bedia memnun, mesud, hemen hazırlandı. İki dakika sonra sokakta beraber yürüyorlardı:

"Aman ne iyi ettim de kendim uğradım... Mektuba güvenseydim Beyhude bekleyecek, bıldırcınları kendi kendime yemeye mecbur olacaktım..."

"Vay bıldırcın mı var?"

"Evet, bıldırcın var zahir... Muz var, şampanya var... Hep sevdiğin şeyler... Sonra ben varım..."

"Aman ne iyi, ne iyi, nasıl oldu, bu ikram böyle nereden aklına geldi?"

"Durup dururken içime doğdu, kendiliğimden 'Bediacığıma bir ziyafet çekeyim' dedim. Kaç haftadır senden uzak kalmıştım. Bilirsin ki sensiz duramam..."

"Ne tatlı bir adamsındır Naşidciğim..."

"Hem sabaha kadar da beraberiz... Bu gece ziyafet tamam olacak..."

"Aman ne iyi, ne iyi!"

Eve geldiler, sofraya oturdular. Buseler, der-âguşlar arasında şampanyanın tıpası patladı. Birdenbire Bedia'nın yüzü bozulmuş, bir bulut kaplamıştı.

Naşid: "Ne oldun, tıpanın sesinden mi korktun?" diye sordu.

"Hayır, hayır" dedi genç kadın.

"Aman ne oldun?"

Bu gayr-ı kabil-i izah heyecandan mütehayyir, ona bakıyor ve cevab bekliyordu. Bedia kızarmış başını eğmişti.

"Şey..." dedi, "şey... Bu gece seninle kalamayacağım da..."

"Neden, niçin?"

"Kabil değil... Demin geldiğin vakit o kadar sevindim ki sana söylemeyi unuttum."

"Ey, ne var?"

"Kabil değil diyorum ya, beni zorlama rica ederim! Söylenemeyecek bir şey! Ne kadar sıkıldığımı görüp anlamıyor musun?"

"Nasıl?"

Genç kadın, kıpkırmızı başıyla tasdik etti: "Evet!"

"Hay kör tesadüf! Biçimsizliği görüyor musun?"

"Evet, talihsizlik!"

"Ey ne yapacağız? Şimdi yiyip, içip birbirimize veda mı edeceğiz?"

Genç kadın birden bire gözlerinde çapkın bir parıltı ile bakarak:

"Eğer sen razı olursan, istersen..."

"Ey..."

Mahcub, mahcub: "Başka bir kolayını buluruz..."

"Nasıl?"

Genç kadın eğilerek şuh ve handan bir iki kelime fısıldadı.

"Sahi be..." dedi delikanlı.

Bedia, nevâzişkâr: "Ya, sahi... Hem ilk defa olacak değil ki... İtiraf et ki, bu kadar hazırlıktan sonra, iki eski karı koca gibi yatıp uyumak pek yazık olur!"

"Sahi, sahi..."

"Yalnız bu değil, senin pek tatlı bir adam olduğun daha sahi Naşidciğim... Ba-husus durup dururken, hem haber vermeden Bedia'ya böyle mutena bir ziyafet çekmek, böyle mutena bir gece ikram etmek... Hiç başka kimin aklına gelir?"

Naşid, takdir edilmek zevkiyle minnetdar, gözleri şampanyanın mestîsiyle buharlı, şimdi Selma'yı kâmilen unutmuş, adeta, bu hazırlığı Bedia için yaptığına kendi de inanmış idi.

"Öyle ya, gelse gelse dünyada bir tanecik Naşid'in aklına gelir, değil mi yavrum? Haydi, artık yatalım. Zira karnım yemekle doydu ama sana açı Sana aç... Gel şimdi seni tadayım..."

Ve birbirinin koluna girip, beline sarılarak yatak odasına geçtiler.

Müsaade ediniz de odanın kapısını kapayalım, artık oralarda dolaşmayalım!

Dokuz Ayın Farkı

Hüseyin Hüsnü, iki aydır komşularından Hacı Hüsameddin Efendi'nin küçük kızı Şükriye'yi[9] sık sık takib etmektedir. Şükriye on sekiz, on dokuz yaşında, çapkın, şuh, şımarık bir şey olup o zamana kadar daha fiili bir macera geçirmemiş, binaenaleyh Hüsnü'nün ibrâmlarına mukavemet etmektedir. Ancak sokakta birbirine rast geldikleri zaman dört beş satır söz konuşmaya razı oluyor, o kadar...

Fakat Hüsnü ateş gibi kurnazdır, genç kızın bütün kadınlar gibi, hatta en medeni, en asri hanımefendiler gibi fala, üfürüğe pek ehemmiyet verdiğini bildiği için bu tarikle ona bir oyun oynamayı kararlaştırmış, civarda son günlerde büyük bir şöhret kazanan bir falcıya giderek onu para kuvvetiyle kendine celb etmiştir.

Hüsnü: "Yarın yahud öbür gün bir genç hanım gelecek, fal baktıracak. Mâî gözlü, sarı saçlı, sivri burunlu bir hanım. Kürklü bir mantosu var. Adı Münevver'dir."

Falcı: "Ey?"

Hüsnü: "İyisi, ben bu kızı seviyorum. Falı ona göre söyleyeceksin. Sonra seni daha memnun ederim."

Hüsnü daha lazım gelen malumatı vererek çıkar gider. Üç gün sonra Münevver Hanım falcıya gelir. Falcı kızı görüp ve ismini sorup anlayınca başlar söze: "Kızım önünde büyük bir servet var. Para, para, para. Sonra bir deniz yolculuğu görünecek. Mektub, birkaç da mektub! Yakınlarında seni hiç sevmeyen bir kadın var! Fakat buna karşı sana büyük iyiliği dokunacak bir de erkek görüyorum. Bu erkek kara kaşlı, kara gözlü bir gençtir. Sağ yanağında bir de ben var..."

9 Hikâye yazarı kadın kahramanın ismini metinde yanlış yazmadıysa bir mürettip hatası söz konusudur. Çünkü kısa hikâyede kadın kahramanın ismi bir yerde Şükriye, beş yerde Münevver ve bir yerde de Nûriye olarak geçmektedir.

Münevver hayretle: "A, aa... Allah, Allah..."

Falcı devam ederek: "Bu delikanlının sol elinde pırlantalı bir halka görüyorum. Sen bu adama aksilik ediyorsun."

"Ey, elbette. Aksilik etmesem olur mu? Ey, sonra, sonra..."

"Dur bakayım, bir kâğıt daha açayım yavrum, daha neler göreceğiz." Kâğıdı açarak: "O, o, fevkalade, fevkalade... Yıldızlarınız pek barışık çıkacak... Sen bu delikanlıya teslim olacaksın kızım."

"Teslim mi olacağım? O nasıl söz!"

"Ne bileyim ben? Bunu ben değil, kâğıt söylüyor! Teslim olacaksın fakat bu senin için çok iyi olacak! Bu adam zengin. Hayatın genişleyecek."

"Ey, o da beni seviyor mu?"

"Elbette yavrum, elbette... Bak, bacakla kız daima yan yana geliyor... Hayatın genişleyecek! Hem çok genişleyecek... Dur hele bir de telveye bakalım... Sen bir mecidiye daha koy bakalım..."

Nuriye bir mecidiye daha çıkarır, falcı kahve fincanını çıkarıp bakar: "Aman ne iyi, ne iyi yavrum... Hiç durma... Hemen koş, bu adamı kaçırma... Hem sıkı sıkı tut... Sana ikbal, servet, saadet hep bu adamdan gelecek... Bak iki yuvarlak çizgi var, görüyor musun? Genişleyeceksin, hem o kadar genişleyeceksin ki..."

"Ey bu adam çok zengin mi?"

"Hem de ne kadar zengin tasavvur edemezsin yavrum..."

Dokuz ay kadar sonra Münevver falcıya yine gelmişti: "Senin fallar ne uğursuzmuş kadın!"

"Ne oldu yavrum, neden?"

"Senin zengin beyefendi beni aldattı, gebe bıraktı, kaçtı gitti."

"Benim ne kabahatim var kızım? Bana ne söylüyorsun?"

"Zengin diyordun, beş parası yokmuş?"

"Ben falda ne gördümse onu söyledim."

"Hayatın genişleyecek diyordun. Genişleyeceksin, genişleyeceksin diye tekrar ediyordun."

Falcı, Münevver'in karnını göstererek: "İşte genişlemişsin ya kızım... Daha ne istiyorsun?"

Zevc – Fahriye, sırtında bir çürük var, kim yaptı?
- Çürük mü? A, kim yapacak ayol? Kendim yapmışımdır...

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Pazartesi Günleri Neşrolunur

Numero: 3

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Af

Cafer Bey Mısır'a gideli tam on beş aydır. Oraya muvâsalatında bir mektub yazmış, ihtimal Sudan'a kadar harekete mecbur olduğunu bildirmiş ise de o zamandan beri ne mektub, ne de bir haber alınamıyor.

Zevcesi Feriha, meraktan, sıkıntıdan deli olacak dereceye gelmiştir; bu sükutu bir şeye hamlediyor, kâh bir arıza ihtimaliyle, kâh böyle ihmal edildiği için tehevvürden çatlayacak bir hale geliyor. Ticaret işleri için böyle uzak memleketlere gitmeye ne lüzum, genç zevcesini yalnız, me'yûs ve medetsiz bırakmakta ne mana var?

Çünkü Feriha gençtir, ancak yirmi yaşlarında bir yavru kadıncağızdır, ziyalı çehresinin, güzel gözlerinin emsalini hiç kimse, hiç bir yerde görmemiştir. Böyle bir yavru kadını bu kadar uzun müddet habersiz, kendi başına yapayalnız bırakmak elbette tasdik edersiniz ki büyük bir cürümdür.

Sonra yaşadığı hayatta onu iştigal edecek eğlenceler de yoktur. Erenköyü'nün ta bir bucağında, cesim bahçelerin nihayetsiz bağların op ortasında vâsi köşkte her gün akşama, her gece sabaha kadar sıkıntıdan boğularak, esneye esneye geçen hayattan muzırr ve tehlikeli bir şey olur mu?

Günler uzun, uzun bitmez tükenmez, sürükleniyor. Kitab okumak, iş işlemek, piyano çalmak, bahçede dolaşmakla biter tükenir bir şey değil ki.

Ferihacık bu koca köşkte yapayalnızdır, evde bir dadısı ile dört hizmetçisi, bir de kocasının küçük kardeşi Necmi vardır. Necmi daha on beş, on altı yaşlarında bir çocuktur. Yaşına göre pek akıllı olduğundan gece gündüz kitablarıyla meşguldür. Fakat ne kadar okumuş, ne kadar akıllı olursa olsun, dediğim gibi çocuktur. Vakıa büyük adamların çocuk oldukları vardır ama çocukların büyük adam olmaları ihtimali yoktur...

Feriha'ya avdet edecek olursak, onun sıkıntıdan boğulduğunu tekrar etmek lazım gelir. Böylece sıkıntı içinde bütün saatlerini hulya ile geçirir, bazen de ortasında mini mini bir yavru halinde kaldığı cesim yatağında hastalar gibi yatar...

İşte bugün, Ferihacık yine sıkıntının tesiriyle esnemiş, esnemiş, boğucu bir hararetin tazyiki altında, yemekten sonra yatağına uzanmış uyuyor. Onun uyuduğundan haberdar olmayan Necmi, bir şey sormak için ona geliyor ve kapıyı vurup, açılmayınca merak edip iterek içeri giriyor. Odanın ortasına kadar ilerleyip de yengesini uykuda görünce hemen tevakkuf edip geri dönmek istiyor. Fakat Feriha'nın arkasında bir pijama vardır, kadın pijamalarının, malum a, önleri Hâlik'in erkeklerin akıl ve tahammülüne mizân-ı imtihan olmak üzere yarattığına şübhe olmayan latif ve canlı kürelerin yani memelerin haşarılığı ile hiç kapalı duramaz, mütemadiyen aralık ve şişkin bulunur. İşte Necmi'nin gözüne en evvel bu aralıktan görünen nur memecikler ilişiyor. Çocuk, evet vakıa çocuk ama ne kadar çocuk olursa olsun, yine meftun, meshûr, lerzân ve fürûzân bakarken, biraz daha aşağıda başka bir aralık ve orada başka bir şişkinlik, hemen memelerinkine yaklaşan bir şişkinlik fark ediyor.

Çocuğu istila eden ra'şeli humma, harekete mecalini almış, onu hemen oraya yıkılıverecek bir zaafla mecrûh bırakmıştır.

Genç kadının bacakları resm-âmiz şekilleriyle onu aşka davet eder gibi çaprazlanmış, pijamanın aralıklarından Ferihacığın en şayan-ı perestiş aksam-ı vücudu bütün serveti, bütün ziyneti ile manzûr oluyor... Rica ederim, kendinizi Necmi'nin yerine koyunuz, çıkıp gitmek ihtimaliniz var mıdır? Siz belki onun gibi bi-hareket de kalmaz, daha neler yapardınız... Değil mi?

Fakat Necmi'de ilk ateş gittikçe daha galeyan ediyor, az daha yaklaşıyor, eğilerek titreye titreye koklar gibi derin derin nefes alıyor, sonra tıpkı bir mabed huzurunda ibadet eder gibi diz çökerek, oracığa düşüyor, gözleri ma'buduna nasb-ı nazar etmiş Hind-i kadim kâhinleri gibi önünde arz-ı servet eden latif krizanteme merkûz, sakit ve hummalı bir ibadetle vecde geliyor, derin bir nefes alıyor, bir nefes ki gözlerini döndürmüş, vücudunu yakmış, ruhunu mültehib halet-i tuğyâna ilka' ediyor.

Ferihacığın vücudunda bütün bikr hissi ile bir ra'şe uyanıyor, göz kapakları hareket ediyor, sonra tekrar uykusuna gömülerek hareketsiz kalıyor. Gördüğü rüyanın zevkiyle dudaklarında cân-sûz bir tebessüm irtisâm ediyor.

Şimdi Necmi, artık kendini tutamıyor, ne olursa olsun diye, rasgele öpüyor, kokluyor, tekrar öpüyor, tekrar koklayarak tekrar öpüyor.

Nihayet Feriha uyanmaya karar vermiş gibi gözlerini açıyor: "Bu nasıl şey? Ne yapıyorsun?" diye haykırıyor. "Ben yalnız rüya sanıyordum, sen miydin? Ne cesaretle buraya geldin? Utanmıyor musun? Ne namussuzluk... Seni şimdi köşkten kovdurayım mı? Söyle bakayım, çabuk söyle... Utanmıyor musun? Bu ne haldir?"

Necmi kabahatinin büyüklüğünü anlamış, zelil ve ser-nigûn duruyor, gözlerinden yağmur gibi yaşlar akıyor, hıçkıra hıçkıra yalvarıyor: "Af... Affedersiniz yengeciğim... Şeytana uydum... Beni affediniz!"

"Af mı?" Haykırıyor Feriha. "Seni öldürseler affetmem... Katlin vacibdir... Bu ne hayasızlık Allah aşkına..."

"Af, merhamet" dileniyor Necmi tekrar.

Nihayet Feriha biraz yumuşuyor: "Peki, ama bunu hiç kimseye söylemeyeceksin... Yoksa seni mahvettiririm vallahi..."

Necmi böyle kurtulduğundan memnun, yengesinin eteklerini, ayaklarını öperek çıkıyor...

Feriha ilk defa gözleri uzak ufuklara akmış: "Tıpkı erkekler gibi... Neler de biliyormuş!" diye dalıp kalıyor.

Feriha bu akşamüstü yemekte Necmi'nin mahcubiyetini görmüyormuş gibi tabiî davrandı. Hatta ona uzun uzun hikâyeler anlattı. Fakat Necmi artık bir kerre ürkmüş olduğu için yengesinin yüzüne bakamıyordu. Onun ruhu, dudakları Feriha'nın vücuduna temas ettiği zaman, genç kadın vücudunda dalgalanan hararetle galeyanı hiç unutamıyor, daima, daima onu düşünüyordu.

Yemekten sonra Feriha uzun uzun balkonda oturdu. Yaz gecesinin ılık, muattar havası, uzaklarda öten kurbağaların ahengi, onu ser-mest ediyordu. Nihayet geç vakit içeriye girdi.

Hizmetçiye Necmi'yi odasına göndermesini tenbih etti. Genç kadın, kat'i bir karar vermiş gibi ciddi ve sakindi. Saçları omuzlarına dökülmüş, göğsü fazla açık bir *peignoir*[10] giymişti. Bu açık göğüsten, öğle-

10 Fransızca banyodan sonra üste alınacak manto biçimli büyük havlu, evde giyilecek kadın elbisesi.

yin Necmi'nin kısm-ı tahtânîsini gördüğü nur küreciklerin ufk-ı fevkânîsi manzûr idi.

"Bana bak Necmi" dedi. "Çok düşündüm. Bugünkü hareket böyle bitemez..."

Necmi: "Aman yengeciğim" diye yalvardı. "Beni affetmiştiniz ya!"

"Evet, affetmiştim, affetmiştim ama kabahatin o kadar büyük ki şimdi nadim oldum..."

"Ben de, yemin ederim ki bende nadimim..."

"Yalan söylüyorsun... Bu yalanın beni daha hiddetlendiriyor..."

"Aman yengeciğim, hiddetlenmemekliğiniz için ne yapayım?.."

"Yeniden af taleb etmelisin..."

Necmi diz üstüne düşerek: "Af, affet yengeciğim... Affet..."

Feriha: "Hayır, böyle olmaz..."

Ve onu kolundan tutup kaldırarak köşedeki geniş karyolaya sürükledi: "Evvela kabahati tekrar et... Sonra af taleb edersin."

Ahu Baba

-Bu gece sabaha kadar yine rüyamdan çıkmadın yavrucuğum, ben senin rüyana geliyor muyum acaba?
-Aman kâbustan ben çok korkarım...

Seherciğin Başına Gelenler: 1 İlk Tecrübe

Bir kadın için henüz kırkını geçmeden yani otuz altı, otuz yedi yaşlarında iken günün birinde adi bir tramvay kazasıyla dul kalıvermek ne feci' bir şeydir, değil mi?..

İşte zavallı Seherciğin başına gelen felaket!..

Fakat Seher dediğimiz vakit, ba-husus yaşının kırka o kadar yaklaştığını görüp şöyle hafif telakki ederseniz pek büyük hata eder ve çok aldanırsınız... Seher sade ismiyle seherdir. Fakat onu her gören, kendinden bahsederken mutlak bizim gibi "Sehercik" demeye bir meyl-i kalb duyar, ona o kadarcık olsun irtibat arzusu hisseder. Sehercik ufak tefek, fakat ufak tefekliğine rağmen müşekkel vücudlu ve şekilleri zengin ve calib-i iştiha bir yavrudur. Omuzlar, göğüs, bel, kalçalar, bacaklar... Yani bir kadını erkekler için en muazzez bir mevcudiyete is'âd eden en iştihâ-âver servetlerle mücehhezdir. Sonra yüzü, o yüzdeki ifade, o gözlerin

derin şiir-âver mana-yı nevâziş, o dudakların insanı kıvrandıra kıvrandıra celb ve cezb, rabt ü bend eden lezzet ve cazibesi...

Ba-husus, ah ba-husus bir kerre söze başladı mı, bir kerre o çapkın, cilve ve işve nadiresi mevcudiyet, sihirlerini, cazibelerini isbata koyuldu mu, karşısında olup, onu görüp, onu işitip, onun tezahürat-ı mevcudiyetine şahid olup da meftun ve mesrûr olmamak, bitab-ı irade, bitab-ı aşk kalmamak mümkün olamaz... İşte Sehercik böyle bir afet, böyle bir yıldırım, böyle bir zelzele Sehercikdir!..

Yıldırım civarından geçtiği mevcudatı nasıl harab ve müteessir, zelzele estiği kıtaları nasıl zîr ü zeber ederse, Sehercik de teneffüs ve tebessüm ettiği muhitte öyle tesirler ikâ' eder...

Sehercik hakkında bir fikr-i salim edindiniz, değil mi?.. Şimdi tasavvur ediniz, böyle bir kadın, hayatının en âteşîn, en ihtiraslı bir zamanında, henüz ömrünün bütün usare-i lezzetini tatmamış olduğu, tatmamış değil, o zamana kadar tattığı kadarının lezzetiyle ser-mest olup, daha, daha, daha, ebediyen, ebediyen bununla ser-mest olmak için en derin, en akur bir tezelzül-i ruhla harab olduğu bir sinde, söylediğimiz gibi günün birinde adi bir tramvay kazasıyla kocasız ve dul kalıverirse ne hale gelir...

Hem o zamana kadar, kocasıyla hayatları herkes gibi türlü badirelerden geçmiş, sıkıntı çekmişler, uğraşmışlar, didinmişler, nihayet kocası bulduğu parlak bir iş sayesinde hayatını müreffehen temin ederek artık rahat rahat ve zengin bir hayatta yaşayacaklarını zannettikleri bir anda...

Sehercik hem kocasız, hem yeniden ihtiyaç girdablarına yuvarlanıp tekrar türlü mücadelelerle didinmeye mecbur kaldığına nasıl dil-hûndur, tasavvur edemezsiniz...

İlk günleri, perişan ve sersem, ezildiği darbenin zulmüyle makhûr, bir şey düşünemeyip bir şeye karar veremeyerek, harab ve berbad bir halde kaldı.

İlk günlerde kocasının işinin tasfiyesinden eline oldukça bir para geçtiğinden, sair ihtiyaçlar cihetinden müsterih idi. Bunun için en evvel onu muztarib eden ihtiyaç Buse ve nevâziş oldu. Bilhassa yukarıda şöyle-

ce çınlatmış olduğumuz gibi, karı koca, son nail oldukları ikbal sayesinde hayatlarını tanzim etmişler, artık rahat ve huzur içinde yaşamaya hazırlanmışlar, hatta yaşamaya başlamışlardı. Böyle anlarda vücudun şehvani ihtiyaçlara nasıl geniş bir mecra verdiği malumdur! İnsan, o zamana kadar istifadesiz geçirdiği dünya zevklerine derin bir iltihâb ile vakf-ı vücud eder. Hep mahrum geçmiş devrelerin acısını çıkarmak için, bütün kuvvâ-yı hayat, faaliyete germî verir. Havâss-ı hâl galeyanda, şehvet zirve-i feverandadır.

Sehercik ile müteveffa kocası işte tam böyle bir faaliyetle birbirlerine doymayarak, deli gibi bir açlıkla, adeta kudurmuşçasına sevişmekte, her gün her gece fiil-i zevki tekrar etmekte idiler. Şimdi, Sehercik, kocasız kaldığına mı yansın, zevki kırıldığına mı yansın?

Yalnız zevk nokta-i nazarından ne müşkül bir vaziyete düştüğünü düşünerek kahroluyordu. Tekrar bir koca bulmak... Ne uzun, ne müşkül, ne harab edici bir iş! Hüsnünden, tesirinden emindir, emindir ama bunları böyle bir matem gününde herkese arz ve irâe, celb-i iştiha, ne güç, ne güçtür!

Sonra haydi diyelim ki bir adam çıktı da onu beğendi, bunun kendinin zevc olarak kabul edeceği, kusursuz bir adam olması mümkün müdür? Ba-husus her yiğidin onu zevce olarak kabul etmesi nasıl kabil olur? Ah, merhum ile ne iyi uyuşmuşlardı. Adamcağız ne hoş, ne tatlı, sonra ne ciddi, ne metin bir adamdı...

Şimdi Sehercik, önünde bir çok fena ihtimaller, feci' sükutlar, elim inkisarlar, hasılı bir sürü zararlar, ziyanlar görüyor...

Hayatını namuskârane kocasıyla nihayete erdirmek emniyetiyle ne kadar mesud idi. Şimdi, ba-husus bu ihtimaller arasında namusunu ziyan etmek, hatta bile bile feda etmeye mecbur kalmak ıztırârı da var... Öyle ya, ama değil mi? Haydi bir hafta, on gün, daha daha on beş, yirmi gün tahammül etsin, otursun... Nihayet bir gün, bir saat gelecek ki, kadıncağız duramayacak, rasgelen erkeğe kör gibi, deli gibi teslim olmayacak mı?..

İşte bu mecburiyeti düşünen Sehercik, şimdiden kendine münasib bir adam aramak lüzumunu tasdik etti. Bir adam, bir adam ki her şeyden

evvel ketum olsun, (çünkü eğer boşboğaz bir adam olursa onun adını çıkarır ve bu Sehercik için ölümden beterdir) şayan-ı kabul olsun...

Gördüğü erkekleri birer birer gözden geçiriyor, onları ayrı ayrı muhakeme ediyor. En evvel Doktor Şevket Kadri var...

Bu adam elli ile elli beş arasında, dinç vücudlu, tatlı yüzlü, zarif tavırlı bir adam olup kocasının dostlarından idi. Ve kazadan evvel birkaç defa evlerine gelmiş bulunuyordu. Kazada birkaç defa kendini ziyaret etmiş, lûtufkâr bir şefkat, şayan-ı teşekkür bir alaka göstermiştir. Yalnız doktor evlidir. Her ne kadar Sehercik karısını görmemişse de evli olduğunu biliyor, demek ondan izdivac için ümid yoktur. Fakat acaba??? İşte şimdi bu tecrübe var...

Seher bugün, kazadan iki hafta sonra, pek açık olmamakla beraber, calib-i iştiha bir itina ile giyindi, süslendi, doktora gidecek...

Kendi kendine düşünüyor; bazen bir kadın, zabtı ne kadar kolay bir kaledir! Yalnız doktor değil, bugün her kim olsa, ruhunun ihtiyacından haberdar olsa, elini uzatmakla ona temlik edebilecektir. Vücudu o kadar hırs ve şehvetle yanıyor, ruhu o kadar nevâziş ve aşk ihtiyacıyla harabdır...

Sokakta yürürken, geçen erkeklere bakıyor ve kendini o kadar zayıf buluyor ki, tahkir etmeye mecbur kalıyor. Bazen hicab hissederek bu alçaklığından dolayı yerin dibine geçiyor...

Nihayet doktora gitti. Biraz intizardan sonra kabul edildi. Fakat ah yarabbim ne müşkül bir şey? Bu ciddi, kendine o kadar hürmet ve riayet gösteren adam kendisinin ne fikirlerle geldiğini keşfetse... İşte bu korku ile harab ve bi-tab, her şeyden bahsetti. Derin ra'şelerle onu sarsan işe dair ne bir ima', ne de bir telmih gösteremeksizin veda ederek makhûr, mezbûh avdet etti.

Ah yarabbim ne yapmalı, nasıl yapmalıydı?..

O gün aklına iblisane bir tertib geldi. Yarın ona haber gönderecekti. Hasta olduğu için kendini muayeneye gelmesini rica edecekti. Açık saçık onu yatak odasında kabul edecek ve muayene esnasında...

Doktor edilen celb ve davet üzerine öbür gün Seher Hanımefendi'nin yatak odasına dahil olurken, köşedeki geniş yatakta danteller, ketenler arasında Sehercik bir ipek yığın, fakat ateşli, fakat buharlı, fakat

tatlı bir yığın halinde idi. Bütün hareketlerini tanzim etmiş, bütün sözünü tertib etmişti.

Doktor kırmızı yüzlü, şakaklarındaki beyazlarla süslenmiş, vakur, ciddi, resmi bir tavırla yaklaşırken: "Ne o hanımefendi... Geçmiş olsun efendim... Ne oldu böyle?.."

Kadın rehavetli eda ile: "Vallahi bilmem efendim. Dururken bir rahatsızlık hissettim. Sabaha kadar uyuyamadım. Ateşim de var galiba... Sabahleyin telaş ettim, zat-ı alinizi rahatsız ettim."

Doktor yatağın yanındaki koltuğa oturmuştu.

"Müsaade buyurur musunuz?" diye nabzını eline aldı. Bugüne kadar elleri yalnız musâfaha için temas etmişti. O zamanlar Seher'in aklında hiç bir gûnâ şeytanet olmadığı için o temastan bir mana, bir his duymamıştı. Fakat bugün derin fırtınalarla âlûde olduğu için bu devamlı temas onu sallıyor, vücudunu yakıyor, ruhunu hırs-ı şehvetle kamçılıyordu. Sanki bir el değildi, doktorun dudaklarıydı... "Ah bırakmasa... Onu daima öyle tutsa... Hatta daha uzansa... Daha, daha davransa da daha mahrem yerlere temas etse..." diye titriyordu.

"Daha ne gibi şeyler hissediyorsunuz" dedi doktor.

Ah bunları nasıl söyleyebilecekti?.. Kekeleyerek: "Ne bileyim, nasıl söyleyeyim efendim!.. Ara sıra bütün vücudumu ateş istila ediyor... Başımda dumanlar, buharlar var zannediyorum... Son gecelerde hiç uyuyamıyorum... Kabuslar..."

Ve doktorun bu sözlerin manasını anlamış olduğunu gösteren derin bir nazarıyla cezzâb olarak, kendini kaybetmekten korka korka: "Ah doktor bey, pek, pek rahatsızım... Bunun bir çaresini bulsanız..."

Doktorun dudaklarında şeytani bir tebessüm alevlendi. Ah acaba anlamış mıydı?

Doktor: "Biraz kalbinizi muayene edeyim" dedi. Doktorun başı, göğsünün canlı, ateşli küreleri üzerine temas etmiş, her darbesi bir aşk ve şehvet feryadı olan kalbini dinliyordu. Sehercik bütün vücudunda derin, akur zelzeleler hissediyor, bayılacak gibi bulunuyordu. Onun da titrediğini hissediyor, adeta onunla şu anda kaynamak için deli oluyordu. Ve gözleri bulanmış, derin bir uçuruma yuvarlanıyor gibi, ken-

dini kaybetmiş, onun kolunu tutarak: "Ah doktor bey, bilseniz, bilseniz" diye inledi.

Doktor bir teessüf hattıyla alnı buruşmuş olduğu halde, derin bir ah çekti: "Anlıyorum hanımefendi... Anlıyorum... Fakat nasıl söyleyeyim, maatteessüf elimden bir şey gelmez... Bir şey yapmaya muktedir değilim..."

Ve bu kelimenin her hecesine esef-engiz bir ifade vererek: "M...u...k...t...e...d...i...r... değilim hanımefendi... Kendimi tecrübe ettim, bilhassa şimdi, kalbinizi dinlerken, nefis kokunuzla, sıcak vücudunuzun temasıyla... Fakat vücudumda bir hareket bile hissedemedim... Beni affediniz hanımefendi... Ah, beş sene evvel olsaydınız..."

(Seher Hanım'ın ikinci tecrübesi gelecek haftaya)

-Hiç olmazsa bana bir ümit veriniz, hanımefendi...
-Ya siz bana ne vereceksiniz?

-Başıma bir şey geldi ki, hiç sorma...
-Ne o, hayrola, ne oldu?
-Bizim komşu hanım yok mu? Dün gece yine beni çağırtmıştı. Oturup konuşuyoruz... Kadında bir başkalık görüyorum, gözler başka, tavır başka, ses başka... Derken durup dururken birden bire kalkıp yanıma gelerek kucağıma oturuvermesin mi?
-Aman yarabbi, a, ne yaptın?
-O kadar utandım, o kadar utandım ki, kıpkırmızı oldum.

Kaynananın Fedakârlığı

Arife Hanım damadını hiç sevmezdi. Vakıa kayınvalidelerin ne gelinlerini, ne de damadlarını sevmediği ilk defa vuku bulur bir şey değilse de Arife Hanım bu hususta o kadar ifrat gösteriyordu ki, tasavvur edemezsiniz. Bunun sebebiyse damad beyin her gün, sabahtan akşama kadar evde, gözünün önünde bulunmasıydı.

Ba-husus, yemek zamanlarını beraber geçirmek mecburiyetinde olan bu iki insan için bu saatler en kanlı bir mücadele anlarını teşkil ediyordu. Mesela Abdi Bey'in çatalını tutması, bıçağını, peşkirini kullanmasına kadar her hareketi Arife Hanım'ın duçar-ı itirazı oluyordu.

"Abdi Bey çatalınızı örtüye koymayınız... Abdi Bey tuzluğu kirletiyorsunuz... Abdi Bey nasıl çorba içiyorsunuz yahu!"

Yahud hitab[ı] kızına tevcih ederdi: "Kızım, nasıl yemek lazım geldiğini, yeneceğini öğrettiğim vakit omuzlarını kaldırması[nın] terbiyeye pek muhalif olduğunu beyine söylesene... Bey değil, adeta bir dülger... Bir hammal..."

Abdi Bey, halim ve sükunet-perver bir adamcağızdı. Sonra karısını pek seviyordu. Bütün bunlara rağmen bazen kalkıp bu murdar kocakarının gırtlağına sarılmamak için dişlerini gıcırdatmakta, fakat sabır ve tahammülü evvela bulmaktaydı. Elbette bir gün karı geberip gidecek, o zaman o da rahat edecekti.

Fakat birden bire feci' bir hadise onların hayatlarını sarsıp sükunlarını ihlal etti. Bir gece, karı koca sinemadan avdet ederlerken bindikleri otomobil bir tramvayla müsademe ederek, parçalanan camlar genç kadının yüzünü delik deşik etti. Allah'tan gözleri salim kaldıysa da, iki yanağı berbad bir hale geldi. Doktorların tedavisi sayesinde yaralar kapandı ama izleri zail olmadı. Bunlar zavallı genç ve güzel kadının bütün hüsnünü tahrib [ettiği] için ailede büyük bir felaket telakki edildi.

Müracaat ettikleri doktorların birisi; "Bunun çaresi vardır... Vücudun bir tarafından et kesilip oraya aşılanırsa, yanakların eskisi gibi olması mümkündür..." dedi.

Karı, koca ve kayınvalide bu fikir üzerine duraladılar.

Genç kadın: "Peki, razıyım doktor..." dedi. "Yalnız çok acı duyulur mu?.."

"Hayır hanımefendi... Hissinizi ibtal ederiz, hiç fark bile etmezsiniz."

"O halde hemen yapalım, fakat evvela deriyi nereden keseceksiniz?"

"Kolunuzdan olsa ister misiniz?"

"Yo, yo... Sonra dekolte gezemem..."

"Sırtınızdan"

"Dekolte elbiselerin sırtı da açıktır... Yine olmaz..."

"O halde biraz daha aşağı inelim hanımefendi... Mesela kalçalarınızın arkasından... Kaynaklarınızdan..."

Bir tereddüd dalgası ile genç kadın muvafakat etmek üzereyken anası atıldı: "Hayır kızım! Senin yaşında orasının da lüzumu vardır. Fakat benim yaşımda bunun bir ehemmiyeti yoktur. Doktor bey benden, benden kesiniz. Kızımın yanağına konacak eti benden, benim oramdan kesiniz... Bir ana, nihayete kadar ana olmalıdır..."

Genç kadın anasının bu fedakarlığına minnetdar: "Ah anneciğim" diye hayran oldu.

Fakat bilhassa Abdi Bey, son derece mütehayyir idi.

Ameliyattan sekiz gün sonra genç kadının yanakları gölgede yaşamış çiçek verîkaları gibi latif olmuştu.

Abdi Bey son derece memnun, kayınvalidesine karşı derin bir şükranla doluydu. Bu fedakârlık herkesin, her kahramanın yapacağı bir şey değildi. Arz-ı teşekkür etmek bir vazife olduğunu takdir ederek bir gün evde yalnız bulunurlarken –zevcesi ziyaret için bir muhibbesine gitmişti– kaynanasının ellerini kaparak öpmeye ve feryad-engiz bir samimiyetle: "Ah valideciğim, size karşı pek büyük kabahatlerim vardır... Fakat bundan sonra nasıl hürmet ve riayet edeceğimi göreceksiniz. Artık ne ellerimi kaldıracağım, ne de gözlerimi... Sizin için kusursuz, mükemmel bir damad olmaya çalışacağım... Ve ne yapsam, ne kadar fedakârlık etsem bu lûtfunuzun kalbimdeki bıraktığı şükranı ödeyemeyeceğime emin olunuz..."

Fakat Arife Hanım akur bir hareketle kendini damadının ellerinden çekip kurtararak muzlim bir nazarla kamçıladı: "Lûtuf mu?.. Bunu lûtuf zannediyorsan yanılıyorsun... Yaptığım şeyi niçin yaptığımı bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Öyleyse sana söyleyeyim... Bundan sonra karını her öpüşünde benim götümü öpmüş olman için yaptım... Başka bir şey için değil!.. Şimdi anladın mı?"

Burgu

-On lira çok değil mi ya?
-Ama benim gibi namuslu bir kızı bundan ucuz nerede bulursunuz?

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Pazartesi Günleri Neşrolunur

Numero: 4

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

-Aman Şadiyeciğim, annen hâlâ karşıki kaldırımda bekliyor baksana...
-Yalnız sokağa çıktığımı istemiyor da...

İtfâ-yı Harîk[11]

Üç haftadan fazla bir zamandan beri Namık ile İclal birbiriyle yatmak için kesif ve mültehib bir arzu hissediyorlardı. Zavallıcıklar, hatta daha aza bile kâni olacaklardı. Nasıl olursa olsun, nerede olursa olsun, nasıl bir vaziyette olursa olsun, yatakta, ayakta, beş dakikacık yalnız onlara kifayet edecekti. Zira pek genç ve pek âteşîn sevdalıların iltihabı, ameliyatın su-i istimalinden dolayı nazariyatla kanaate mecbur kalan ve gençlere: "Eğer esefsiz ihtiyarlamak istersen saadeti arz-ı didar eder etmez yakala, bir kraliçenin yatağında olsun yahud bir mezbelede olsun doyuncaya kadar tat!" diyen ihtiyarların mutlak felsefesine bilmeyerek yaklaşır.

Heyhat! Yatakta olsun, başka yerde olsun İclal ve Namık, bu zavallı beş dakikacığı bir türlü ele geçirip birbirlerine ikram edemiyorlardı.

Bu ise şübhesiz aralarındaki zevcin münasebetsizliğinden dolayı...

Budala Ali Sezai bunu bilerek, şübhe ederek, mahsus yapmıyordu. Boynuzlanmak tehlikesini düşünemeyecek derecede kendini beğenmiş bir hayvan idi. Babasının kazandığı bir servetten başka bir şeyi yoktu. İhtiyar, çirkin, budala, iddiakâr, hod-bin ve cebîn bir adam olup İclal'i servetinin tantanasıyla kamaştırmış olmak zannında bulunuyordu. Sanki şayan-ı perestiş bir çehre, latif bir vücud, ba-husus paraların kıymeti o kadar düştüğü, servetlerin o kadar çabuk eriyip mahvolduğu bu gayr-ı sabit günlerde, bütün dünyanın servetine muadil değilmiş gibi... Ama değil mi efendim?

Vakıa İclal fakir olduğu halde alarak ona tantana ve lüks temin etmiş ise de, bunu kızcağızın burnundan getirmekte hiç kusur etmiyordu. Evvela, gecelerin o elim angaryaları –aman yarabbi bu adam bu esnada ne beceriksiz, ne hoyrat, ne talebkâr ve ne hod-bin olurdu!– ile saniyen ekser zenginlerde olduğu gibi her an servetlerinden istifade etmek âdeti menfûresi ile İclal'ı her an harab eder dururdu. Mesela zevcesine muhteşem çarşaflar, müdebdeb tuvaletler yapar, kıymetdar elmaslar alır, fakat herkesin görmeyeceği iç çamaşırları hususunda çinganelik ederdi.

11 Yangın söndürme.

Sonra her an, genç kadının kocasının yanında durması lazımdı. Bu da etrafta herkes, yanındaki kadının ihtişam ve hüsnünü görüp hayran olsunlar diye... Ba-husus bu zamanda kızcağızın beş dakika rahat ettiği, işsiz kaldığı da olmazdı. Mesela haplarını yutturmak, hastalıklarının tedavisi için ilaclar içirmek, dili az paslı olursa mükerreren muayene edip haber vermek, gazetelerini okumak, hava sıcaksa alnının terini silmek, soğuk ise pardösüsünü giydirmek, hayvan herifin bütün sıkletiyle yüklendiği mini mini, tombul kolunu takdim etmek... İşte her gün akşamlara kadar zavallı İclalciğin çektiği meşakkatler, uğradığı angaryalar böyle şeylerdi.

İşte bundan dolayı idi ki bu iğrenç adama boynuz takmak arzu-yu tabiîsi kesif, gayr-ı kabil-i ictinâb bir surette genç kadının kalbinde yerleşmişti. Fakat yukarıda söylediğimiz gibi, herifi beş dakika terk edip yalnız kalmak mümkün olmadığı için, bu intikam arzusunun husûlü kabil olmuyordu. Vakıa, bugün olmazsa yarın bir fırsat bulacaklardı. Çünkü yazın bu mevsiminde herif karısını buraya otele getirmiş, otelde genç ve şık Namık'ı görmüşler, İclal için bu rü'yet derin bir tahassüs hasıl etmiş, böylece iki genç beraber yatmak için delice bir arzuya düşmüşlerdi.

Vakıa bu arzuyu, fırsat fikdânından birbirlerine söyleyememişlerdi. Fakat gözlerde okunmuş, münasib bulunmuş, gayr-ı kabil-i men' ve ictinâb bir surette yapılması takarrür etmişti. Bunu gözleri itiraf, tavırları ilan ediyordu. Fakat karanlık oda aralıklarında delikanlı tarafından sıkıştırılıp alınan aç Buseler, haris delk ü temassız –İclal ebedileşmesi için can vereceği baygın bir teslimiyetle mukabele etmiş olmakla beraber– hesaba dahil edilemezdi.

Beş dakika! Beş dakikacık canım!.. Bu zavallı beş dakikayı nerede ve nasıl bulmalıydı yarabbim? Mevâninin haylûletiyle tehevvür ederek Namık artık hırsından deli olacak mertebeye varıyordu. İclal'e gelince; teskin edilmeyen arzuların kadınlarda hasıl ettiği asabiyetlerle, huşûnetlerle, neş'esizliklerle harab oluyordu. Allah bu iki zavallı yavruya bu zavallı beş dakikayı çok mu görecek, bahşetmeyecek miydi?..

Nihayet bir gece geç vakit, İclal yatağında pür-tehevvür ve isyankar, bir türlü gözüne uyku girmiyor ve bundan hiddeti daha yükseliyordu.

Sanki Namık orada olsaydı uyuyacak mıydı? Nerede!.. Hazin bir tevekkül ile yanında hayvan gibi zıbarmış kocasına bakıyor ve onun horultusunu dinliyordu.

Ansızın sakin gece içinde bir gürültü peyda oldu. Pencerelerden her an daha sertleşen kızıllıklar aksetmeğe başladı. Gürültü gittikçe tezâyüd ederek nihayet vahşi sayhalara munkalib oldu.

Sonra tam İclal kocasını uyandıracağı esnada kapıya kuvvetli bir yumruk inerek, sofada Namık'ın muazzez sesi işitildi: "Yangın var! Kalkınız... Otel yanıyor, imdad!.."

Rezalet ve denâet nokta-i nazarından Ali Sezai yegâne bir faikıyet irâe etmeğe muvaffak oldu. Zangır zangır titreyerek, yemyeşil menhus yüzüyle, ancak korkusundan kımıldanıp yürüyemediği için karısını düşündü. Öyle ki İclal ondan daha mert, ondan daha erkek bir cesaret göstererek, sırtına pardösüsünü geçirdi, ayağına terliğini geçirdi, pencereden baktı: "Otelin öbür kanadı yanıyor... Ateşin daha buraya gelmesine hayli vakit var... Elmaslarımı ve elbiselerimi kaçırayım..." dedi.

Herif: "Elmaslarını, elbiselerini başında parçala... Ben evvela kendimi düşünürüm. Her şeyden evvel hayatım lazım..."

Genç kadın muhakkar bir inadla: "Eğer istersen sen kaç, git, ben çırçıplak çıkmak istemiyorum..." diye mukabele etti.

Ali Sezai bu sözü tekrar ettirmedi. Titreyen dizlerinin üstünde durabilmek için duvarlara tutınarak kapıyı boyladı. Böyle tehlikeli bir zamanda kendini terk eden karısına pis küfürler savura savura, hayasızca bir cebânetle arkasına bir kerre bile bakmadan kaçtı, gitti.

Herif merdivenin daha altına varmamıştı ki, Namık odada peyda oldu ve İclal bunu bekliyormuş gibi hiç müteaccib olmayarak: "Beni kurtarmaya mı geliyordun?" diye sordu.

"Daha iyi bir şey için geliyorum yavrum" dedi delikanlı, muzaffer bir tavırla. "Yangın daha bu tarafa gelemez. Lâ-akall beş dakika vaktimiz var!"

İclal, nurlu bir tebessümle mukabele etti ve Namık hemen kapıyı kapayıp sürmeyi sürdü.

Temin ederim ki bu dakikalar kemal-i haşmetle sarf olundu... Hem beş değil, ihtimal on dakika... Zira bilirsiniz ki iki gencin meşgul olduk-

ları hareketler bir saatin kadranında akreple yelkovanın hareketinden pek başka nev'dedir. Nihayet birbirlerinden ayrılmak lazım geldi, zira haricin hafifleyen gürültüsü, ateşin azalan aksleri yangının bastırılmış olduğunu bildiriyor ve kurnaz ihtiyarın ihtimal nezle olmaktan korkarak odaya avdet edeceğini ilan ediyordu.

Son, fakat kesif, muhtelic, bi-nihaye, bir der-âguş daha oldu. Bu mesud dakikaları bir daha ne vakit ele geçireceklerdi?..

O zaman İclal, ağzı âşığının kulaklarına yapışmış bir Buse denilecek bir mırıltı ile mütecessis, alakadar, sordu: "Benimle yalnız kalmak için oteli sen mi yaktın? Söyle bakayım yavrum..."

Namık daha pek genç ve pek saf-derûn idi. Kolay bir şanla tetevvüc edip sevgilisini daha mağrur edeceğine doğruyu söyledi: "Hayır, hayır... Ben yalnız istifade ettim, başka bir şey değil..."

İclal göğsü pek derin bir ah ile kabardı, bu ihtimal-i aşktan, ihtimal-i eseften idi. Sonra haris ve son bir Buse ile latif genç kadın, o kadar tatlı ve latif bir sesle: "Ah, ne iyi, ne tatlıydı... Ama yangını sen yapsaydın daha ne kadar iyi olacaktı!..

-Evvelden bu kadar istemiyordun...
-O vakit yazdı, şimdi geceler uzadı...

Otuz Dördüncü

Bu hikâye bu kitabta okuduğunuz diğer hikâyeler gibi çapkınca düşünülmüş bir vak'a değil, bilakis hissi bir faciadır ki kahramanı muhteşem bir boynuzludur... Evet, boynuzlu... Bu kelimeden ne kasd ettiğimizi elbette biliyorsunuz; fakat boynuzlu olup da bilerek değil... Nasıl insanlar mutlak ölecekleri halde ölümü hiç akıllarına getirmiyorlarsa, genç nişanlılar da ilk yemin-i aşklarını teati ederlerken ikisinden birinin bir gün ölüp öbürünün başına boynuz takacağını hiç düşünmezler...

Böyle boynuzlanmış kocalar, ale-l-umum felaketle haberdar oldukları vakit, sakin bir filozofluk gösteremezler, haykırırlar, bağırırlar, kıyametleri koparırlar.

İşte Senai Bey de böyle oldu, felaketi öğrendiği, şübheye imkân kalmadığı gün evde bu kâideye bir istisna' teşkil etmedi. Zavallı adam karısına perestiş ediyordu; bunun için kadının başka bir erkeğe teslim olduğunu öğrendiği zaman, harab ve perişan kaldı. O kadar latif ve şayan-ı perestiş olan küçük Şadiye'si, Şadiyeciği kendisinden başka bir erkeğe aşkını, kalbini teslim etsin... Bu mümkün müydü? O kadar ki, az kaldı Senai Bey'e nüzul isabet ediyordu.

Bu muhterem, ciddi, namuskâr adamcağızın şevki ve gururu, Şadiye'nin ilk erkeği olmak, o ölünceye kadar onun yegâne sahibi kalacağına emin bulunmak değil miydi?

Kendi kendine düşündükçe: "Bu memeleri yalnız ben kokladım, bu ayakları yalnız ben öptüm, bu aşk mabedine yalnız ben dahil oldum!.." demeyi âdet etmişti. ya şimdi?.. Bütün bu binâ'-yı hayâlât zîr ü zebîr olmuştu.

Mücrim, en iyi dostu olan Asaf Şevki idi. Bunu öğrenince Senai Bey'in ilk fikri korkunç bir intikam almak oldu ve kendi kendine homurdanarak; "Şevki Şadiye'mi aldı, onun sebebine kıskançlığın en korkunç ateşleriyle yandım, tutuştum... Bunun acısını çıkaracağım... Kısasa kısas... Göze göz, dişe diş... İntikam alacağım..."

Şevki'yi yaralamak için ona aynı darbe ile urmak, aynı cerîha ile yaralamak, onu aynı felaketle ezmek lazım değil miydi?.. Bu hiç güç bir şey değildi.

Senai Bey Şevki'nin nasıl harab olacağını düşünerek ellerini ovuşturdu. Muvaffak olmak için Şevki Bey'i de bir üçüncü erkeğe aldatmak lazımdı. O vakit hak yerini bulacak, acı çıkacak, intikam alınmış olacaktı.

Bu üçüncü hırsız Senai ve Şevki beylerin genç ahbablarından bir zabit oldu. Boynuzlu koca karısının zabitle yattığından iyice emin olunca, şevk ve şetâretle Şevki'nin evine koştu. Ve ona yumruğunu göstererek haykırdı: "Sen de... sen de aldatıldın..."

Dudaklarının kenarlarında bir çirkin hatt-ı işmizâz ile tafsilat verdi.

Şevki bu haberden son derece muztarib oldu. Ağladı, hıçkırdı hatta dostu Senai Bey'i tahkir etti, terzîl etti.

Senai ise intikam aldığından memnun, düşmanının evinden çıktı, yolda giderken birden bire yüzünde bir zulmet peyda oldu ve kalbi yeniden kanamaya ve kendi kendine: "Murdar, murdar herif!" diye söylenmeye başladı.

Bu murdar herif şimdi artık Şevki Bey değildi, yeni âşık genç zabit idi. Şimdi Şadiye'nin dudaklarını o tadıyor ve Senai Bey şimdi onu kıskanıyordu. Küçük Şadiye'nin güzel vücuduna bu herifin temlik etmesine tahammül edemiyordu. Ve tekrar intikam almaya yemin etti. Ve intikam

malum a, Şadiye'yi bir dördüncü hırsızla yatırmak idi. Zabit bey onu telvîs etmemiş miydi, şimdi bir başkası da zabit beyi telvîs edecekti. Şadiye şimdi onun üzerine bir başkasıyla yatacak ve bu, zabit için tabiî en derin bir elem olacaktı.

Senai Bey şimdi ahbablarından ve mekteb muallimlerinden bir genci evine davet etti. Muallim Bey tabiî olarak hemen Şadiye'nin cazibesine esir oldu. Fakat bu sefer Şadiye mukavemet ediyor ve Senai Bey bu mukavemetten sıkılarak sabırsızca netice-i muzafferiyeti bekliyordu: "Bu adama teslim olmuyor, demek zabit beyi seviyor..." diye kendini hiddet ve elemden kahrediyordu.

O zaman şeytanca bir tedbir buldu. Bir gün muallim beyle zevcesini Çekmece'ye tenezzühe götürdü ve istasyonda trene bindikleri vakit kendisi gazete almak bahanesiyle trenden indi, öyle ki avdet ettiği vakit tren kalkmış ve muallim ile zevcesi yalnız olarak hareket etmiş bulundular.

Akşamüstü onlar avdet ettikleri vakit istasyonda karşıladı, muallim beyle genç kadın birbirine karşı o kadar samimi, o kadar hararetli idiler ki Senai Bey memnun ve muzaffer "oh" etti. Daha o akşam hemen zabite koşarak vak'ayı müjdeledi ve onun kahır ve elemiyle münşerih oldu.

Artık anlıyorsunuz ki bu meşru kini teskin ettikten sonra aynı vechile birbirini takib eden intikamlarla, hırsızların adedi çoğalıyor, aynı teferruatla âşıklar tevali ediyordu.

Tafsilattan ictinâb ediyoruz; şu kadar biliniz ki, zevcesinin nisbi bikrinin bahasını mücrimlere tediye ettirmek için muallimden bir şairle, şairden bir tüccarla, tüccardan bir aktörle intikam almış, aktörü bir bahriye zabiti, bahriye zabiti bir doktor, doktoru bir zabıta memuru ve ilh, ilh, ilh takib etmişti.

Yani öyle bir gün oldu ki, artık Senai Bey'in tanıdıkları içinde karısıyla yatmadık tek bir kimse bile kalmadı. Ve bundan nihayetsiz bir ye's ve melâle boğuldu. O vakit son çareye müracaat etti. Karısıyla Şevki ile olan maceradan beri zevci münasebeti kat' etmiş, ona yabancı muamelesi etmekte bulunmuştu. Bir dahiyane fikir olarak şimdi bütün hırsızları kendisi aldatmak istedi ve karısını bir gece hususi bir eve davet etti. Orada karı koca uzun bir zamandan sonra tekrar birbirinin oldular.

Öbür sabah Senai Bey memnun, muzaffer, şâd ve pür-sürûr uyandı. Koşa koşa evine gitti. Ve karının bütün sabık âşıklarına hitaben imzasız olarak şu mektubu yazdı:

"Ahmak Herifler!

Sizinle hep eğlendiler ve budala gibi aldandınız. Dün akşam Imperial Oteli'nin yirmi altı numerolu odasında bir aşk çifti dudak dudağa en derin bir sekr-i vuslatla ser-mest idi. Bunlar Şadiye Hanım'la zevci Senai Bey idi!...

Şadiye Hanım zevci ile sizin hepinizi aldattı, siz de boynuz takmış oldunuz, çünkü hiç birinizi Senai Bey gibi sevmediğini yemin ile temin etti."

Senai Bey mektubları postaya verip avdet ederken omuzlarını yükseltti ve nihayetsiz bir gurur ile bütün diğerlerine böyle tercih edilmek için kendisinin ne kadar kıymetdar olması lazım geldiğini düşünerek memnun oldu.

Karısının otuz dördüncü âşığı kendisi olmuştu!...

Ahu Baba

Müdhiş Su-i Kasd

Cinayet pek korkunç idi. Kadıncağız bir akşam geç vakit evine avdet için tenha yoldan geçerken üç mechul şahs tarafından duçar-ı tecavüz olmuş ve ay aydınlığında bostanlar arasında ırzına tasallut edilmiş ve hatta ... Ve hatta üç şakinin üçü birden hayvani hırslarını kamilen teskin edinceye kadar kadını didiklemişler idi.

Kadın, doğru karakola koşarak, görüp tanıdığı için eşkalini tarif ederek herifleri öbür gün tevkif ettirdi. Bunlar bahçıvan Rüstem, kahveci çırağı Hüseyin, arabacı Mehmet idiler.

Bu şakiler şimdi hapiste mücazât gününü bekliyorlardı.

Müstantik bütün şehir matbuatında büyük bir heyecanı mucib olmuş olan bu davayı hal ve tenvir için her gün istintak ile meşgul idi. Tabiî olarak maznunlar cinayeti kuvvetle, şiddetle inkâr ediyorlardı. Fakat bedbaht kadın her ne kadar sözleri gayr-ı müesses görünüyor ve isbatları pek kuvvetli bulunmuyorsa da, inad ve ısrar ile ithamlarında sebat ediyordu... Bu cins cinayet hiç bir iz bırakmadığı gibi, maddeten kabil-i isbat da değildi... Düşünsenize!

Hasılı, tarafeynin bu iddia' ve inadı üzerine müstantik tarafeyni muvâceheye karar verdi. Adalet ancak bu tarikle kabil-i tenvir idi. Müstantik muvâcehe günü adliyede isbat-ı vücud etmesi için kadına bir celb gönderdi. Kadın, namusunun intikamını almak için o kadar hâhiş-ker idi ki, muhakeme günü vaktinden çok evvel adliyeye geldi, bu münasebetle en güzel çarşafını giymiş, süslenmiş, adeta canilere hak verecek derecede letafet iktisap etmişti.

Canilerin karşısında bulunduğu vakit üçünü de teşhis etti: "Evet, evet..." diye haykırdı, "bunlardı... bunlardı..."

Zabıt kâtibi söylenilen sözleri kayd ve zabtediyor ve mübaşirin gözleri meşe koru gibi parlıyordu.

Müstantik: "Bu adamlar olduğuna yemin eder misin?" diye sordu.

Kadın feryad ederek hararetle: "Evet efendim, evet... Ederim... Elbette ederim..."

Müstantik: "Öyleyse kafi... Artık gidebilirsiniz" dedi.

Kadın işin bu kadar çabuk bitmesine müteessifiniş gibi hayretle: "Nasıl" dedi. "Bu kadarcık mıydı?.. Demek artık gideyim, öyle mi?"

Müstantik: "Evet, hanımefendi... Muhâcehe hitam buldu, artık gidebilirsiniz" dedi.

Kadın ökçelerinin üstünde tenbel tenbel sallanarak, ağır ağır: "Demek öyle... Demek öyle..." diyordu; "bu kadarcık şey için zahmete değmezdi... Eğer bilseydim bu kadar hazırlanmazdım... Demek öyle..."

O kadar müteessif görünüyordu ki müstantik merak ederek sordu: "Ya siz ne olacak zannediyordunuz?.."

Kadın mahzun mahzun ah ederek: "Bana doğru olup olmadığını anlamak için cinayeti tekrar ettirecekler demişlerdi de!.."

Meğer kadının tadı damağında kalmışmış!..

Burgu

Seherciğin Başına Gelenler: 2
Genç, fakat...

İhtiyar doktorun elim ve gülünç vak'ası Seherciği hem son derece dil-hûn etmiş, hem de derin bir tehevvüre sevk etmişti. Böyle vak'alara dair hikâyeler işitmiş ise de başına geleceğini hiç aklına getirmezdi. Bunu çirkin veya ihtiyar kadınlara vaki olur şeylerden zannediyordu.

Bu çirkin vak'anın kendi gibi genç ve ... güzel –çünkü kendi hakkında pek yüksek bir fikri vardı, bu fikrin en çirkin kadınlarda bile mevcud oluşuna nazaran Seher için bir cinayet addedilmemelidir!– bir kadının başına gelmesini gençliği ve hüsnü namına bir hezimet telakki ederek müstakbel hayatı için bir haber-i şeamet olmasından korkuyordu.

Bir hafta müddet bu tesir altında, muattal ve bi-hareket kaldı. Tekrar tecrübeye cesaret edemiyordu. Etrafına bakıyor, her erkekte başka bir arıza şübhe ederek ölünceye kadar me'yûs ve muattal kalmaya karar verdiği oluyordu.

Hücum haricden vaki olmasaydı hayli zaman bu halde kalacağı muhakkaktı. Muhibbelerinden Zatiye Necati Hanım'ın evinde bir gün birkaç beye takdim olundu. Zevcinin hayatında böyle takdim ve kabul gibi merasimden uzak kalmışlardı. Fakat bir kerre hiç ümid etmezken ale-l-gafle bastırılmış olması, sonra da iki saat muhâzara esnasında derin bir zevkle mütehassis kalması bu hayat hakkında onda hassas bir alaka hasıl etmiş ve bilhassa bu erkeklerden biri, Receb Şem'i Bey namında bir genç onun üzerinde garib bir tesiri mucib olmuştu.

Evine avdet ettiği zaman hâlâ kulaklarında onun sesini işitiyor, hâlâ gözlerinin önünde onun gözleri parlıyor ve onun hayali tebessüm ediyordu.

İki gün bu hayal ile uğraştı, üçüncü gün daha ziyade mukavemet edemeyerek, belki bahsi olur diye yahud belki onu tanıdığı için kendisi görmüş gibi olurum fikriyle Zatiye Hanım'a gitti. O gün Receb Bey'den hiç bahis olmadı ise de Zatiye Hanım iki gün sonra küçük bir çay vereceği için onu davet edince, şübhesiz onu da görürüm ümidiyle daveti kabul etti.

İki gün daha aklı fikri Receb Bey'de, çay esnasında mülakatlar hulyasıyla meşgul oldu. Nihayet çay günü Receb Bey'in karşısında bulununca daha konuşmadan bütün vücudunda o kadar zayıf, kalbinde o kadar heyecan hissetti ki, bu adamın kendi hayatında pek mühim bir mevki' işgal edeceğini korka korka itirafa mecbur kaldı.

Receb Bey, uzun ve levend boylu, mülûkâne ve müessir nazarlı, nihayetsiz, tatlı bir sesle gayet güzel sözler söyleyen ve hem nazarının cazibesi, hem sesinin halâveti, hem mevcudiyetinden nebeân eden mana-yı füsûn ile insanı hemen cezb eden bir erkekti. O kadar ki Sehercik onun ilk davetine mukavemet edemeyerek hemen teslim olacağından korkmaya başlamıştı. Kendi kendine: "Ah erkekler! Eğer kadınların ânzaaflarını şübhe etseler ne çabuk muvaffak olurlardı!" diye düşünüyordu.

Hem "Yanıma gelse, benimle konuşsa!" diye deli oluyor, hem bundan son derece korkuyordu. O lakırdı söylerken, yalnız dinlemek bile o kadar derin bir zevkti ki, onunla konuşmak, gözlerinin hususi nazarları altında kala kala, kendine, yalnız kendine hitab eden sesini işitmek ne ilahi bir mâide olacağını düşünüyor ve tiril tiril titriyordu.

Ara sıra onun nazarına maruz kaldığı ve söz söylerken kendine hitab ettiği vaki' oluyordu. O zaman bayılacak kadar heyecanlara boğuluyor, eğer sahiden onunla yalnız kalsa ve ondan aşk ve şehvet hitabları işitse ne olacağını düşünerek harab oluyordu.

Bu son gün onu mukavemetsiz kalan bir oyuncak haline getirdi. Bütün vakit, şimdi yanıma gelirse, şimdi bana bir söz söylerse ne olacağım diye helak oldu, o kadar zayıf, o kadar perişandı. Karşıdan onun pek zinde ve pek kuvvetli olan pür-hayat şebâbına bakarak, "İşte doktor

gibi ilan-ı acz etmeyecek bir adam!" diye kahroluyordu. Ah, acaba ne yapmalı, nasıl yapmalıydı da onu o vaziyete getirebilmeli idi?

On gün geçmemişti, bir gün Sehercik, evinde lerzân ve fürûzân Receb Bey'i bekliyordu. Bu on gün türlü ser-güzeştlerle, onları birbirine takrib etmiş, Receb Bey Seher'in daha şimdiye kadar hiç bir erkekte görmediği bir hararet, bir metanetle, bir idare, bir tahkimle onu yed-i zabt ve hevesine almıştı ve ilk mülakat teklifine Seher, bila-mukavemet, hemen muvafakat etmiş ve bu gün ve bu saati ta'yin etmişti.

Hem korkuyor, hem onun metin ve zinde erkekliği ile –doktora hiç benzemeyecek bir tarz-ı fatihanede!– şimdi ser-mest kalacağını düşünerek mesud oluyordu. Nihayet Receb Bey geldi ve tam kadıncı bir erkek gibi gelir gelmez hiç evveliyata lüzum görmeden hemen kaleye hücum etti. Seher kendi kendine onun bu cüretini, bu şiddetini görerek kim bilir ne kadınlarla münasebeti olduğunu düşünüyordu.

Fakat muhacim, daha ilk hücum hareketine yeni başlamış, mahsur şehri yeni ihata etmiş, daha kaleye takarrüb bile etmemişti ki, velvele ve teşennüc hareketleriyle feryadlar, enînlerle gevşedi ve bitab, mezbûh uzandı kaldı.

Seher Hanım mukavemetsizliğine rağmen kuvvetli hücumlar, şiddetli taarruzlar memûl ederken bu kabl-el-feth teslimiyete inanamıyor, hayretle bakıyordu.

Levend ve mühib Receb Bey bu hayreti fark ederek kendini müdafaa lüzumunu hissetmiş gibi: "Ah, ben bazen böyle olurum... Size karşı fevkalade bir tahassüsüm olduğu için temas eder etmez boşandım!.. Fakat... fakat..." diye izah etmeye çalışıyordu.

Hayır, Seherciğin bu hususta alnının yazısı pek çok olacak ki Receb Bey bilahare mükerrer tecrübelerinin her birisinde aynı halet-i maraziyeyi gösterdi. Öyle ki, üç defa hücum hazırlığında bulunduğu halde üçünde de kabl-el-feth teslim-i silah mecburiyetinde kaldı!..

O hâlâ kekeleye kekeleye; "Tuhaf şey... hiç başıma gelmediydi... pek manasız!" diye söyleniyordu. Seher ise müstehzi bir tebessümle: "Doktora gösterseniz..." dedi, o, ona doktoru tavsiye etti!..

Zavallı kadın başka ne yapabilirdi?

Zevcesinin hıyanetini keşfeden zevc – Sen söylemiyorsun ama o alçağı ben mutlak bulacağım. O zaman, o zaman bak neler yapacağım... Tarziye, tazminat isteyeceğim... Öldürteceğim... Geberteceğim...

Zevce – Aman sen de, tazminat, tazminat, tazminat... Seni işitenler ortada kırılmış, dökülmüş bir şey var zannederler...

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur

Numero: 5

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Erkek – Hiç olmazsa bana bir ümit vermeyecek misin?
Kadın – Peki ama sen bana ne veriyorsun?

Cadu

Necib Feyzi Bey aziz dostu Miralay Şevket Hakkı Bey tarafından on beş gün kalmak için Kozyatağı'nda eski defterdarlardan Hacı Necmeddin Bey'in vâsi köşküne davet edilmişti. Şevket Hakkı Beyefendi merhum defterdar beyefendinin damadıdır. Zevk ve sefahate çok düşkün olan aile, bu tenha köşkte yalnız oturmaktan sıkıldıkları için daima misafirler davet etmekte ve köşkte her gün kadın, erkek bir çok davetli bulunmaktadır. Davetliler akşama kadar tavla, bezik, domino gibi oyunlarla meşgul olurlar, gülerler, eğlenirler, Necib Feyzi, oyundan hoşlanmadığı için bunların arasında ilk günler sıkıldı durdu. Fakat üçüncü günü, sofrada yanına rast gelen genç bir hanımla nasılsa dost oldu. Şevkiye, fikrinden ziyade hüsnüyle cazip bir hanım, kocası vilayetlerden birinde memur olduğu için, akraba olduğu defterdar beyde ikamet etmekte idi. Necib ne söylese Şevkiye Hanım, gözlerinde pek derin hayretlerle karşılıyor, fakat hemen ona inanıyordu. Kadının bu safveti Necib'in pek hoşuna gitti. Onunla uzun uzun musahabete başladılar.

Şevkiye, fikren ne kadar saf ise, cismen o kadar müşekkel ve cazib idi. Omuzları, göğsü, beli, kalçaları adeta bal mumundan dökme gibi ilahi bir tenasüb, zengin bir tedevvür gösteriyordu. Gözleri gayet tatlı nazarlarla iltima' ediyordu. Dudaklarında ince tebessümler hiç eksik olmuyordu.

Öyle ki, iki gün zarfında Necib kadına karşı derin bir açlık, nihayetsiz bir iştiha ile tutuşmaya başladı. Ve 'nasıl olsam da üzerine bir atlasam' diye düşünmeye başladı.

Bir sabah Şevkiye odasından çıktığı vakit, derin bir heyecanla ona yaklaşarak dedi ki: "Aman bu akşam ne kadar korktum Necib Bey!"

Necib büyük bir nezaketle: "Neden korktunuz hanımefendi?"

"Gece yarısı karanlıkta odama birisi girdi diye yüreğime iniyordu, adeta yürüdüklerini işitir gibi oldum..."

[Necib Bey] alakadar: "Kapınızı kilitlemiyor musunuz?"

"Kilitliyorum ama hava çok sıcak diye pencereleri açık bırakıyorum... Balkonlar malum a, birbirine o kadar yakın ki, birinden diğerine

atlamak pek kolay... Zaten bu köşk beni daima ürkütür... Eski bir hane... Kovukları, oyukları, mahzenleri, tavan araları o kadar çok, o kadar çok ki... Ta çocukluğumdan beri ürkerim... Sonra dadım küçükken buraya dair türlü cadu masalları anlatırdı... Dün gece aklıma bu masallar geldi, sabaha kadar gözümü kırpamadım... Titredim durdum..."

[Necib Bey] Hayli günden beri aradığı çareyi bulduğundan memnun bir tebessümle: "Korktuğunuza pek hakkınız var hanımefendi... Cadudan doğrusu ben de pek korkarım... Hiç şakaları yoktur, insanı hemen çarparlar... Ben evvelleri inanmıyordum, fakat çarpılanları gözümle gördüm..."

"Aman yarabbi!.."

"Evet, aman yarabbi!.. Yalnız şurası var ki, her cadu muzırr, hain değildir. Bazıları gayet iyi, nihayet derece-i hayırkârdırlar... Esasen cadu, ölülerin avdet edenlerine derler, bunlar dünyada nasılsalar, ahiretten gelirken yine aynı halde gelirlermiş... Yani iyiler iyi, çapkınlar çapkın, fenalar fena olarak... Bazıları hatta yalnız buldukları kadınla kavga bile ederlermiş..."

"Ne söylüyorsunuz Allah aşkına!"

"Evet, evet... Ben bu hususta bir çok tedkikatta bulundum... Yalnız bunlara mukavemet etmek, ba-husus bağırıp çağırmak, belki hiddetlerini mucib olursa o vakit çarparlarmış... Anlatırlar ki bir vakitler bir adam evlenmiş. Zifaf gecesi karısıyla daha yatmadan, odasında soyunup da gelin odasına geldiği vakit gelini kaçmış ve odayı da bomboş bulmuş... Meğer gelin hanım gelen cadudan hoşlanmış, onunla firar etmiş... Bunlar adeta insan gibi imişler!.."

"Ne ahlaksız bir kadınmış?.. Ey, adamcağız ne yapmış?"

"Ne yapacak? Deli gibi olmuş, sokağa fırlamış, karısını aramaya koyulmuş... Tabiî bir daha ne gören, ne işiten olmuş... Kadıncağız kaybolmuş gitmiş..."

"Aman yarabbi ne korkunç şey!.."

"Böyle kaybolanlar işte bilahare avdet ediyorlar ve dünyada tatmadıkları zevkleri cadu olarak tatmak için türlü oyunlar yapıyorlar... Fakat korkmaya hiç bir mana yok. Demin söylediğim gibi haykırıp ba-

ğırmazsanız, mukavemet etmezseniz, hiç bir zararları dokunmaz... Hepsinden iyisi hiç düşünmeyip rahat rahat uyumaktır... Esasen ne olacaksa olur, siz ne kadar telaş ve endişe etseniz olacağı men' edemezsiniz ki..."

Lakırdı değişti, başka şeylerden bahsedildi.

Yalnız o gece saat gece yarısını çalarken, Şevkiye Hanım odasının penceresi açılır gibi olarak, uykusundan şiddetle uyandı. Filhakika pencere açılmış, içeriye bir gölge giriyordu. Oda pek karanlık olduğu için iyi seçmek kabil değildi. Fakat gölgeyi görüyordu. Evvela haykırmak istedi, Necib Bey'in tavsiyesi aklına gelerek kendini men' etti. Zangır zangır titreyerek, aklına gelen duaları okumaya başladı.

Hayal, odanın kenarında durmuş, kımıldamıyordu. Biraz sonra hareket ederek yatağa yaklaştı. Genç kadın deli olacağından korkarak, ses çıkarmamak için göğsünü elleriyle bastırıyordu. Hayal yatağa sokularak onun koynuna girdi. Şevkiye donmuş, nefes alamayarak mahvolmuş, ezilmişti.

Acaba ne yapacak? diye kalbi deli gibi hopluyordu. Bir dakika geçti. Hayal kımıldandı, kolunu uzatarak elleriyle göğsünü, memelerini tuttu. Aman yarabbi, bu cadu demek Necib Bey'in söylediği gibi çapkın bir cadu idi öyle mi?.. Eller adeta canlı bir erkek gibi memeleriyle oynuyor, sıkıştırıyor ve Şevkiye ses çıkarırsa çarpılacağından korkarak evvela kendisini tutarken, yavaş yavaş vücudunda bir şehvetin uyandığını hissederek, kendini ince bir zevke teslim ediyordu.

Biraz sonra eller, daha mahrem köşelere doğru uzandı. Ve cadu daha yaklaşarak onun dudaklarını aldı. O vakit bu temasın adeta canlı ve müskir olduğunu hissederek, kendini zevke daha bitap bir surette teslim etti. Ve mesud oldular. Bu korkudan kırılmış bir vücudla sessiz sedasız yapılan aşk ameliyatı genç kadını hiç ömründe tatmamış olduğu emsalsiz bir zevkle hurda-haş etmişti. O kadar ki, sabaha karşı cadu kalkıp çekilince arkasından derin bir hüzn-i hasretle nâlân kaldı.

O gün akşama kadar genç kadın yalnız kalmak isteyerek hep kendi kendine geceki cadu muaşakasının tafsilat ve teferruatını tasavvurla, tahayyüllerle geçirdi.

Gece olunca erken erken odasına çekildi. Acaba yine gelecek miydi?..

Geç vakte kadar gözünü kırpmadı, bekledi. Hayır, ne gelen, ne giden vardı. Fakat tamam iyice geç olup etrafta ses seda kalmayınca, tamam kadın uykunun rehavetine teslim-i vücud etmek üzere iken pencereden yine bir ses işitti. Yüreği hopladı. Evet, cadu yine geliyordu...

Cadu geldi, yine onun yanına yattı, yine elleriyle memelerini tutup sıkmaya, yine daha hummalı köşelerini karıştırmaya başladı. Hatta yine tıpkı bir gece evvelki gibi, daha, daha başka şeyler yapmaya başladı.

Genç kadın artık o kadar mağlub-ı irade idi ki, hem mukavemet etmiyor, hatta kendisi derin bir hâhiş-i nihayetsiz bir şevk-i tehâlükle ameliyata iştirak ediyordu. Ameliyat dün geceki gibi iki, üç kerre tekrar etti.

Yan yana yatıp dinlenirlerken uyumuş kalmış olacaklardı. Bir de sabah olup da genç kadın gözlerini açınca yatağında, ta yanı başında bacakları bacaklarına geçmiş olarak yanında kimi görse?..

Necib Feyzi'yi değil mi?..

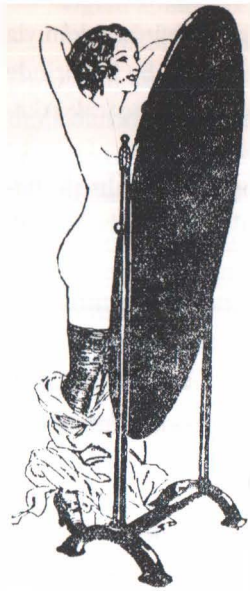
Hiddetle onu silkerek uyandırdı: "Sizin burada ne işiniz var? Bu nasıl şey böyle?.." diye haykırmaya başladı; "Siz cadu değil miydiniz?.."

Necib onu susturmaya çalışarak: "Evet caduydum, caduydum..."

"Bu nasıl caduluk... Utanmıyor musunuz?..."

"Hayır hanımefendi... Ben size ne demiştim... Cadular ölüp avdet ederler dememiş miydim?.. Ben de dün gece gelmiştim... Bu gece yine avdet ettim..."

Ahu Baba

-Bu erkekler ne tuhaftır, daima kalpten bahseder dururlar. Halbuki sevişmek için kalbe ne lüzum var, bir türlü anlamıyorum...

Bir Rüya...

Öğle sıcağı etrafa ağır bir kurşun tabaka halinde çökmüş, Nahid öte beri almak için İstanbul'a inen annesine refakat etmeyip bir baş ağrısı bahanesiyle evde kalmıştı. Odasında, arkasına genç ve çiçek vücudunu hemen hemen çıplak diyecek bir surette –örten değil– açan bir gömlekle yatağına uzanmış, belki bininci defa hulya âfakına seyahate çıkmıştı.

Bir genç kızın hulyası neden mürekkebdir?.. Hiç şübhesiz aşktan değil mi? Nahid de işte aşkı tahayyül ediyor, bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmek, anlamak istiyordu...

Nahid henüz yirmi yaşındadır, yani Busenin tadını tatmış, havası hal-i galeyanda ise de, bu galeyanın nasıl sükunet bulacağını daha tecrübe edememiştir. Uzun boylu, ince belli bir kızdır, vücudu pek ahenkdar, memeleri dolgundur. Mechul bir ateşle yanan gözleri dünya mudhikesine başını çevirmeden cesaretle, dosdoğru bakıyor...

Yani eski zaman kızları gibi cahil ve gafil değildir. Hayatın girintilerini çıkıntılarını iyice biliyor. Bir çok kitab okumuş, bir çok sinema sey-

retmiş, dünyayı ve hayatı iyice öğrenmiştir. Şimdi yegâne emeli aşk denilen o ser-mest rüyanın ne olduğunu, teferruata kadar bütün erkânıyla öğrenmek ve tatmaktır. İki vücudu birbirinde eriten, iki ruhu birbirinde hall ü mezc eden o mahrem temasın güzelliklerini kendine açacak erkeği bekliyor... Ve nasıl bir hararetle, tasavvur edemezsiniz!

Ah bu adamı aramak, aramak, bunun için koşmak, yorulmak, harab ve helak olmak... Fakat en sonra bulmak, tutmak, kendine bağlamak ve bir daha hiç, hiç bırakmamak...

Şimdiden onu görmüş, şimdiden onun dudaklarının altında, elinin temaslarıyla titreyerek, ser-mest oluyormuş gibi, gözlerini kapayarak, düşünüyor, düşünüyor, düşünüyor... Hoyrat ve sıkı bir tazyikin içinde, kemikleri kütürdeyerek, o adama nasıl zevkle, nasıl saadetle kendini teslim edecek... Hayat bu şart dahilinde ne nefis ve zevk ne kadar derin olur!

Ah buna hâlâ niçin muvaffak olamıyor? Ne men' ediyor? Ne?.. Ne?..

Oda kapısına üç dört defa vurulduğunu işiten genç kız yatağından hopladı: "Acaba o mu gelmişti?"

"Kim o?"

"Benim Nahid, ben, Cemal..."

Cemal, Nahid'in teyzesinin oğludur; on yedi, on sekiz yaşlarında bir mekteb çocuğu –ki tatil günleri bazen kendilerine gelir, fakat Nahid bu ziyaretten hiç memnun olmuyor. Çünkü bu oğlan adeta hımbılın biridir, şekilen ve cehren fena değil hatta iyi ise de... Ah eğer isteseydi... Niçin olmasın? Erkek değil miydi? Pekala olurdu! Fakat...

Cemal odaya girmiş ve Nahid'in vaziyetini bozmaksızın nîm-çıplak bir halde yattığını görünce duralamıştı.

Nahid, hiç bozmayarak: "Gel bakalım... evvela beni öp..."

Çocuğu eliyle kendine çekip dudaklarına kocaman bir Buse yapıştırdı.

"Jaketini çıkar da yanıma gel... Sana bak ne söyleyeceğim?

Cemal itaat etti, yatağın kenarına oturdu. Nahid hiç sıkılıp utanmaksızın onu tutup sırt üstü yatağa devirip bir daha öptü.

"Sen de beni öpsene... Nasıl, iyi değil mi Cemal?"

Oğlan aptal aptal: "Ne bileyim..." diye cevab verdi.

"Bilmiyor musun kuzum? Mektebde sana ne öğretiyorlar öyleyse? Öpmesini de bilmiyor musun? İşte benim yaptığım gibi dudaklarınla dudaklarımı, memelerimi, omuzlarımı öp... Böyle, böyle, böyle... Beni seversin değil mi Cemal?"

"Elbette..."

"Öyleyse bunu isbat et, göster... anlat... taş gibi durma... Erkeksin, elbette ne yapacağını bilirsin..."

Cemal'de hareket yok.

"Canım, erkekler sevdikleri kadınlara ne yapıyorlar; mesela baban annene..."

Cemal biraz düşünür, 'sahi acaba ne yapıyorlar?' diye soruyor gibidir.

"Hâlâ duruyorsun... Cemalciğim beni al, senin olmak istiyorum..."

Ve elini uzatıp oğlanın ötesini berisini karıştırmaya başladı.

Cemal bu tecavüzü görünce kıpkırmızı olup koltuğun üzerine bırakmış olduğu jaketi kapınca, soluğu sofada aldı: "Allah aşkına deli mi oluyorsun Nahid?.." diye firlayıp gitti.

Nahid hakikaten deli olacak bir hale gelmişti. Daha ziyade duramayarak sıçradı, eline geçirdiği şeyi sırtına takarak kendini sokağa attı. Yürüdü, yürüdü, bir ağaç altına geliyor, orada güneşin hararetinden kurtulduğuna memnun, ağır ağır giderken yanından bir erkek daha geçti. Geçtikten sonra dönüp kendine baktı. Birbirine baktılar, erkek gözlerindeki daveti anlamış gibi geri döndü, yanına geldi.

Acaba kimdi?... Dedi ki: "Ben bir şairim hanımefendi... Hüsnünüz beni celb ve bend etti. Benim şiirlerimin mülhimesi olursanız minnetdar olurum. Sizi nasıl ta'ziz edeceğimi takdir edemezsiniz...

Nahid sarhoş, bi-tab onu dinliyordu. Delikanlı elini tutup sıktı, dudaklarına götürdü. Genç kız lerzân ve nâlân düşecek gibiydi. O kadar ki, şair onu, oradan geçen bir otomobile çekince, mukavemet edemedi. Otomobil uçuyor, nihayet bir yerde duruyor, iniyorlar, bir eve giriyorlar, bir hizmetçi onları karşılıyor, bir kapı açılıyor, oraya giriyorlar.

Genç şair onu soymaya başlıyor, yeldirmesini,[12] bluzunu çıkarıyor, o vakit sarılıp memelerini koklayarak onu göğsünde tazyik ediyor...

Nihayet, nihayet... Nahid son derece memnundur, ne olacaksa artık olacak... Mechûlat halledilmiş bulunacak... O da anlayacak, o da öğrenecek...

Şair belinden tutup onu bir çocuk gibi kaldırarak yatağa götürüyor, yatırıyor... ve "Şimdi, şimdi geliyorum... sen yat... hemen iki dakikada..." diye çıkıyor...

İki dakika sonra kapı açılıp geliyor. Erkek soyunmuştur, fakat aman yarabbim, bu kim?.. Deminki şair mi? Kabil değil... Ne iğrenç, ne korkunç, ne can-aver bir çehre...

Erkeğin kendini yakaladığını, kollarını uzattığını görünce deli gibi yataktan fırlıyor. Hayır, hayır... Mümkün değil... İstemiyor, bu adamı istemiyor... On sene daha kız kalmaya razıdır. Bu adamı istemiyor. Korkusundan haykırmaya, feryad etmeye, herifi ısırmaya başlıyor.

Nahid gözlerini açtı, elini aletinden geçirdi, nîm-çıplak, odasında yatağa uzanmış ve uyumuş kalmıştı.

"Vay Cemal, Sen misin? Ne vakit geldin?.. Uyumuşum, rüya görüyordum..."

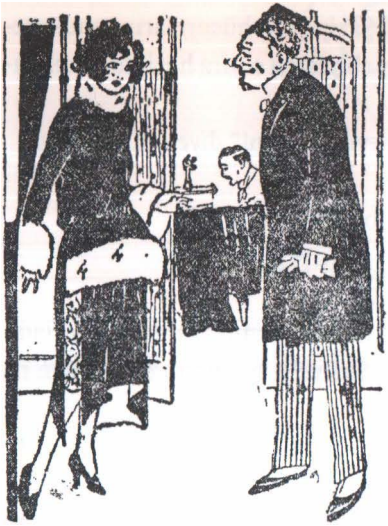
"Ama çok tatlı bir rüya idi zannederim... Kahkaha ile gülüyordun... Kapını vurdum, vurdum, açılmadığını görünce ne olursa olsun diye girdim... Uyurken seni seyretmeye daldım... Ne güzeldin! Ne kadar güzelsin Nahid!"

"Çapkın... Aman ne güzel öpüyorsun... Dur, dur... Oradan değil..."

Evet, Nahid rüya gördü, Cemal şimdi rüyasındaki gibi budala değil, adeta her mektebli gibi birinci sınıf bir usta idi.

Öyle ki, genç kız on dakika sonra aşk serâirini kamilen öğrenmişti.

12 Kadınların kırlarda serbest gezinmek için ferâce ve/veya çarşaf yerine giydikleri hafif bir üst giysisi. Adını telaş ile koşturmak, uçurmak anlamında "yeldirmek" kökünden almıştır. Bkz. Koçu, Reşat Ekrem; *Türk Giyim, Kuşam ve Süslenme Sözlüğü*, Sümerbank Kültür Yayınları, Ankara, 1967, s. 241.

-Nasıl buldunuz doktor bey?
-Vahim bir şey yok hanımefendi,
çok yorulmuş...
Müsekkin bir ilaç yazdım...
-Ya, nasıl içecek?
-O değil, siz içeceksiniz
hanımefendi...

Büyülü Haplar

Arkadaşları arasında Çilli Şaziye demekle meşhur genç kız Arab Cemil'e varalı daha bir ay olmadı ama kavga germî-i tamını bulmuş, hatta geçmişti.

Cemil pek hoş bir çocuktu, karısını delice seviyor, o ne söylerse hemen can ve başla yapıyor, hatta evin hizmetlerini bile üzerine almış, şikayetsiz, adeta karısına kul, köle olmuştu.

Şaziye'ye gelince, o şeytan, tombul, sarışın bir kızdı. Gözleri ateşli, dudakları kanlı, burnu ifadeli bir kız...

Düğün olmadan evvel herkes ona iyi bir çocuk ise de Cemil ile evlendiğine budalalık ettiğini söylemişti. Sebeb... Sebeb delikanlı çok çapkınlık etmiş ve sönmüş bir adam idi. Sönmüş mü? İlk günler Cemil hiç bir intıfa' alameti göstermedi. Hatta memûlün fevkinde faaliyette kusur etmedi. Aleyhindeki iftiraları biliyormuş da tekzib etmekten zevk duyuyormuş gibi, kahramanca karısını memnun etmeye bezl-i vücud ediyordu.

Şaziye memnun, mesrûr, mesuddu.

Fakat bir ay geçmemişti ki Cemil Şaziye'nin hücumlarına mukavemetten aciz kalmaya başladı. Birkaç teşebbüsten sonra hezimet-i kahkarîye sabit oldu...

Şaziye şikâyet ediyor; "Seni beni sevmiyorsun!" diye sızlanıyordu.

"Yemin ederim Şaziyeciğim..."

"Sus, sus... Sevseydin böyle ölü gibi durmazdın..."

"Başım ağrıyor da..."

"Başın değil, belin ağrıyor olmalı..."

İşte her gün aynı nakarat tekrar ediyordu. Cemil zayıfladı, zayıfladı, bir dal bir değnek kaldı. Ah yarabbim, Şaziye'yi memnun etmek için ne yapmalı idi?

Bir gün bu felaketini samimi dostlarından birine itiraf etti. Dostu onu dikkatle dinledi. Ve ona bir hap tavsiye etti. Bu hap Mısır'da yapılıyordu, fakat eczanenin adresi malum olduğu için sipariş kolaydı. Cemil hiç durmadan para gönderip sipariş etti. On beş gün sonra üç kutu hap geldi. Tarifat Arabca olduğu için anlamak kabil değilse de Cemil tesirini görmek için ilk akşam dört tane hap aldı.

Dört ay sonra Şaziye bir ikiz çocuk doğurdu.

Cemil bundan o kadar memnun oldu ki hemen hapı tavsiye eden dosta koştu ve:

"Ah azizim, ettiğin iyiliği unutamayacağım. Düşünsene... Hem ikiz çocuk, hem de dört ayın içinde!!.. Ne harika değil mi?"

Cımbız

Cünûn-engiz Bir Garibe[13]

Almanya'da[14] neşrolunan "*Basler Nachrichten*" gazetesinde makul bir dimağı cinnet kasırgalarına duçar edecek pek garib bir hadiseden bahsediliyor.

Verdiği havadise nazaran aynı evde ikamet eden bir valide ile kızı aynı günde, ikisi de bir erkek çocuk dünyaya getirmişler.

İki nevzad, hâzırûnun hayret ve takdiri arasında elden ele gezdikten sonra çocukları annelerine iade etmek istedikleri zaman hangisinin validenin çocuğu, hangisinin kızın çocuğu olduğunu ta'yin edememişler.

Rica ederim şimdi düşününüz. Dünyada bundan elim bir başka hadise olur mu?..

Evvela, bir kız için anasıyla aynı günde çocuk doğurmak pek nahoş bir şeydir. Fakat aynı zamanda böyle bir kazaya duçar olmaktan korkunç başka bir şey olur mu?

Şimdi mezc ve tebdil edilen beylere gelecek olursak bunların bu arızadan ne ziyan veya ne kâr edeceklerini düşününüz.

Mesela kızın oğlu, ananın oğlu yerine geçiyor değil mi? Yani anasının erkek kardeşi, büyük babasının oğlu, kardeşlerinin dayısı oluyor. O halde kendi dayısı da yeğeni oluyor. Ve yine de kendi yeğenleri haline gelmiş hemşireleriyle izdivac edebilecek ve babası kayınbabası olacaktır.

Şimdi bir de bu bedbaht mahlukun bir gün kendi çocuklarının babası olduğunu düşününüz. O vakit artık kendisini pek bahtiyar bulması lazım gelmez mi?..

13 Çıldırtan Bir Gariplik

14 Doğrusu İsviçre'dir.

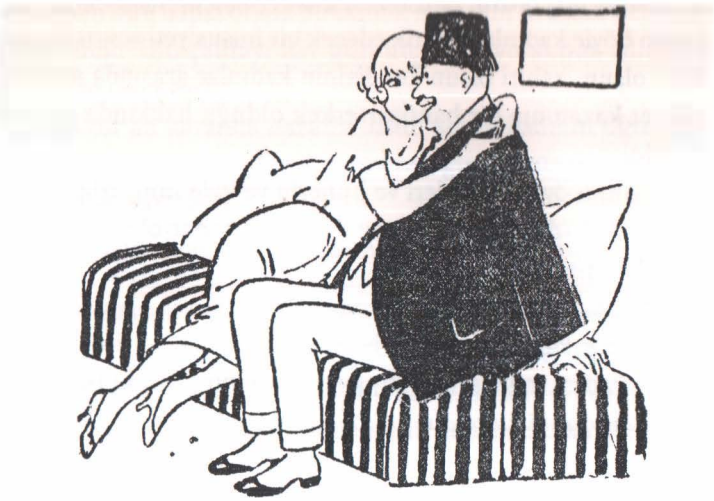
-Allah insan ellerini vücudun muhaddeblerini okşasın diye muka'ar yaratmış olacak değil mi?..

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur

Numero: 6

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

-Şunu anlamak istiyorum... Aşktan sonra erkekler neden mahzun olurlar?..
-Bunu anlamıyor musun yavrum... Para vermek zamanı gelir de ondan...

Kalbin Yolu

Altı aydan fazla bir zamandan beri Ressam Cemil evvela resmini yapmak için tanıştığı Nazire Fuad Hanım'ı delice sevmeye başlamıştı. Bütün mülazemetine, bütün takibatına ve hatta kadının her fırsatta gösterdiği teveccüh ve güşâyişe rağmen ondan en küçük bir vaad ve en küçük bir lutuf bile istihsal edememişti. Bunun sebebini kendi kendine gece gündüz soruyor ve keşif için kendini harab ediyordu.

Nazire Hanımefendi yalnız kendi güzelliğine hayran olmakla iktifa eden vahşi iffet-perverlerden miydi, yoksa îkad ettikleri ateşi söndürmemekten zevk-yâb olan soğuk şuhlardan mı?...

Cemil, bunun aksinden emindi; hatta kadın hakkında erbab-ı malumat arasında bazı öyle ser-güzeşt hikâyeleri cereyan ediyordu ki bunlara nazaran kadının histen ziyade tahassüse meyyal olduğu aşikâr idi.

Şübhe yok Cemil kendisini böyle tahassüs delisi, bâlâ-pervâz kadınları ıtmâ' edecek kadar cazibeli ve gayr-ı kabil-i mukavemet bulmu-

yordu. O yalnız hoş tavırlı, tatlı sözlü, güzel yüzlü bir adam olup cismen ve bedenen böyle kadınları tahrik edecek bir hususiyeti yoktu. Bu cılızlığı, hakiki olsun, zahiri olsun kendisinin kadınlar arasında ser-güzeştlerle şöhret kazanmış bir bahtiyar erkek olduğu hakkında rivayetlere mani değildi.

Fakat ismin öyle cazibeleri ve hünerin ve öyle imtiyazları vardır ki bu gibi işlerde kadın nahvetinin ne derece alakadar olup olmadığı hiç bir vakit bilinemez.

Bütün bunlara rağmen Cemil me'yûs olmuyordu. Daima arkadaşça bir teklifsizlikle kabul olunduğu Nazire'nin evinde hiç ihmal etmeyip daima genç kadını muhasaraya itina ediyor ve bir gün ale-l-gafle yahud bil-ihtiyar kaleyi zaptedeceğine emin bulunuyordu.

Bir gün öğleden sonra kolunun altında çantası olduğu halde Nazmiye Hanımefendinin evine uğramış ve hanımefendi tarafından her vakit ki gibi dudaklar mütebbessim, fakat tabiî kollar kapalı olarak kabul edilmişti.

Adet vechile dedikoduya başlandı. Dost düşman bütün bildikler hakkında rivayetler, iftiralar nakl ve teşhir edildi, yatak perdeleri açıldı, etekler kaldırıldı, korsajlar çözüldü, düğmeler koparıldı ve konuşa konuşa kadın: "Ne söylüyorsunuz Allah aşkına kabil değil" yahud: "Zannediyor musunuz, amma ediyorsunuz ha!" gibi cilveli hamyâzelerden sonra ikisi de ittifakan kabul ettiler ki zamanımızdaki ahlaksızlık hiç bir zaman görülmemiş olup, dünya ise yalnız aşk oyunları için halk edilmişti.

Nazire Hanımefendi bu fırsatla kendisine hissiyat-ı kalbiyesini ilan etmeye başlamış olan Ressam Beyin itiraflarıyla bir çok defa işitmiş olduğu istirhamlarıyla ve hatta ara sıra ağzından kaçırdığı küstahça lakırdılarıyla eğleniyor ve küçük kahkahalarla gülerek cilveli cilveli başıyla hayır işareti yapıyor ve işitmek istemiyormuş gibi kulaklarını eliyle tıkayarak müşekkel vücudu geniş kanepenin ipek yastıkları üzerine devrilmiş hazzından adeta bayılıyordu.

İşittiği ihtiras kelimelerinin hararetiyle yavaş yavaş ateşlenen genç

kadın birden bire bahsi orada bırakmak ister gibi Ressam Beyin çantasını göstererek: "Bu çantayı her gün niçin taşıyorsunuz Allah aşkına? Onun içinde neler var?"

Cemil bir an kararsız nazarla baktı, sonra kadının öğrenmek için inad edeceğini ve yalanın fayda vermeyeceğini düşünerek dobra dobra: "Ayıp resimler var" dedi.

Genç kadın sipariş üzerine gibi bir harekette bulundu ve delikanlı bunu görünce itizâra mecbur kaldı: "Dostlarımdan biri gayet meraklıdır. Paris'ten hususi olarak pis pis fotoğraf resimleri getirtir. Bunların bazıları pek sanatkârane olduğu için bana da gösterirdi. Şimdi birkaç güne kadar evleneceğinden bekârlık hayatına ait bu resimleri evinde saklamağa lüzum görmeyerek bana verdi. Ben de çantama koydum..."

Bu izah delikanlının ilk aykırı cevabının küstahlığını izale etmişti. Genç kadın hemen alevlenerek: "Aman gösterseniz bakalım" diye rica etti.

Cemil Bey bu cürete birden duralayarak: "Ama tasavvurunuzdan pek ayıp şeyler" demeye mecbur oldu.

"Adam sen de! Yanımızda yabancı yok ya!.."

Genç kadının bu laubali cevabı üzerine Cemil itaate mecbur kalarak kanepeye yan yana oturdular. Çantayı açarak resimleri çıkardı ve birer birer göstermeye başladı.

Bu resimler Cemil'in söylediğinden daha ayıp ve pis şeylerdi. Fakat genç kadın hiç öyle bulmuyor, dikkatle muayene ediyor, teferruatı münakaşa ediyor, yalnız bazen yeni vaziyetlerde derin bir hayretle veyahud hafif bir tevbihle: "Oh!" sayhası izhar ediyordu. Hatta bazı resimlerin garabeti hususunda adeta galeyan ediyor ve dostane tevbihle: "Ne ayıp şeyler, aman yarabbi! Dostunuz pek şayan-ı tebrikmiş! Görür görmez tarafımdan bunları söyleyiniz. Kuzum Allah aşkına acaba bunları ne yapardı?"

Cemil kollarını gülerek havaya kaldırdı.

Nazire alevlenerek: "Nasıl, bilemez misiniz? Allah aşkına erkek değil misiniz? Hepiniz bir soydansınız."

Cemil bu resimler sayesinde genç kadının elde edileceğini teyakkun

ederek firsattan istifadeye karar vermişti: "Evet erkeğiz, fakat bu hususta her erkek başka bir cihandır. Aynı hususta her kadın başka bir cihan olduğu gibi..."

Genç kadın resimlerin sihr-kâr tesiriyle ölmeğe başlamış gibiydi.

"Nasıl cihan Allah aşkına söyle bakayım?.."

O zaman genç ressam gözleri bir şehvet bulutuyla dönmüş, asabı hal-i galeyanda, dudakları titreyerek resimler ve resimlerin tatbikatı hakkında bir nazariye iradına başladı. Genç kadın da aynı tesirin altında titremekte olduğu halde hem onu dinliyor, hem bir taraftan resimleri karıştırarak onları tedkik ediyordu.

Birden bire sözünü keserek derin bir hayretle bir resme bakmaya başladı: "Ah, artık buna diyecek yok... İşte artık bu tabiî değil, hem hiç değil, vallahi bunlar evvela resmi yapılmış, sonra fotoğrafi alınmış... Bu ne mübalağa canım..."

Cemil resme baktı: "Mübalağa mı? Aman hanımefendi hiç de değil, ben hiç mübalağalı bulmuyorum."

"Nasıl, mübalağalı bulmuyor musunuz? Demek siz buna benzer şeyler gördünüz mü?.."

Artık iş o dereceye gelmişti ki, her şey yapılabilecek ve her söz söylenebilecekti: "Nasıl görmedim hanımefendi, kaç defa kendim tecrübe ettim." Ve ölüyormuş gibi kesik bir sesle: "İsterseniz size de göstereyim."

Nazire Hanımefendi burun kanatları lerzân, memeleri pür-telâtum sendeledi ve nîm-tehditkâr, nîm-mağlub: "Alayı bırakın" dedi.

İş artık sözden geçmiş, fiile dönmüş idi. Kolunu uzatıp genç kadının belinden tuttu ve kendine çekti. Dudaklarını öperek kanepeye devirdi ve: "Sizin kalbinizin yolunu bulacağıma emindim!" dedi.

-Bu sene Cemil'i de , Şevki'yi de sadakatimle şaşırtıp bırakacağım.

Temâşâ-yı Hüsn[15]

Hüseyin Hasib hem güzel, hem de güzelliğine mağrur ve bu gururu küstahlık derecesine çıkarmış bir delikanlıdır. Eğer gülünç olmaktan hafif bir korkusu olmasaydı rast geldiği bütün güzel kadınların üzerinde pek sihir-kâr bir tesir ikâ ettiğini ve hepsinin de kendisi için ailesini, çocuğunu ve kocasını bırakıp her türlü ser-güzeşti kabule müheyyâ olduğunu ilan etmekten çekinmezdi. Şübhe yok müteaddit muvaffakıyetler olmuş ve bu muvaffakıyetlerle iftihara hak kazanmıştı.

İşte bunun içindi ki en son takib ettiği Semra Dilber Hanımefendinin şimdiye kadar sair emsali gibi kollarının arasına atılmak için neden şitâb etmediğini hiç anlamıyordu.

Fakat bilfiil metresi yapmaya muvaffak olamamışsa, genç kadını rast geldiği kadın, erkek bütün dostlarına pek aşikâr ima ve telmihlerle metresi olmuş gibi bildirmeye muvaffak olmuştu.

Bu haber tabiatıyla Semra Hanımefendinin pek çabuk kulağına vasıl oldu. Genç kadın bu küstahlığa evvela nihayet derece hiddetlendi. Sonra güzel olduğu kadar zarif olduğu için tebessüm etmekle iktifa etti.

15 Güzelliği seyretme.

Günler geçti... Hasib Beyefendi hezimetten dolayı kendini teselli edemiyordu. Bunun için bir gün, artık kat'iyen kaybettiğine emin olmaya başladığı Semra Hanımefendinin kendisine, müşterek bir muhibbenin bir çayında tavırlarıyla ve sözleriyle şimdiye kadar olmadığı bir surette pek müsaid olduğunu gördüğü saat sevinci bir muzafferiyet mertebesine çıktı.

Ellerini ovuşturarak: "Ey, nihayet sen de pençeye düşeceksin Semra Hanımefendi."

Evet, ahval, genç kadının gayr-ı memûl bir zaafla kendine nihayet derece teveccüh-kâr davranmaya başlayarak Hasib Beyin ümidlerini takviye ediyordu.

Nihayet bir nurlu gün, genç kadın Hasib'in ısrarlarına ve istirhamlarına muvafakat cevabı verdi ve mülakat saatini ta'yin etti. Ve muayyen saatte kapısının zili çınladığı vakit Hasib Bey kulaklarına inanamayarak koştu. Kapıyı kendi açtı.

Delikanlı, kıymetli kaşmirden bir pijama ve kadın terliklerine benzer taştan pırıl pırıl parlayan bir terlik giymişti.

Genç kadın Hasib'in kolunda apartmanın iç odasına dahil olup İngiliz koltuklarına oturduğu vakit ilk lakırdı olarak: "Ne kadar güzelsiniz" dedi. "Zaten beni güzelliğiniz cezb ve bend etti. Ben bir erkekte bile her meziyetten evvel güzellik ararım. Hasılı hüsn delisi bir kadınım. Beni ihtirasa sevk edip ser-mest bırakmak için bir erkek her şeyden evvel güzel olmalıdır."

Hasib Bey bu sözleri sükut içinde sarhoş gibi dinliyordu. Genç kadın rehavetli bir ah ile: "Sizden bu gün bir ricam var, eğer beni sahiden seviyorsanız bu ricamı kabul edersiniz... Her şeyden evvel sizin çıplak vücudunuzu seyredip, yüzünüz kadar latif olması lazım gelen çıplaklığınızın güzelliğiyle mest olmak istiyorum."

Hasib Bey bu tekliften pek mütehayyir ve aynı zamanda pek müteheyyic: "Nasıl?" dedi, "nasıl istiyorsunuz ki?.."

Genç kadın delikanlıyı kollarının arasında sıkarak şuh ve ser-mest: "Evet" dedi. "Evet, seni çıplak seyretmek istiyorum Hasibciğim.. Vücu-

dunun güzelliğiyle gözlerimi doldurup hayran olmak ve bu tesir altında titreye titreye deliler gibi senin olmak istiyorum..." Ve yüzünü küçük elleriyle örterek: "Haydi Hasib, rica ederim" dedi. "Rica ederim tereddüd etme, sana bakmıyorum, korkma!.."

Hasib Beyin yalnız yüzünün cazibeleri ile değil, vücudunun güzelliği ile de mağrur olduğunu söylemiştik zannederiz. Bunun için genç kadının bu teklifini pek tabiî bularak hemen soyundu, mağrur ve müftehir: "İşte" dedi, "işte arzunuzu yerine getirdim."

Semra bu sanatkârane ve ilahi rü'yeti bütün zevkiyle tatmak içinmiş gibi gözlerini kapadığı beyaz ellerini doğrudan doğruya ve yavaş yavaş indirdi. Gözlerinde ilk görünen mana, bir inkisar-ı emel ifadesi oldu. Ve merhametkâr bir nazarla delikanlının çıplak vücuduna bakarak, heceleri bir tavr-ı teessüfle birer birer saymak üzere: "Ah yarabbim, ne inkisar, ne inkisar!" diye söylendi.

Bir felaketin ihtimal-i vukuundan korkuyormuş gibi Hasib Bey elleri gayr-ı ihtiyari yanındaki koltukta duran pijamasına uzanarak: "Ne, nasıl, nasıl?" dedi. "Ne diyorsunuz?"

Semra ayağa kalkarak: "Evet ne inkisar, ne inkisar, sizi hiç böyle tasavvur etmiyordum, zavallı dostum... Ben daha iyi bir şeye benziyorsunuz zannediyordum..."

Hasib korktuğu felaketin nihayet geldiğini ve Dilber Semra'nın kendisiyle eğlenmekte olduğunu hissetti. Ve bir hareketle elbiselerini alarak telaşlı giyinmeye başladı.

Fakat Semra Hanımefendi kapının eşiğine varmış gibiydi. Ve delikanlı daha pantolonun bir ayağını giymekle meşgulken, genç kadın müstehzi, istihfaf-kâr Hasib'in vücudunun muayyen bir noktasını gözleriyle işaret ederek: "Yavrum" dedi, "insan bu kadarcık şey için başkalarını böyle rahatsız eder mi ya!.."

Bana Meydan Okuma!

"Receb, sen budalanın birisin."

Receb omuzlarını kaldırıp tavanda uçan sineklere bakmakla iktifa etti...

Günde on defa karısı gayr-ı kabil-i tahammül Şekibe Hanım, ona bu tertib bir iltifat savurmaktan hali kalmazdı. Adamcağız artık bunlara alışmış ve kararını vermişti.

Zabıt kâtibi bey vazifesinden haric ne çeşit iş yapmaya kalksa karısı daha neticesini anlamadan gaddarane alaya başlardı: "Aman ne maharet, ne maharet... İşgüzarlık pek başka şeydir... Sokakta tramvay bileti bulmuş bir kaza benziyorsun. Sana adeta acıyorum... Vallahi ağlanacak bir hal... Ne o, ellerin mi acıdı? Vay muhallebici bey, vay... Anacığının yavrusu hiç sıkıntıya gelemez."

Nihayet Receb olduğu gibi bırakır, elinden hiç bir iş gelmeyeceğine inanmış gibi bulunur.

Bu sabah Şekibe Hanım itiyadından pek fazla tecavüzkâr davrandı, halbuki kocası hususi hiç bir maharete ihtiyacı olmayan bir iş yapıyor, et doğruyordu.

Halbuki işittiği sözleri bir bilseniz. Kadın alaylı alaylı: "Sevsinler de, sevsinler. Tıpkı da amcacığına benziyor... Zaten bu gidişle amcasının başına gelen şeyler onun da başına gelecek ya... Bilirsin ya, karısı yarı yolda kendisini bıraktı da, başka bir herifle kaçtı gitti idi..."

"Kaçtı gitti ama kadının yerden göğe kadar hakkı vardı. Çünkü amcam onun üzerine kadınlarla neler yapardı."

"Evet, amcacığın da o huy da vardı. Elinden başka bir şey gelmezdi ya..."

"Karısını aldatıyordu ya, daha ne gelsin."

"Sen bunu da yapamazsın ya, a hımbıl."

"Ne biliyorsun?.."

Şekibe öyle gürültülü bir kahkaha koyuverdi ki, et tahtası bile sarsıldı.

"Vay düdüğüm, sen mi?.. Sen mi aldatacaksın? Hem de beni ha!.. Aman bir görsem..."

"Bana meydan okuma..."

"Meydan okursam ne olacakmış..."

"Ne olacak, elimden geleni yaparım."

"Vay yavrum. Sen öyle şeylerle uğraşacağına önündeki eti doğra da budala budala gülme..."

Yemekten sonra Receb odasına girdi. Ömründe bu kadar faaliyet hissetmemişti. Karısının, yüzüne karşı haykırdığı sözler, onu bir sivilce gibi kaşındırıyordu. Konsolun üstündeki aynanın karşısında söylediği lakırdıları gözü ile görüp kendini isbat etmek için gibi: "Evet" diyordu. Onu aldatacağım, aldatacağım.

Akşama kadar mahkemede vazifesini yaparken kararını kat'îleştirmeye çalıştı. Zayıfladığını hisseder etmez karısının söylediği sözleri aklına getiriyor ve kuvvet buluyordu. Evet, diyordu, onu mutlak aldatmalıyım. Hem de hemen, bu gece...

Karısının kendisine: "Ey, bugün ne yaptın, sözünü tuttun mu?" diye sual sorduğu yemekten sonra, zabıt kâtibi efendi sokağa çıkıp şöyle bir dolaşmak istedi.

Karısı yine o şirretliğiyle: "Ne o, ortağıma mı gidiyorsun?" diye sordu.

Receb Efendi: "İhtimal" diye cevab verdi ve kapıyı çarparak çıktı, gitti.

Endîş-nâk bir hatve ile caddeye çıktı. Oradan yokuşu tırmanarak Beyoğlu'na doğruldu. Mahzâ karısından intikam almak için oradaki evlerin birine gireceğine ve karısını aldatacağına yemin ediyordu. Galatasaray'na vardığı vakit: "Peki ama bu evleri nerede bulmalı?" diye söylendi.

Bu tarakta hiç bezi olmadığı için ömründe alakadar olmamış, böyle evlerin nerede olduğunu sorup öğrenmemişti. Birden bire tevakkuf etti. Bir akşam geç vakit bir arkadaşıyla doğru yoldan geçerlerken köşe başlarında bazı kadınlar görmüşler ve arkadaşı kendisine bunların erkek arayan fahişelerden olduğunu söylemişti. Dostunun tarifine nazaran bu kadınlar erkekleri ya kendi evlerine veya başka bir eve götürürler ve orada memnun ettikten sonra salıverirlermiş. İşte şimdi Receb Efendi de böyle bir kadın bulup karısını onunla aldatmayı düşünüyordu.

Kaldırıma geçti, sokak başlarına baka baka ilerledi. Hava pek soğuktu. Titreye titreye, öksürüp aksırarak sokak başlarını muayene ediyordu. Hiç bir kadın gölgesi göremeyerek ilerleye ilerleye Taksim'e vardı ve geri döndü.

Hiç dostu ile beraber gördüğü kadınlara benzer bir hayalet göremeyerek, kendi kendine karısını aldatmaya muvaffak olmadan eve gitmeye mecbur olursa ne yapacağını düşünüyordu.

Halbuki bu şartla eve gitmek de kabil değildi, bir kadın bulup onunla istediğini yapmak da...

Birden bire dudaklarında bir tebessüm parladı. Caddeyi terk edip terennüm ede ede evine avdet etti.

Odasına girdiği vakit karısını yatakta uyumuş bulunca, uyandırmak için gürültülü gürültülü öksürdü. Kadının uyanmadığını görünce mahsus gürültüler yapıyor, sandalye deviriyor, masayı sarsıyor, nihayet Şekibe Hanım gözlerini açtı.

Zevcesinin kendine soracağı suali beklemeksizin: "Müjde! Oldu, oldu" diye haykırdı. Fakat söylediği yalandan dolayı kıpkırmızı idi.

Zevcesi uyku sersemliğiyle anlamayarak: "Ne oldu?" diye sordu.

"Seni aldattım" diye cevab verdi.

"Haydi oradan budala sen de!.. Sersemce sözleri bırak da gel yat artık..."

"Sana aldattım diyorum be..."

"İsbat et bakayım..."

Receb bu söz karşısında sersem gibi kaldı. Filhakika irtikâb etmediği bir kabahati isbat için ne yapabilirdi?.. Hiç bir şey söylemeyerek soyundu, yatağa girdi.

O zaman karısı, ona sürtünerek tatlı bir eda ile: "Haydi, nasıl aldattığını isbat et bakayım..." demeye başladı.

Bir çâryek sonra Şekibe Hanım büyük bir muzafferiyetle: "Hiç aldatsan böyle mi olurdun?" diyordu. "Görüyorsun ki aldatmamışsın... Sana bu bile elinden gelmez dememiş miydim?.."

Receb Efendi, kendine arkasını dönüp uyumaya başlayan karısına bakıp mütezellil, mağlub dudaklarını ısırdı.

Fakat o anda kaynayan izzet-i nefsini teskin için çaresini buldu; "Öyle ya, pekala da aldattım..." diye düşündü. Kendisine: "Evet aldattım! dedim, halbuki aldatmamıştım, demek ki aldattım..."

Ve o zaman, memnun, mesrûr yorgana sarılarak o da uykuya daldı, gitti.

-Alçak herif, beni aldatıyormuş ha... Ben de az kaldı ona sadık kalacaktım...

-İyi ama yavrum, sen hep para lazım olduğu zaman iltifat ediyorsun...
-Az mı buluyorsun?..

İtiraf

Şükufe bu sabah annesine kıpkırmızı ve pek endîş-nâk bir tavırla geldi. Annesi ona karşı pek hayır-hah ve kabahatlerine karşı zayıf, on altı yaşında olmakla beraber itaatli ve aynı zamanda ihtiyatlı genç kızın deliliklerine karşı pür-şefkat bir sırdaş idi.

Fakat bu sefer kızının yüzündeki tagayyür valideyi pek endîş-nâk etti.

"Nen var Şükufe?" diye sordu.

"Ah, anneciğim, dün akşam Aliye Hanımefendi'nin çayında büyük bir divanelik ettim. Fakat anlatmaya cesaret edemeyeceğim."

"Aman titriyorum kızım. Haydi, söyle bakayım. Bilirsin ki anacığın seni çok sever ve sana hep iyi şeyler nasihat eder."

"Anneciğim, hani bankadaki Akif Bey yok mu? Ona kendimi ağzımdan öptürdüm."

"İşte bu pek fena kızım. Bir kadın kendisini hiç bir vakitte bir delikanlıya öptürmemelidir. Ey, sen bunun için mi bu haldesin?"

"Evet anneciğim."

"Ey, peki... Madem ki bunun fena olduğunu biliyordun, bu Buseyi niçin kabul ettin de kaçmadın?.."

"Ne yapayım anneciğim. Beni kollarının arasında tutuyordu."

"Allah, Allah. Niçin kollarının arasında tutuyordu?"

"A, anne, çırpınıyordum da, onun için."

"Nasıl, çırpınıyor muydun?.. Aman yavrum, niçin çırpınıyordun?.."

"Kanepenin üzerine yatırdı, beni dünyaya getirmek için babamla ne yaptığınızı öğretmek istiyordu da, onun için..."

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur
Numero: 7

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Her Nev'i Tamirat

Ekşice bir tebessümle Nezihe: "Hayır, hayır, olmuyor işte, olmuyor" dedi. Ve tehevvürle ayrılıp uzaklaştığı bu mıymıntı Nuri'yi oracıkta bırakarak arkasını döndü ve gayr-ı memnun, başını yastığa gömerek uyumaya çalıştı.

Nuri bâridâne cevab verdi: "Bir alet ne kadar mükemmel olsa kullanıla kullanıla elbette eskir!.."

Nezihe istihza ile başını kaldırdı: "Bunu kime anlatıyorsun?.. Kendi miskinliğini ne yapsan mazur gösteremezsin yavrum... Eskidiyse bir yenisini bul öyleyse... Allah rahatlık versin..."

"İşte bunda aldanıyorsun. İstersem ne mükemmel yenisini bulurum... Yoksa sana bayrama yeni bir *pandantif*[16] alacağım da..."

"Rica ederim bana burada bu iş ortasında *pandantif*'ten filan bahsetme... Bana *pandantif* alacakmış... Ben öyle masala gelmem..."

"Vallahi masal değil... Pek sahi söylüyorum...."

"Masal değilse mutlak rüyadır... Beni o kadar aptal yerine mi koyuyorsun? Hiç böyle şey olur mu?"

"Hâlâ inanmıyorsun... Benim bir doktor arkadaşım vardır fakat pek ustadır; insanı vücudunda neresi olursa olsun çıkarıp yerine başkasını koyuyor... Mesela burnu, ağzı, gözü, kulağı ve daha her şeyini değiştiriyor... Ve bunu oynar gibi kolayca yapıyor... Yalnız, hatta dostlarına bile masrafı esirgemiyor... Masraf ise pek pahalı, pek galî... Tabiî bir çok aklımızın ermediği ince hesablarla müdhiş bir para lazım..."

Genç kadın yorganın altında kaynar gibi galeyan etti, döndü kocasına yapıştı. Bu haberden çok memnun olmuş gibi: "Aman ne kadar görmek isterdim. Ama eğer sahi söylüyorsan..."

Kocası bu galeyanı görünce hoşlandı: "Beni o kadar yalancı mı biliyorsun Nezihe?" diye serzeniş etti... "Bu iş için lazım olacak kadar param var, fakat sana hediye alacağım da..."

Genç kadın tekrar bir galeyan hareketiyle: "Aman sen de... Ben sen-

16 Fransızca gerdanlığa takılan askı.

den hediye istemiyorum... Sen kendini sağlamlat da... Mademki bunun kolayı varmış, hemen, hiç durma git yaptır... Hem de bu sefer alacağını en kuvvetlisinden, en iyisinden intihab et... Bana bundan âlâ hediye de bulamazsın..."

"Öyle ise peki... Yarından tezi yok giderim. Yalnız tabiî birkaç gün tedavi ve hazırlık lazım. İhtimal bir hafta tedavihanede yatmak lazım gelecek... Hem de hiç ziyaret filan kabul etmeksizin, uzlet-i tâmme içinde..."

"Muvaffak ol da ne lazımsa yaparız... Ben senin sıhhatini isterim..."

Nezihe ile Nuri altı aydır evli idiler. Ve birbirlerini severek evlenmişlerdi. Bu iki genç ve ateşli mahluk, aileleri tarafından birbirine teslim edildikleri zaman iştiyak hissiyatlarını o kadar şiddet ve o kadar hararetle izhara başlamışlardı ki, azami süratle azami kuvvet sarf ediyorlardı. Bunun için çok geçmemiş, motorda arıza zuhur etmişti. O kadar ki, Nuri zevcesi tarafından zat-ı nefisine tahsis edilmiş olmak itibarıyla bu arızadan dolayı genç kadından her gün itâb ve şikâyete maruz kalıyordu. Nezihe kocasının şişmanladığını istemiyor ve onu merhametsizce yoruyordu. Sonra yemeklerde perhize cebr ediyordu. Mesela akşam yemeklerinde bir çorba, bir sebze ve yemişten başka bir şey yedirmiyor, et, hamur yüzü göstermiyordu. Halbuki biraz ekûl olan Nuri için bu tazyik hiç hoş gelmiyor ve bunun tesiri uzviyetinde tabiî görünüyordu.

Yemekten mahrum ettiğine rağmen, kendi ziyafette fazla doyuran genç kadın olmasaydı, Nuri kendine ne ziyafetler çekecekti. İşte bunun içindi ki iblisane bir hile bulmuş, böylece tedavi bahanesiyle bir hafta olsun perhizden kurtulmak arzusuna düşmüştü. Bu hafta zarfında hem mahrum olduğu yemeklere doyacak, hem de genç kadının şikâyetini mucib olan zaaf ve rehavetini tamir ve tecdîd edecekti.

Tamam sekiz gün hastahanede tedavi bahanesiyle en iyi yerleri gezdi, en nefis, en mukavvi yemekleri yedi; öyle ki evine avdet ettiği vakit zevcesi lerzân-ı tahassür ve ihtiras, şübhe ile havf ile endişe ile dopdolu, kendini pek esîrî bir gecelikle müzeyyen olarak bekliyordu.

Tamirin ne mükemmel, ne kusursuz olduğunu göstermek için genç kadına sarıldı. Kapınca yatağa devirdi ve o kadar kahramanane bir savletle hücum gösterdi ki Nezihe memnun, muzaffer, ser-mest kaldı.

Bir, iki, üç... Üçüncüden sonra, genç kadın kocasının hâlâ demir gibi olduğunu görerek: "Sahi, adeta yepyeni olmuş" dedi.

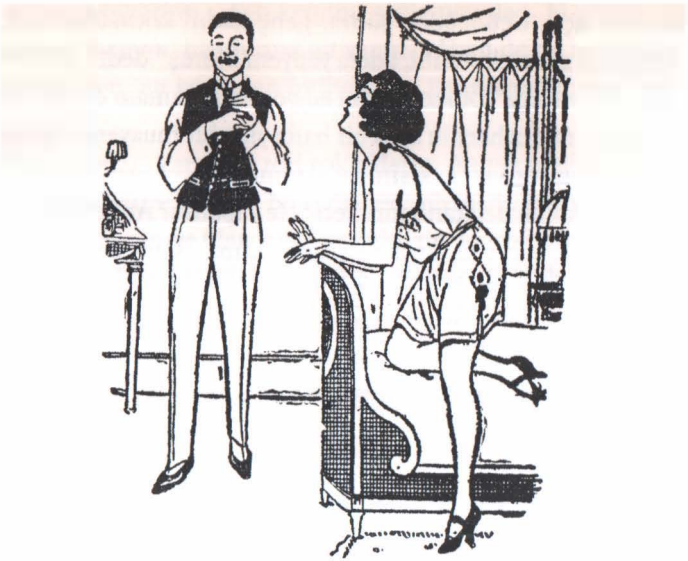
Kocası ilave etti: "Doktor temin ediyor, hem tamam dokuz sene muhayyer... dedi. Yalnız her altı ayda bir hafta yine bir muayene lazımmış."

Genç kadın sordu: "Eskisini ne yaptınız?"

Cevabsız kalan delikanlı nihayet: "Ne yapalım? Attık" dedi.

Nezihe: "A, vah vah, keşke saklasaydınız... Onu da anneme verirdik" dedi.

Evet, kocamı aldatmamak için evlenmiyorum, ne iyi bir kalbim var görüyorsun ya.

Ebedi ve Ezeli Kadın

Feneryolu'nda Nedime Şükran Hanımefendi'den İkinci Vakıf Hanı'nda tüccardan Hüseyin Fethi Beyefendi'ye:

"Başımıza büyük bir felaket geldi. Beykoz yangınında yalımız yanmış, annem ve babam açıkta kalmışlar. Onlara bir şeyler göndermek benim için mutlak bir vazifedir. Bana iki yüz lira gönderirsen son derece minnetdar edersin. Bunların acısını geldiğin gece bol bol çıkarırız. Yarın akşama bekler, o zamana kadar en tatlı yerlerinden öper, öper, öperim.

Nedimeciğin"

Feneryolu'nda Nedime Şükran Hanımefendi'den kereste şirketi müdürü hadi Nasreddin Beyefendi'ye:

"Hadiciğim,

Ne felaket içinde olduğumu bilsen vallahi bana acırsın. Küçük kardeşimi Beykoz'da otomobil çiğnemiş, eli, ayağı kırılmış, evde yatıyor-

muş... Tedavi için İstanbul'a, hastahaneye nakli lazım, halbuki bir çok masrafı mucib olacağından babacığım eli böğründe fakrine [fakirliğine] la'net ederek ağlıyormuş. Annemden mektub aldım, mümkünse kendilerine yardım etmemi rica ediyor. Eğer bana kendilerine göndermek için iki yüz lira gönderirsen beni son derece minnetdar edersin... Bunun acısını bana geldiğin gece bol bol çıkarırız. Çarşamba akşamı mutlak beklerim. O zamana kadar en tatlı yerlerinden öper, öper, öperim.

Bedbaht Nedime"

Feneryolu'nda Nedime Şükran Hanımefendi, Mühürdar Kulübü'nde Nimet Said Beyefendi'ye:

"Alo... Nimet sen misin? Oldu, oldu... Hem tam dört yüz lira... Şimdi telefonla otelde odalar için emir verdim... Yarın erkenden İstanbul'a iniyorum... İskelede buluşalım... Aman ne keyif süreceğiz... Bir hafta beraberiz, tam bir hafta... Geceli, gündüzlü, tiyatro, bar, sinema, konser, ne ömür süreceğiz yavrucuğum... Dokuz vapurunda ha... Sakın unutma..."

Feneryolu'nda Nedime Şükran Hanımefendi'den Beykoz'da Yalı Boyu'nda mütekaidinden Hacı Şükrü Beyefendi'ye:

"Babacığım,

On lira gönderiyorum. Bu sefer bunu bile ne müşkülatla gönderdiğimi bilseniz bana hak verirdiniz. Her şey o kadar pahalı ki, insan parayı nereden isteyeceğini bilemiyor. Hocalıktan aldığım aylık zaten nedir ki?.. Hep hep kırk iki liranın içinde... Allah hepimize merhamet etsin.

Annemin ve sizin ellerinizden ve kardeşimin güzel gözlerinden öperim babacığım.

Nedime Şükran

Dekor, bir zifaf odası, vakit sabah.

Genç gelin ve güveyi sabah uykusundan uyanıyorlar.

Fuad: "Nuriyem!"

Nuriye: "Fuadım!.."

Genç kadın beyaz, tombul kollarını kocasının boynuna atar ve sarışın, güzel başını onun göğsüne saklar.

Fuad: "Gözlerime bak bakayım."

Nuriye: "Cesaret edemem..."

Fuad dudaklarında bahtiyar bir gurur tebessümüyle ve gayet tatlı bir sesle: "Haydi... Cesaret!.."

Hemen kulağına sokularak: "Artık kız değilsin... Bu gece kadın oldun, değil mi?.."

"Evet, kadın oldum!.. Ve bunu sen yaptın, sen, Fuadcığım... Sen!.. Ne saadet!.."

"Benim karımsın... Ve biliyorsun ya, kanun ne emrediyor: Zevce zevcine itaate mecburdur değil mi?.."

Genç kadın pespenbe bir yüzle: "Ben itaat etmedim mi, can-âver?.. İstemediğin mi kaldı?.. Her istediğine razı olmadım mı?.."

"Teşekkür ederim yavrum... Bundan şimdi şikâyet etmeyeceksin ya, değil mi?.. Ben asri bir koca olmakla iftihar ederim... Sen biliyorsun, bazı erkekler zifaf gecelerinde zevcelerinin masumiyetine hürmet ederlermiş... Ne budalalık, değil mi?.."

Genç kadın gözlerinde bir hiddet şimşeği ile: "A, ne fena şey!.."

"Ve buna sonra nezaket derlermiş!.."

"Halbuki sersemlik değil mi?.."

"Bu soğuk ve taş erkekler daha sonra karıları olacak kızcağızları aşkın esrarına derece derece âgah etmeye ehemmiyet verirlermiş... Bu hal-

de, karılarının tadını çıkarmak için elli yaşlarına gelmeyi beklemiş olmazlar mı?.."

Genç kadın isyankâr bir nida ile: "Hükumet böyle şeylere nasıl müsaade ediyor?.." diye sordu.

Kocası, tavr-ı azametle: "Hükumeti bir tarafa bırakalım... En evvel bundan genç zevce şikâyet etmelidir. Ben böyle bir şikâyete meydan vermemekle iftihar ederim. Baktım ki sen son derece açık, uyanık, mütecessis bir kızsın, her şeyi öğrenmek için deli oluyorsun... Ey artık bunları saklamak divanelik değil midir?.. Yavaş yavaş muvafakatini istihsal ederek, aşkın en derin esrarını sana ifşa ettim... Fena mı ettim?.."

"Asla!.."

"Bak gördün mü, ne kadar hisli, ne kadar ma'kul muhakemeli bir kadınsın... Şimdi sana şunu söyleyeyim ki, daha esrarı tamamıyla öğrenmedin... Daha bilmediklerin var... İşte şimdi bir tane daha öğreteyim... Şöyle uzan bakayım..."

.....

On dakika sonra Fuad: "Nuriyem..."

Genç kadın baygın bir nida ile: "Fuadım!.."

Tekrar sükut.

Fuad: "Naci olmasaydı bu saadeti tatmayacaktık değil mi?.."

Nuriye: "Evet, o iyi, o alicenap, o hayırkâr dost.. O olmasaydı annem dünyada beni sana vermezdi... Bizim paramız yok... Senin paran yok... Bu pahalılıkta ne yaparız..."

"Hayır, işin tuhafı anneni nasıl kandırdı değil mi?.."

"Kanmayıp da ne yapacak... Namusuna yemin etti, düğünün ertesi günü bin lira vereceğini temin etti..."

"Annen de ona inandı... İnandırdı ya, isterse şimdi beş para getirmesin... Annen onu zengin, iyilik etmesini sever bir adam zannetti..."

"Öyle ya, haklı değil miydi?.. Bu iyiliği başka kim yapardı?.. Bizim kara gözlerimiz için mi yaptı?.. Birbirini sevip parasızlıktan evlenemeyenler sade biz mi varız?.. Allah nasıl oldu da onu bize rast getirdi?"

"Naci benim en eski bir dostumdur... Sonra nihayet derece iyilik etmesini sever bir adamdır... Benim seni ne kadar sevdiğimi gördü, seni

almayacak olursam kendimi öldüreceğime inandı... Bu fedakârlığı etti... Yavrum, Nuriyem..."

"Muazzez Fuadım..."

Tekrar sarılırlar.

Nuriye: "Naci'nin odası hiç fena değilmiş..."

"Evet, bu da onun tuhaf bir fikri ya... Bize bu parayı vermek için en birinci şartı zifaf gecesini onun odasında geçirmemizdi."

"Evet, tuhaf fikir... Fakat gayr-ı kabil-i icra bir şey olmadığı için biz de hemen kabul ettik..."

"Naci iyi, latif bir çocuktur!.."

"Evet, pek latif..."

Bu esnada kapıya vurulur.

Fuad: "Kim o?.."

Naci'nin sesi: "Ben geldim. Kabul ediyor musunuz?"

"Dur, örtünelim de... Haydi gir, gir... Fakat kusura bakma..."

Naci: "Bonjur hanımefendi, bonjur Fuad... Nasıl geceyi rahat geçirdiniz ya!.. Size paranızı getirdim... İşte, on tane yüzlük kâğıt... Tam bin aded eder!.."

Fuad ve Nuriye: "Nasıl, sahiden mi?.."

"Elbette sahiden!.. Size söz vermemiş miydim?"

"Biz annemi kandırmak için söyledin zannettik..."

"Çünkü bunu gayr-ı kabil-i icra buldunuz öyle mi?.. Evet, zahiren gayr-ı kabil-i icra olmakla beraber izah edince anlayacaksınız ki, pek kolay bir ameliye-i ticariye neticesinde sizin muavenetinizle tedarik ettim... Kulüpte on a'zayı adeta tekâlif-i harbiyeye[17] bağladım..."

"O nasıl şey?"

"Dur anlatayım... Kulüpte arkadaşların arasında her türlüsü vardır... Zengin, çapkın, kumarbaz, sefih... Her türü adam... Bunlardan on tanesine açıktan açığa dedim ki: Bir zifaf gecesinde hazır bulunmak ister misiniz? Gelin güveyi huzurumuzdan haberdar olmayacaklar... Kadın gayet hoş, son derece latif ve şayan-ı perestiş bir şey... Güveye gelince, bu da kuvvetli, kudretli bir delikanlıdır... Bunların yatacakları yatak

17 Savaş zamanında uygulamaya konmuş bir çeşit vergi.

odasının duvarlarında on tane delik deldim. Bir delik yüz lira... İsteyen paraları çıkarsın..."

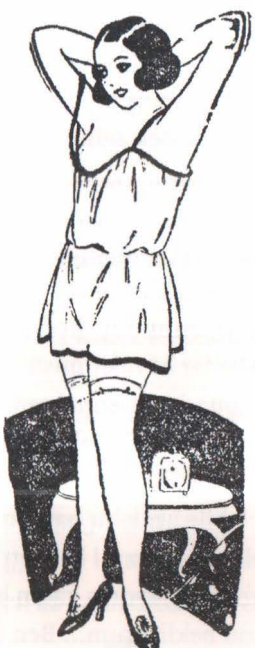
Fuad sıçrayarak: "Ne söylüyorsun?.."

Nuriye eliyle yüzünü kapayarak: "Aman yarabbi!.. Demek..." Kocasına: "Sen de bana elektrikleri söndürmedin..."

Naci: "Söndüremezdiniz ki... Ben tellerde lazım gelen ameliyatı yapmıştım... İşte ne oldu?.. Bedavadan bin lira kazandınız!.. Bu adamlar sizin kim olduğunuzu bilmiyorlar... Bir daha rast gelmeniz imkânı yoktur... Siz onlara bir iki saatlik şehvet ra'şesi verdiniz, onlar size bin kâğıt verdiler... Fena mı oldu?.. Yavrum, asri olunuz, asri... Siz benim yerimde olaydınız ne yapardınız?"

Fuad: "On deliğe mukabil yirmi delik!"

Nuriye: "Bin liraya mukabil de yirmi bin lira!.."

Acaba sokağa böyle çıksam üşür müyüm?

Canım İşte O Kaz Herif!..

Hamdi Mazhar deli gibi bir halde idi.

Yarım saattir takib ettiği kadın tavr ü kıyafetinin mümtaziyetine rağmen, onun bu takibinden memnun olduğunu gösterir gibi idi. Delikanlı evvela aldanıyorum zannetti; fakat hayır, işte, işte, on adım ileride mağazanın camekânına dayanmış eşya seyretmek ister gibi yaparken o da onu tedkik ediyordu.

Biraz sonra bu memnuniyet daha bariz hareketlerle tezahür etmeye başladı. O vakit hiç aldanmadığını, kadının kendisiyle bir ser-güzeşte pek meyyal olduğunu anladı. Bir mülakat rica etti, vaad aldı.

İkinci mülakatta iyice tutulmuş olduğunu artık kendinden saklayamıyordu. Genç kadın, haricden pek zahir olan mümtaziyetine, öyle cazibeler, öyle tesirler ilave ediyordu ki, tahammül mümkün değildi. Bir hafta sonra Hamdi tedavisiz bir aşk delisi idi.

Ancak sekizinci mülakatta bir Buse alabildi. Daha fazlasına gelince, ciddi bir mukavemete maruz kaldı. Fakat Hamdi artık iyice ateş almıştı. Bu kadın hayatının kadını, ruhunun hemşiresi idi. Onsuz yaşamak mümkün olmayacaktı. O kadar büyülenmişti.

O halde, hissiyatını ona itiraf etmekten çekinmedi. Bütün emeli genç kadının kendine teslim olacağı ilahi saati beklemekten ibaretti. O vakit kadın kendini daha pahalı satmak emeline tutuldu. Öyle ki, bir daha dudaklarına nail olmak bile uzak bir hayal oldu.

O vakit itimad meselesini mevzu-i bahsetmek lazım geldi. O ne kadar kat'i ve mutlak sevdiğini söylüyorsa kadın bu teklifine cevaben: "Tamam... Ben de ancak bunu bekliyorum... Ben de size karşı bir zaaf hissediyorum. Fakat bu zaaf benim hayatıma icra'-yı tesir edebilmek için sizin serbest olmanız lazımdır. Serbest misiniz?"

"Heyhat!.." dedi Hamdi.

"O halde zevcenizle ikimizden birini intihab ediniz..."

"İntihab ettim."

"Yani..."

"Yani, ondan ayrılacağım."

Müfârekat o gün akşam üstü oldu. Esasen karısını hiç sevmezdi. Bu bahane ile ondan kurtulmuş oldu.

Öbür gün mülakatta Hamdi kadına: "Oldu bitti... Kadından ayrıldım... Artık benim olacaksınız, değil mi?.."

"Pek acele etmeyiniz..."

"Aman niçin, daha mı bekleyeceğim?"

"Hayır ama daha yapılacak bir iş var..."

"Hâlâ yapılacak iş mi var?.."

"Tabiî evleneceğiz değil mi?.. O halde eski zevcenizle ikâmet ettiğiniz apartmana gelelim... Bu benim için bir nezaket meselesidir."

"Pek doğru güzelim... Yarından itibaren apartmanı da terk ediyorum. Fakat şurasını unutmayalım ki yeni bir apartman nerede bulacağız?.. Biliyorsunuz ki iyi ve boş bir apartman bulmak pek müşkül... Benimki hava, tertib, fiyatça gayet iyidir... Ne yapacağız?.."

"Arar, buluruz. İş apartmana kalsın..."

"Ey, şimdi de apartman aramak mı çıkacak?.. Evlenmek için apartman bulmak mı lazım?.."

"Yo, apartman buluncaya kadar annemin evinde otururuz... Bizim için kafi gelecek bir daire vardır..."

Hamdi saadetten deli gibi o akşam eşyasını apartmandan kaldırıp bir dost evine nakletti.

Fakat o günden sonra güzel ve mechul kadını görmek mümkün olmadı... Verdiği adrese mektublar yazdı, aradı, sordu, elinden gelen tahkikatı yaptı, yok, yok, yok...

Kederinden, ye'sinden az kaldı ölecekti.

Bir sene kadar sonra, bir gün tesadüfen eski apartmanın önünden geçiyordu. Kapının önünde rast geldiği eski kapıcı ile konuşur iken, bir-

denbire titremeye başladı. Sapsarı oldu. Apartmandan o kadınla bir erkek çıkıyordu.

"Bu kadın apartmana misafir mi geldi?" diye sordu.

"Hayır efendim... Kiracıdır... Sahi, sizin çıktığınız apartmana sizden sonra kocasıyla beraber taşındılar..."

.....

Karı koca yürürlerken erkek zevcesine sordu: "Bize dikkatle bakalım erkek kim olacak?"

Kadın kıkırdayarak: "Canım işte o kaz herif... Tanımadın mı?..." diye cevab verdi.

Haydi, kocaya varayım. O vakit ona sadık kalmak mecburiyeti olacak.

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur

Numero: 8

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Yavrucuk!..

-I-

Pek nefis Gördes halılarıyla müzeyyen, mükellef bir salon, antika dolaplarında kıymetli kâseler, çiçeklikler, ma'deniyât âsârı. Masalarda, raflarda rengârenk çiçekler.

Şakire Hanımefendi, kırklık, müşekkel ve müheykel bir hüsn-i enkâz (oh pardon, enkâz değil, daha değil, yalnız az andırıyor da onun için böyle söylüyorum!) her ne kadar yüzü biraz yorgun ise de gözleri hâlâ revnak şebâbını, dudakları gençlik tebessümünü unutmamış, göğsü biraz fazlaca olmakla beraber, pek canlı, pek şekilli arz-ı vücud etmekte.

Karşısında, kendisini ziyaret için gelmiş Fahriye Hanımefendi oturuyor. Fahriye Hanım sade kıyafetiyle, sinniyle mütenasib çarşafıyla, saçları, her şeyiyle sufi bir mizacda olduğunu gösterir.

Şakire Hanımefendi, Dar-ül-bedayi'de gördüğü bir oyundan bahsediyor:

"Evet, evet... Tıpkı söylediğim gibi hanımefendi... Aktörler pek iyi oynuyorlar fakat oyun... Aman yarabbi oyun..." Kırıtarak: "Beni bile bu yaşta baştan çıkaracak kadar açık saçık bir şeydi..."

Fahriye Hanımefendi: "Sahi mi? Ben görmedim... Zaten Dar-ül-bedayi'e filan hiç gitmem... Bey böyle yerleri hiç sevmez de..."

"Düşünsenize... Daha on altı yaşında bir çocuk, adeta bir yavru... On altı yaşında... Ne tuhaf değil mi?"

"On altı yaşında mı? Tıpkı oğlum Şekibim gibi. Ey, ne yapıyor?"

"Hanımefendiciğim... Ne yapmıyor desenize... Yapmadığı şey mi kalıyor? Daha doğrusu yavrucuk bir şey yapmıyor ya... Fakat etrafındaki kadınlar... Asıl işi yapanlar hep onlar... Hepsi birden çocuk için deli oluyor... Hem de otuz, kırk yaşında kadınlar..."

"İhtiyar kadınlar desenize..."

"Evet, evet. Bir fahişe var, bir kibar kadın var, bir mekteb müdiresi var. Hepsi de deli oluyorlar. Adeta peşinden koşuyorlar. Yalvarıyor, ağlıyorlar."

"Tıpkı fahişeler gibi desenize..."

"Çocuğun masumiyeti sanki onları kudurtuyor... Hepsi de onun aşkını istiyorlar..."

"Sırtlanların kuzuya imrendikleri gibi..."

"Doğrusu gittiğime bin kerre pişman oldum... Ne olursa olsun, böyle şeyler insanı namusa muhabbetle bağlıyor..." Bir sükut; "Sahi, mahdum bey nasıl, iyidir ya inşallah?.."

"İyi, pek iyidir... Teşekkür ederim... İmtihanlarıyla meşgul..."

"Çok çalışıyor değil mi?..."

"Hem ne çalışmak görseniz... On altı yaşında şahadetname almak düşünsenize ne muvaffakıyettir, değil mi hanımefendi? Hep benim sayemde oldu... Onu evvela mekteblere göndermedim, fena çocuklardan ahlaksızlık öğrenmesin, ders kıymeti bilsin diye istedim; hususi hocalar tuttum... Doğrusu yavrum melek gibidir... Daha erkekliğin, dişiliğin ne olduğunu bilmez! Öyle ya, derslerini bitirsin, tahsilini ikmal etsin de, ne vakit olsa öğrenecek değil mi?.."

"Şahadetname alınca kendisini nereye götüreceksiniz? Biraz gezdirip, eğlendirmek lazımdır değil mi hanımefendi?.."

"Heyhat hanımefendi... Buradan ayrılmak mümkün değil ki... Konak tamire başlanacak... Bey işçilerin başından ayrılmamalıyız diye inad ediyor... Bunun için bu yaz sayfiyeye gidemeyeceğiz... Halbuki yavrumun tebdil-i havaya, açıklığa elbette ne kadar ihtiyacı vardır..."

"A, hemşireciğim, teklif mi var, bizle beraber gönderirsiniz, gelir bizde bir iki ay kalır... Ben yarın Büyükada'ya köşke gidiyorum..."

"Büyükada'ya mı? Aman ne iyi..."

"Hem de tek başıma... Bir ay onu bana emanet edersiniz, siz de rahatsız olmadan çocuk bir tebdil-i hava etmiş olur... Yo, yo... Hiç merak etmeyiniz... Ona kendi oğlum gibi bizzat nezaret ederim..."

"Aman hanımefendiciğim, lûtfunuzu su-i istimal..."

"Estağfirullah, estağfirullah... Hiç değil... Bilakis ben minnetdar olurum, çünkü beni yalnızlıktan kurtarmış olursunuz... Demek karar verildi, öyle değil mi?.. Öyleyse yarın size geleyim de iyice teferruatı halledelim."

Teşekkürler, veda; Şakire Hanımefendi yalnız kalınca koltuğa uzanır, ipek mendilini etli dudaklarında sıkarak, derin bir şehvet nefesiyle:

"Tıpkı oyundaki gibi daha on altı yaşında... Aman ne iyi, ne iyi... Hem yalnız benim olacak..."

-II-

Büyükada'da Maden'de Hristos Yolu'na yakın tenha bir köşede küçük bir köşk. Etrafı yüksek duvarlarla muhât kesif bir çam korusu.

Sekiz gündür on altı yaşındaki yavru, irice yapılı ve kuvvetli bir çocuk, adeta bir delikanlı, akşama kadar kâh çamların arasında, kâh denizde, kâh arabada, kâh bârgirde geziyor, oynuyor, yahud çamların altında hamakta uzanıp roman okuyor... Vaktinin kısm-ı mütebakisini hane sahibesi Şakire Hanımefendi'nin yanında geçiriyor.

Şakire Hanımefendi'nin sabık güzelliği bu kurbiyet ve bu temastan renkleniyor, alevleniyor, kadıncağız hazinelerini açmak, vasıtalarını teşhir etmek için elinden geldiği kadar çalışarak, hepsi de nîm-dekolte olmak üzere beyaz ve şeffaf ipekli ve renkli elbiseler giyiyor.

Küçük salonda kanepeler, hasır koltuklar, salıncaklı sandalyeler doludur. Şakire Hanımefendi bu gece yemekten sonra hizmetçisine –yirmi yaşında ya var, ya yok, tatlı, şuh, cazibeli bir Rum kızı!– çayı emrediyor...

Hizmetçi çayı hazırlamak için çıkınca, Şakire Hanımefendi yavruyu yanına çağırıyor: "Gel biraz gevezelik edelim... Bugün sabahtan beri görünmedin. Şuraya, yanı başıma otur... Bugün nerelere gittin, anlat bakayım!.."

"Sabahleyin bisiklete bindim... Büyük tura gittim... Sonra denize girdim..."

"Kahvaltıdan sonra iki saat beklemişindir elbette değil mi?"

"Evet hanımefendi..."

"Sonra annene karşı kabahatli kalırım... Ona söz verdim, seni muhafazaya mecburum... Pek büyük bir mesuliyet ama hiç müteessif değilim... Pek hoş bir çocuksun... Eminim ki beni memnun etmek için ne istesem maa-l-memnuniye yaparsın."

"Elbette hanımefendi..."

"Dur sana bakayım... Evet, rengin filan pek iyi... Adanın havası sana pek yaradı... Bak yanakların ne güzelleşti... Zaten evvelden de güzeldi ya... Esasen pek güzel bir çocuksun... Bir gün bir kadını sevdiğin zaman... A, sahi sen kim bilir kimleri sevmişsindir değil mi?.."

"Hayır hanımefendi, kimseyi sevmedim..."

"Sahi mi?.. Demek kalbin, mini mini kalbin daha yepyeni, bâkir ha? Aman ne iyi öyleyse... Ne iyi, ne iyi... Biraz daha yakın gel bakayım... Pek eski iki dostmuşuz gibi güzel güzel gevezelik edelim... Burada benim yanımda canın sıkılmıyor ya!.."

"Aman bu latif hayatta hiç canım sıkılır mı hanımefendi?"

Şakire Hanımefendi, bu sözden bi'l-istifade çocuğun kolunu tutuyor, dirseğinin ta üstüne kadar çıplak olan kolları, göğsünün yarısına kadar açık olan ince şeffaf elbisesi, şekliyle delileri deli edecek kadar calib-i şehvet taşan kalçaları... Hepsi pek, pek, pek davetkârdı!

"Seni oğlum, yahud yeğenim gibi seviyorum... Bana itimad et, her şeyi anlat... Hiç bir sırrını benden saklama, seni kucağıma oturtmak, omzumda uyutmak istiyorum..."

Çocuğun başını omzuna değil, göğsüne çekiyor, memelerinin üstüne dayıyor...

Şübhesiz bilmeyerek yaptığı bir hareketle elbisesinin yakası gevşiyor, omzu sıyrılıyor, elbise o kadar düşüyor, o kadar düşüyor ki memeleri bütün inkişaf ediyor, uçları canlı ve ser-keş, oracıkta titriyor... Çocuk, gözünün önünde, dudaklarının yanında peyda olan bu nefis çilek tanelerini görünce, deli gibi oluyor, titremeye başlıyor...

Kadın, göğsüne temas etmiş olan Şekib'in yanaklarını temâşâ ederek, rehavetli bir sesle: "Yanakların ne kadar yumuşak, yarabbi!.." diye inliyor. "Ah gençlik ne güzeldir!.." diye ilave ediyor.

Çocuk cevab vermiyor. Gördüğü şeylerin hâlâ kazara mekşûf kaldığını zannediyor.

"Bana bak bakayım... İyi düşün de söyle, bir kadını adeta bir erkek gibi sevebilir misin?"

"Elbette hanımefendi. Ben erkek değil miyim? Benim kalbim yok mu?"

"Kimi sevmek istersin? Şimdi bunu söyle bakayım... Ama doğruyu isterim... Yalan istemem ha..."

"Mademki emrediyorsunuz, olduğu gibi söylerim hanımefendi..."

Tam bu esnada çay geliyor... Hanımefendi ayak sesini işitince kendini çekiyor. Fakat bu çay aksiliği her şeyi bozuyor, çocuk humma içinde çayı içmek istemeyerek arz-ı itizâr edip odasına çekiliyor.

Şakire Hanımefendi işin bu dereceye geldiğine memnun, ellerini ovuşturuyor: "Benim olacak!." diye düşünüyor. "Yavrucuk, beni sevdiğini söylemeye cesaret edemiyor. Bu cesaretsizlik ne güzel, ama ne güzel! Zavallı ne kadar bahtiyar olacak, ne zevk duyacak!. Onu ne kadar seveceğim! Bütün gece sabaha kadar onun olacağım. Ona her türlü zevki tattıracağım."

-III-

Kadın asabi, lerzân ve mahmûm, tuvalet odasına gidiyor, kokular sürüyor, kendini daha mühlik bir cazibe ile teslîh ediyor.

Ah nasıl bekleyecek... İntizar ne müşkül ne tahammülsüz şeydir!.. Acaba o da kendini bekliyor mu?..

Bir çâryek mukavemet ediyor, ona bir ses: "Git, git, ona git... Her şey olsun bitsin!" diye söylenerek cebr ediyor... Arzusu o kadar şiddetlidir ki ihtiyata ve ihtirâza galebe ediyor.

Şekib'in yatak odası üst kattadır. Şakire Hanımefendi kendi kendine onu şimdi penceresinin önüne oturmuş, hummalı gözlerinde yaşlarla hulyaya vakf-ı ruh etmiş olarak tahayyül ediyor! Ah, dört ayak merdiven ama onu çıkmak ne cân-sûz, ne mühlik, ne heyecanlı ve ne ihtiraslı bir hareket!..

Şimdi bu merdiveni bir çıksa, kollarını açsa: "Gel, kucağıma gel..." diye onu kendine çekse, yatağa götürse, orada onu da zevkle mesud etse, kendi de mesud olsa... Ne olur, yarabbi, ne olur?..

İki kerre tevakkuf ediyor, nihayet sofadadır, o kadar yavaş yürüyor ki, işitmek mümkün değil... Daha iyi değil mi? Şekib onu odasında birden bire görüverince, daha mesud olacak... Kapının tokmağını tutuyor, birden bire çeviriyor ve ileri uzanmış kolları gördüğü manzaradan meflûc olmuş gibi düşüyor...

Önünde yavrucuk, çırıl çıplak soyduğu Rum kızını dizine oturtmuş, memelerini kokluyor... Yatak o haldedir ki, eğer mevcud idiyse, bir bekâretin kurban edildiğine yemin etmek bir şey değil!

Şakire Hanımefendi sapsarı oluyor, sonra kıpkırmızı oluyor, yumruklarını sıkıyor, sonra gürlüyor: "Defol kaltak... Defol... Çocuğu ifsâd etmiş... Haydi, sokağa... Evimde seni bir dakika daha istemem... Hemen, hemen sokağa... Haydi Defol..."

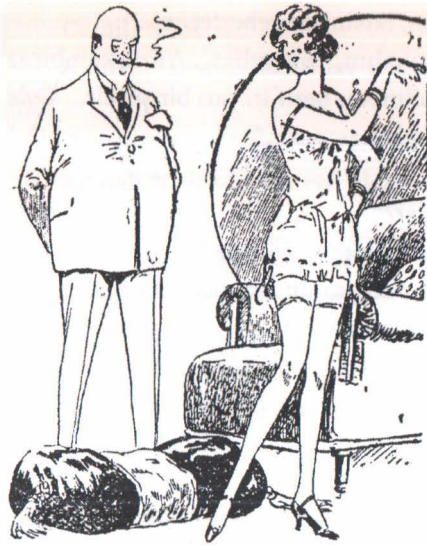
Sonra yavruya dönüyor: "Size gelince..."

O zaman çocuk cevab veriyor: "Aman hanımefendi, biraz evvel siz kendiniz hayatta mutlak sevmek lazım olduğunu, her şeyi size harfi harfine anlatmak, hiç bir şeyi saklamamak icab ettiğini söylemiyor muydunuz? Gençlik ne iyi şeydir demiyor muydunuz?.. Beni teşvik ediyorsunuz zannettim... Hatta yarın size olduğu gibi anlatacaktım!.. Annem yerindesiniz, size anlatmakta elbette bir be's görmezdim... Köşkte sevilecek bu kızdan başka kimse var mı ya?"

"Aman yarabbi!.."

-IV-

Rum kızıyla yavru beraber çekildiler, gittiler. O geceyi iskelede bir otelde geçirdiler. Şakire Hanımefendi bil-ihtiyat sükutu tercih ettiği için yavrucuk kızı kendi evine kabul ettirdi ve şimdi gece gündüz demeyip gençliğin ateşini söndürüyorlar. Yavrucuk bu!..

-İşte artık akşama kadar evden kımıldanmıyorum, yalnız kalmaktan şikâyet edemezsin ya.

Korku

Sahne Kadıköy iskelesinde bir gazinoyu irâe eder. Kemal namuskârane bir kalem hayatı yaşamış bir adamcağız, kollarını kemal-i tehevvürle kaldırıp kaldırıp indirmektedir.

Karşısında dostlarından Cemil oturmakta ve onu teskine çalışmaktadır.

Kemal: "Vallahi ikisini de öldüreceğim."

Cemil: "Peki, peki canım... Fakat şimdi sakin ol... Herkes sana bakıyor... Hem yavaş söyle... Öldüreceğim diyorsun ama, onu bakalım ele geçirecek misin?.."

Kemal: "Elbette... Elbette... Şimdi ikisi de o Kuşdili'ndeki evde keyif ediyorlar. Fakat gidip kapıyı kırarak evlerini başlarına nasıl yıkacağım sen de görürsün."

Cemil: "Demek görür görmez... Üzerine atılacaksın..."

Kemal hiddetle: "Benim[le] eğleniyor musun Allah aşkına Cemil... Elbette görür görmez üzerine atılacağım, kafa, baş budur diye sopayı in-

direceğim... Kan içinde ayaklarımın altına sereceğim... Haydi, kalk, çıkalım... Gideyim, ikisini de basayım, ikisini de geberteyim..."

Cemil: "Peki, peki... Haydi, çıkalım, yürüyelim... Yürürken biraz daha düşünürsün. Biliyor musun bilmem; herif iri yarı bir şeydir... Öyle kolay kolay yere serilecek adama hiç benzemez..."

Pazar yoluna doğru yürürler.

Kemal: "İri yarı olmakla ne çıkar?"

Cemil: "Ne çıkacak... Sen daha kolunu kaldırmadan omzundan tutup seni yere serer ve tepene biner... Seni korkutmak için söylemiyorum, böyle tehlikelere kulak asmayacağını biliyorum..."

Kemal: "Hem ben haklıyım..."

Cemil: "Elbette... Elbette... Haklısın... İşte bunun için herife nasıl tecavüz edeceğini iyi düşün de bir tertib bul... Ona sana atılmak için vakit bırakma... Sözüm doğru değil mi?"

Kemal: "Elbette doğru... Fakat bir koca sıfatıyla intikam almak benim için bir vazifedir..."

Cemil: "Hak, evet hakkın var... Fakat bu bir vazife değil ki... Hem vazife olsa bile..."

Kemal: "Sen ne söylersen söyle, intikamımı alacağım Göreceksin ya."

Altıyol ağzına gelmişlerdir.

Kemal: "Herifi sen nereden tanıyorsun?.."

Cemil: "Harbde ihtiyat zabiti idi... Arkadaşların arasında rast gelirdim... Pek deli, pek atak bir adamdır... Fakat ne olursa olsun sen tabiî hiç ehemmiyet vermezsin..."

Kemal: "Elbette... Elbette ehemmiyet vermem... Biraz yavaş yürüsene, ter içinde kaldım... Kendimi yormak istemiyorum... Ağır ağır gidelim de herifi bulursak karşısına yorgun çıkmayayım.. Ne olur ne olmaz!"

Cemil: "İşte gördün mü, ne iyi, biraz yola geliyorsun."

Kemal: "Eğer hıyanet görmüş kocalar intikam almasalar sonra cemiyet ne hale gelirdi?.."

Cemil: "Yo, çok bir değişik olmazdı... Yahud, olsa bile bir tehlike kalmayınca kadınlar sadakatten ayrılmazlardı."

İki ahbab Kuşdili'ne inmişler.

Kemal: "Bunlar nasıl söz Allah aşkına?.. Ne biçim nazariyat!.."

Cemil: "Elbette."

Kemal: "Demek kadınlar tehlike var diye hıyanet ediyorlar, öyle mi?"

Cemil: "Evet... Benim fikrim böyle..."

Kemal: "O halde sen evli olsan da karın sana boynuz taksa intikam almaz mıydın?"

Cemil: "Evvela düşünürdüm."

Kemal: "İşte ben de düşündüm."

Cemil: "Sana tekrar ediyorum ki ben intikam alma demiyorum... Bu bir mizac meselesidir. Yalnız korkum şu ki..."

Kemal: "Ey, şu ki..."

Cemil: "Başka bir bela gelmesin demek isterim..."

Kemal: "Ne söylüyorsun Allah aşkına. Karımın şuradaki evde bu saatte bir herifin altında keyif ettiğini bilirim de buna nasıl tahammül ederim? Nasıl gidip onları gebertmem. Nasıl evlerini başlarına yıkmam."

Cemil: "Peki canım... Peki... Ben sana dostluk için söyledim... Herif zorlu, belalı bir adamdır. Sana bir kaza olmasın diyorum... Haydi, geldik, çal kapıyı bakalım..."

Küçük, eski bir evin önünde durarlar.

Kemal: "Şimdi eve geldik ya, o kadar aceleye lüzum yok..."

Cemil: "Öyle ya, hakkın var... Artık kaçamazlar ya... Değil mi?"

Uzun bir sükûnet.

Kemal: "Sakın mektub yanlış olmasın..."

Cemil: "Evet, öyle ya, bir oyun, bir hile olmak ihtimali de vardır... İmzasız bir mektub... Böyle mektublara inanmak deliliktir..."

Kemal: "Sahi, şimdi mesela kapıyı çalmışım, bir adam çıkmış, onun boğazına atılmışım, bir çok gürültü, bir çok rezalet, sonra anlamışım ki işte bir hata varmış... Ne komik olur değil mi?.."

Cemil: "Öyle ya... Evvela emin olmak lazım... Hele bir kerre tahkik edelim... Anlayalım..."

Kemal: "Sen benim yerimde olsan ne yapardın? Şimdi onu söyle!"

Cemil: "Evvela düşünürdüm."

Yeni bir sükut.

Kemal: "Evet, imzasız bir mektubla böyle böyle işlere kalkmak pek akıllıca bir iş değil... Divanelik etmemeli, değil mi?.."

Cemil: "Elbette... Elbette... En dikkat edilecek nokta burası..."

Kemal: "Bana ne tavsiye edersin?.."

Cemil: "Evvela doğru evine git... Eğer sahiden bir şey keşf edersen ne vakit olsa intikam alabilirsin... Hem işte ararsan adamın o kadar kabahati de yoktur..."

Kemal: "Hakkın var... O hınzır karıya bak neler yapacağım... Bak onu ne hale getireceğim..."

Cemil: "Öyle ya... Öyle ya... El-aceletü min-eş-şeytan ve-t-teennî min-er-rahman[18]..."

Kemal: "Ne diyorsun?"

Cemil: "Herifin ne vakit olsa elinde olduğunu söylüyorum..."

Son bir sükut.

Kemal: "Bana bak, beni mülahazaya davet ettiğine iyi ettin... Şimdi söylediğin gibi doğru eve gideyim... Sen sakın hiç kimseye bir şey açma... Aman Allah aşkına..."

Hımbıl

18 Acele etmek şeytandan, düşünerek yapmak Allah'tan gelir.

-Aman yarabbi, yatağın altında fare var!..

Masumiyet

Ter ü taze, uzun, ince, böyle olmakla beraber, muhteşem memeli, pek latif Naşidecik, etrafına şevk ve saadet lem'aları saçarak, kendine rast gelen erkeklerin kalbinde arzu ve hırs yangınları bırakarak, Taksim'de, piyade kaldırımı üzerinde neş'e ve şetâretle sekiyor, sekiyor, bir kuş gibi şuh ve raksân sekiyor...

Tesir ve teshirini fark etmiyormuş gibi lâ-kayd fakat aynı zamanda etrafında dalgalanan en derin mana-yı iştiyakı bütün usaresiyle hazm edercesine pür-zevktir. Çünkü erkeklerin hayatını tehzîz etmekten lezzet duymayacak kadar hiç dünyada var mıdır?

Vakıa Naşide daha bir genç kızdır, fakat genç kız olmakla beraber bir kadın değil midir? O halde bu his, bu zevk onda tabiî, garîzî bir iltimâ'dır...

Uzatmayalım, Naşide nişanlısına gidiyor.

Çünkü, belki siz bilmezsiniz ama öğrenmelisiniz ki bugün genç kızlar, tek başlarına nişanlılarının evine ziyarete gidiyorlar, hem buna ne mani var?.. Asri bir genç kız!.. Bugün artık eski âdetler kamilen de-

-Eğer muvafakat cevabı vermezsen vallahi kendime kıyacağım.
-Şimdi işim var, yarın...
-Yarın intihar edeceğim.
-Öyleyse öbür gün...

ğişti... Her şey yenileşti... Bunları ya kabul etmek lazım... Yahud yaşamamak...

Naşide nişanlısının evine geldi, herkes için bu başka evlere benzer bir evdir. Fakat genç kız için hiç öyle mi?..

Apartmana girdi, asansöre bindi, az sonra nişanlısının dairesine girdi. Bu küçük, toplu, kiracısı gibi şen bir apartmancıktır. İki nişanlı bir odaya dahil oluyorlar, burada bir çok minderler ve bir çok yastıklar vardır...

Alelade istikbal hakkında hulya ve tasavvurlarla meşgul olurlarken bugün lakırdı söylemiyorlar. Halbuki bilirsiniz ya, iki nişanlı birbiriyle yalnız kaldıkları vakit sükut etmeleri pek tehlikelidir... Ben, böyle zamanlarda genç kızlara mütemadiyen lakırdı söylemelerini tavsiye ederim...

Sonra delikanlı nişanlısının boynuna sarılıp onu öpmeye başlıyor. Daha sonra gömleği itip omzunu açıyor. Bu omuz beyaz, yuvarlak ve tombul tombuldur. Vazifesine âgah olan delikanlı hasb-el-nezaket omzu da tatlı tatlı öpüyor. Gömlek daha sıyrılıyor, iki mini mini memecik titreye titreye mekşûf kalıyor. Delikanlı bunları da öpüyor, kokluyor...

Bu esnada aşağıda kapının önünden geçen Naşide'nin annesi: "Sahi Naşide buradadır... Çıkayım bakayım..."

O da asansöre biniyor ve delikanlının katına çıkıyor.

Hizmetçi kız: "İçeride, salonda oturuyorlar hanımefendi" diyor.

Kapı kilitli değildir. Alelade nişanlılar masum masum konuştukları için valide onları yine öyle bulacağım zannıyla içeri girince kızını çırçıplak oturmuş ve damadını yere diz çökmüş ve hayran hayran ona bakıyor buluyor...

Valide hiddetleniyor, haykırıyor, genç kız elini önünde kapadığı aşk mabedi ve ihtiras yuvasından kaldırarak latif ve müşteki bir ses ve bir tavırla: "Anneciğim, bir genç kızın kocasından gizli hiç bir şeyi olmayacağını sen kendin söylemiyor muydun?.." diye cevab veriyor.

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur

Numero: 9

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Kaymak!

Müjgân'ın Kedisi

Pansiyonun bütün talebeleri arasında Müjgân en güzeli olmakla beraber, aynı zamanda en safi hatta açıkça söylemek için, en aptalıdır. Anası onu doğururken öldüğü için babasının terbiyesi altında büyümüş, müreffeh bir hayat içinde, dadıların elinde dokuz yaşına gelmiş, o vakit babası onu açılsın, biraz insan görsün diye bu pansiyona getirmiş, koymuştur.

Şimdi on beş yaşına geldiği halde gerek ilk aldığı terbiyeden, gerek yukarıda çıtlattığımız gibi çok saf bir hilkatte olduğundan bütün arkadaşları "aptal, sersem, kaz gibi..." diye ona her gün türlü oyunlar yaparlar, türlü alaylar icad ederek eğlenirler. Bu oyunların Müjgân ekseriya farkında bile olmaz, söylenen çift manalı sözleri ekseriya anlamaz, saf saf bakar durur.

Bir gün Müjgân, ağlaya ağlaya odasına girdiği vakit, müdire hanım, onu yine arkadaşları bir azizlikle ağlattılar zannetti...

Müdire Hanım şen ve şuh, karanlık gözlü, kırmızı dudaklı, esmer bir kadındı. Genç kızın hal-i perişanını görünce, derin alaka ile:

"Ne var, yine ne oldun kızım? Ne ağlıyorsun?"

"Ah, Müdire Hanım..."

"Yine arkadaşların mı rahatsız ettiler? Ben şimdi onları tekdîr ederim."

"Hayır, hayır, Müdire Hanım... Değil, öyle şey yok... Başka bir şey ama pek korkunç... Cesaret edip söyleyemeyeceğim ki! Başka hiç kimsenin suçu yok... Kabahat hep bende... Sade bende... Hem hepsinin hakkı var, bana ne söylerlerse, ne yaparlarsa hakları var... Evet, bana hayvan derlerdi, meğer sahiden hayvan imişim!"

"Dur, dur... Acele etme... Birer, birer söyle..."

"Evet, evet Müdire Hanım... Ben, ben keçi oluyorum... Sabahleyin giyinirken fark ettim... Karnımın altında adeta keçi gibi kıl bitiyor, demin gördüm... Hem şübhesiz bir taraftan büyüyecek, büyüye

büyüye tıpkı keçiler gibi yüzüme kadar çıkacak... Aman yarabbi ne yaparım?"

Müdire Hanım tebessüm etti. Ne olduğunu anlamıştı. Hemen cevab verdi: "Yok, kızım, müsterih ol... Neden keçi olacakmışsın?.. Hiç korkma... Yüzüne kadar hiç çıkmaz... Bu her kızın başına gelen bir şeydir... Kedin canlandı..."

"Nasıl kedim?.."

"Canım işte her kadının bir kedisi vardır, bir zaman gelir, canlanır, ölünceye kadar onun kedisi olur ve sahibine son derece sadık kalır."

"Kedi mi?.. Aman ne iyi, ne iyi. Kedileri ben pek çok severim. Şimdi ölünceye kadar benimle beraber mi kalacak?"

"Evet, ölünceye kadar... Hatta başkalarına versen bile o yine senden ayrılmaz..."

"Aman ne saadet... Ey, bütün genç kızların böyle kedileri var mı?"

"Bütün genç kızların ve bütün kadınların hepsinin vardır... İşte bak, benim bile var... Ver elini sana tutturayım..."

Müjgân biraz sonra haykırdı: "Evet, evet... Hem ne büyük, ne güzel kürkü var!.."

"Yavrum, seninki de benimki kadar fare öldürdüğü zaman o da tıpkı benimkine benzeyecektir..."

Müjgân bu haberlerden son derece memnun bir halde idi.

"Onun adını Tekir koyacağım..." diye çırpınıyordu.

"Nasıl istersen öyle koy... Yalnız bunu kimseye söyleme! Ba-husus arkadaşlarına hiç açayım deme. Seninle yine eğlenmeye başlarlar..."

Müjgân söz verdi. Ba-husus keçiden o kadar korktuğu için şimdi bu kedi hikâyesinden çok memnun olmuştu; bu kadar latif bir küçük kedi sahibi olmak onu son derece sevindiriyordu.

Ders zamanı geçmiş, tatil vakti gelmişti. Mektebden bütün talebelere izin verdiler. O da Bostancı'daki babasının köşküne gitti. Köşke geldiği zaman tatil hayatı sürmeğe başladı. Babası bir mütekâid miralaydı, vaktinin kısm-ı azamını evde geçirir, evine daima avcı arkadaşlarından misafirler davet ederdi. Bu misafirler ekserisi eski dostlar oldukları için

hepsi de Müjgân'ı pek küçükten tanıdıklarından ona hep baba muamelesi ederlerdi. Hepsi de onun ne kadar saf olduğunu bilirler, hatta babası: "Kızım, kazdır!.. Fakat bir beyaz kazdır!.." der, dururdu.

O, bu derece saflığın büyük bir meziyet olduğuna inanıyor, bunu kendi dirayetine, hüsn-i idare ve terbiyesine hamlediyor ve bundan az çok mağrur bile oluyordu.

Müjgân köşke gelince çocukluk arkadaşı Hüseyin'le buluşmuştu. Hüseyin, dadısının oğlu idi. Kendi gibi on beş, on altı yaşında bir çocuktu. Yalnız oğlan, Müjgân gibi saf olmaktan pek uzak, adeta bilmediği şey yok denilse mübalağa olmaz bir şeytandı.

Müjgân mekteb arkadaşlarından sakladığı sırrı, çocukluk arkadaşından gizlememiş, Hüseyin arkadaşları gibi alaycı olmadığı için ona korkmadan itiraf etmişti. Geçen seneden beri küçük bir kedisi olduğunu ve bu kedinin gece gündüz onunla beraber bulunduğunu, bunun kıvırcık kıvırcık tüyleri olup müdire hanımınki kadar oluncaya kadar bir çok fare öldüreceğini, müdire hanımın kedisi pek büyük olup adeta bir kürkü olduğunu... Söylemiş, söylemiş ve Hüseyin, bu tafsilattan işin ne olduğunu hemen çakarak yalnız hiç bozuntu vermeyip inanıyor görünmüştü.

Hüseyin'in şimdi yegâne fikri ve emeli o güzel ve mini mini kediyi ele geçirip doya doya sevmekte idi. Fakat nasıl yapmalı idi?..

Çocukların başlıca eğlenceleri köşkün bağında oynamaktı. Burada bir eski ahır vardı ki arabalar bunun içinde dururdu. Bazen oynarken bu ahıra girerler, arabaların içinde saklanırlardı. Bu arabaların içinde geniş minderli eski bir kupa vardı. Hüseyin, nasıl etsem de bir gün şu minderin üstünde yavru kediyi öpüp okşasam diye deli olup duruyordu.

Bir gün yine böyle oynarlarken, bu arabaya girmişler, oturmuşlar, oyunları ile meşgul oluyorlardı. Birden bire Hüseyin keskin bir sayha ile fırladı, ayağa kalktı.

Müjgân havfile sordu: "Ne o? Ne var, ne oldun?"

Hüseyin: "Fare... Fare" diye tekrar haykırdı.

"Nerede?" diye sordu Müjgân.

"Pantolonumun paçasından esvablarımın içine kaçtı... Aman yarabbi, bacağıma çıkıyor..."

"A, vah vah... Ne yapalım?"

"Çabuk... Aman çabuk... Kedine söyle de yakalasın... Haydi, çabuk ol... Kedin nerede?"

Müjgân telaşla: "İşte, burada... İşte..."

"Yaklaştır... Getir, haydi, çabuk ol, aman fareyi kaçırmayalım..."

Müjgân cevab vermedi, fareyi tutup öldürmek için Hüseyin'e yardım etti.

O akşam köşkte yine davet vardı. Avcı arkadaşlar toplanmışlar, alaylı kahkahalarla konuşuyorlar, gülüşüyorlardı.

Müjgân sofrada babasının karşısına oturmuş, neş'esi, şetâretiyle hepsini de memnun ediyor, söylüyor, söylüyor, söylüyordu.

Ahbabın birisi ona baktı, baktı: "Ne kadar şen bir hanım oldun Müjgâncığım!" dedi.

"Evet. Hayatımdan memnunum. Çok eğleniyorum... Hem bugün Hüseyin'le beraber o kadar eğlendik ki, bilseniz. Bir fare öldürdük, dedi."

Erkeklerin hepsi birden: "Fare mi?" diye sordular. "Nasıl?"

Müjgân hepsinin yüzüne derin ve saf gözleriyle bakarak: "Evet fare öldürdük... Adeta canlı bir fare..."

"Nasıl öldürdünüz?"

Müjgâncık, suali tekrar ettirmedi, ciddi ciddi anlatmaya başladı: "Kaçmasının imkânı yoktu ki, bir kerre elimize geçmişti... Hüseyin'le benim bacaklarımızın arasında tıkılmış, kalmıştı. Aman görseniz ne tepindi, ne dövündü, ne tekmeler attı... Fakat yavaş yavaş zayıfladığını hissettim, nihayet öldü... Artık kımıldanmadı bile... O zaman Hüseyin pis hayvanı görmemekliğim için gözlerimi kapamamı söyledi, o tuttu attı..."

Bu hikâyeyi müessir bir sükut takib etti. Davetliler sersem, babası ağzı açık, mağşûş, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Nihayet babası işi şakaya vurmaktan başka bir çare olmadığını görerek boğuk bir sesle: "Efendim, söyledim ya, kaz... Adeta beyaz bir kaz..." dedi.

Davetliler kendi kendilerine beyaz kazın bir yumurtalı tavuk olduğunu düşünüyorlardı.

Doktor – Vahim bir şey yok hanımefendi... Evvelce ne alıyordunuz?
-Adamına göre, bazen üç, bazen beş lira!..

Koca Nezaketi

Şaika Hanımefendi kızını bütün emsali arasında adeta melek gibi diyecek kadar temiz ve ağırbaşlı olarak büyütmüş ve yetiştirmişti.

Nihayet, evlenmek çağı gelip de izdivac için istenildiği zaman damadını da inceden inceye tahkik ve tedkik ederek teehhüllerine öyle muvafakat etti.

Damad Naci Bey, pek nazik, pek terbiyeli ve pek centilmen bir delikanlıydı. Mektebden daha yeni çıkmış, bir bankaya yerleşmişti. Pek edib, pek ciddi, pek mazlum bir çocukcağızdı.

İki genç birbirlerini görür görmez sevmişler ve hemen sevişmişlerdi. İkisi de pek tatlı, pek hoş ve pek güzel çocuklardı. Sonra en tuhafı, ikisinin huyu tıpkı da birbirine son derece benziyordu. Mesela ikisi de pek mahcub, pek ürkek idi.

Nihayet düğün günü geldi. Şaika Hanımefendi ne zamandan beri bu günü havf ve endişe ile bekliyordu. O zamana kadar bu izdivacın yalnız hoş taraflarından zevk almışlardı. Bundan sonra kim bilir nasıl belalar, ne sıkıntılar başlayacak değil miydi?..

Zavallı masum kızı, o kadar temiz, o kadar pak ve beyaz yavrucuğu,

o zamana kadar her türlü kirli fikirlerden o kadar hüsn-i muhafaza ettiği çocuğu, o akşam hayatın ve aşkın en çirkin manzarasıyla ru-be-ru kalacak değil miydi?

Vakıa damad bey de pek mahcub bir çocukcağız ise de, hiç bilinir miydi?

Kızcağızı bu gece hiç haberi yokken birden pek hırpalar, pek ürkütürse diye Şaika Hanım'ın yüreğine iniyordu. İşte bu endişe ile kızına bazı lüzumlu izahat ve tafsilat verip bu geceki ameliyatı tarif ederek bu elim zifaf işine onu evvelden hazırlamak istiyordu.

"Yavrum" dedi Şaika Hanımefendi, masum ve beyaz kızına giderek; "seninle birkaç dakika hususi olarak konuşmak istiyorum..."

"Dinliyorum anneciğim..."

"Bu gece gelin olacaksın..."

"Evet anneciğim."

"Biliyor musun zifaf gecesi genç bir kız için pek elim bir şeydir."

"Söylediler anneciğim."

"Kim söyledi?"

"Naci söyledi anneciğim..."

"Naci mi?.. Şimdi sen asıl beni dinle. Zavallı yavrucuğum, senin haberin yok, aşkın ne olduğunu daha bilmiyorsun... Aşk, yani maddi aşk demek istiyorum..."

Genç kız, annesine masum ve pak nazarlarıyla derin derin bakarak: "Biliyorum anneciğim... Biliyorum..."

Şaika Hanımefendi sandalyeden bir sıçradı: "Deli misin kızım?.. Hiç bilmediğine ben eminim, sen yalnız bir delikanlının senin gibi olmadığını bilirsin."

"Lakin sana biliyorum diyorum anne... Biliyorum... Naci bana hepsini anlattı... Her şeyi öğretti..."

Şaika Hanımefendi az kaldı boğuluyordu: "Ne söylüyorsun... Ne, ne, bakayım!"

"Senin söylediğin şeyi... Naci, bilsen ne nazik bir çocuktur! Bana karşı bilhassa o kadar hayır-hah ki tasavvur edemezsin... O da senin gibi

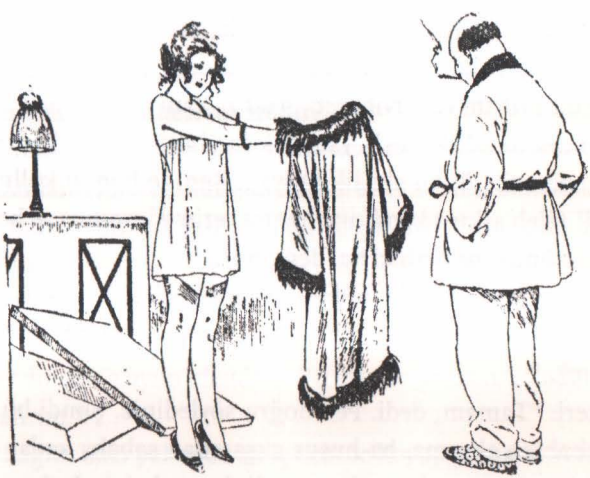
zifaf gecesinin bir genç kız için pek elim olduğunu söylediği vakit ben pek fena korktum ve ağlamağa başladım... O da benimle beraber ağladı ve bana: 'Yavrucuğum, dedi, yavrucuğum, bu geceyi senin sonra havf ile hatırladığını hiç istemem... Bir çok başka kadınlar için bu gecenin hatırası adeta bir kabus gibi gelir. İşte senin için sakin ve bahtiyar bir hatıra olarak kalmasını istiyorum. Sana yemin ederim ki sen muztarip olmayacaksın?'"

Şaika Hanımefendi derin bir nefes aldı: "Ya, ya" dedi. "Böyle, böyle söyledi öyle mi? Demek istiyor ki... Bu gece bir şey yapmayacak... Bu gece demek sabredecek... Alıştırmak için... Ne iyi, ne iyi..."

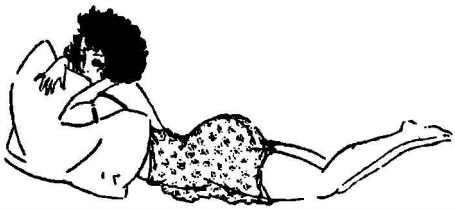
"Ya, anneciğim... Bu gece muztarip olmamaklığımı istiyordu. Bunun için, bu gece yapacağı şeyi bana iki hafta evvel yaptı da alıştırdı... Hem, anne, bu fena bir şey değilmiş ki... O zamandan beri her gün birkaç defa yapıyoruz... Artık hiç korkmuyorum..."

O söylüyordu, Şaika Hanımefendi gözleri açılmış, nefes alamıyor, boğuluyordu.

Kiraz

-Mantomu nasıl buluyorsun?
-Daha bir fikrim yok. Terzinin pusulası gelsin de o vakit söylerim.

İki Çare

Eczacı Şükrü Efendi dükkânında tezgah başında bir elinde ufak tokmak, diğer elinde küçük bir havan ilac ezmekle meşgul iken birden bire kapı açıldı, içeri bir müşteri girdi. Bu gelen elli yaşlarında kadar bir adamdı. Esrarlı tavırlarla Şükrü Efendi'ye iyice yaklaşarak etrafta söylediği sözleri işitecek kimse var mı, yok mu diye başını sağa sola çevirip emin olduktan sonra alçak bir sesle: "Acaba, dedi; istediğim malumatı sizden alabilir miyim beyefendi?.. Bu malumat fenni bir meseleye dairdir."

Eczacı cevab verdi: "Söyleyiniz efendim, bildiğim malumatı tabiî veririm."

Adam derin bir nefes aldı: "Ha, şöyle, aferin oğlum! dedi. Öğrenmek istediğim şey şudur... Yani... Şey... Bilmem ki nasıl söylemeli... Ben yirmi senedir evliyim ve... Nihayet... Hah... Yani zevcem pek... Şey... Artık anlayın canım... Pek ateşli, yani pek hırslıdır... Bu ne kadar fena şey, biliyor musunuz? Çünkü aksilik bu ya... Ben de bunun külliyen zıddıyım. Şimdi Allah aşkına kendinizi benim yerime koyunuz ve benim mevki'imi düşününüz, ne berbad hal değil mi?.."

Şükrü Bey latife-perdâz, nükte-perver bir adamdı. "Evet, evet" dedi. Anlıyorum. "Durgun bir göl kenarında bir yanardağ gibi bir şey. Değil mi efendim?.."

Müşteri: "Tamam, dedi. Pek doğru söylediniz. Şimdi bu azgın yanardağ sabahtan akşama, ba-husus akşamdan sabaha kadar bu zavallı durgun gölün üzerine durmaksızın, dinlenmeksizin lavlarını saçıyor. Ne gayr-ı kabil-i tahammül bir şey değil mi beyefendi?"

"Şimdi siz buna bir çare mi arıyorsunuz?"

"Evet, hem de müessir bir çare olsun rica ederim."

Eczacı birkaç saniye düşündükten sonra: "Pekala!" dedi. "Bu meselenin iki tarz halli vardır. Birincisi, zevceniz hanımdaki ateşli arzuların fazla hararetini söndürmektir."

Şükrü Bey böyle söyleyip döndü, arkasındaki bir camekânı açtı, oradan yeşil kâğıda sarılı bir şişe çıkardı.

"Bu şişenin içindeki ilac sayesinde refikânız adeta bir odun haline gelecektir. Bunun adı münevvimdir."

Adamcağız şişeyi alıp ziyaya karşı tutarak içine baktı: "Tesiri mücerreb midir efendim?.."

Eczacı mutlak bir tavırla: "Beş sene için kat'iyen muhayyer veriyorum."

İhtiyar şişeyi masanın üzerine bırakarak: "Pekala! dedi; şimdi öteki çareyi anlatınız."

Eczacı aynı camekandan kırmızı renkli kâğıda sarılmış başka bir şişe çıkararak: "Bu ilacdan da sabah akşam siz kendiniz bir kaşık alacak olursanız sönmüş veya uyumuş arzularınız, yirmi yaşında bir genç gibi galeyan edecektir."

"Ey bunun adı?"

Bunun adı mahrekdir."

"Bunun tesiri de mücerreb midir?.."

"Kat'iyen! Eğer vazife icabı isim saymaktan çekinmeseydim, size alıp kullananların kimler olduğunu birer birer söyleyebilirdim. İşte şimdi size bir münevvim, bir mahrek iki ilac gösteriyorum. İster bunu, ister ötekini alınız."

Müşteri, şişelerin ikisini de evirip çevirip bakarak tereddüd ediyor ve derin bir mücadele-i nefsiye ile uğraştığı anlaşılıyordu. En nihayet: "Bu münevvimden alayım efendim. Bu sayede karımın elinden biraz rahat nefes alırım."

Yeşil kâğıtlı ilacı paltosunun iç cebine koyup parasını vererek yürüdü. Tam kapıya gelince birdenbire dönerek: "Şey... Bir tane de mahrekten verir misiniz efendim?.."

Misafirhane Hizmetçisi

Dört avcı sayd esnasında kırlarda dolaşmaktan, bazen boş, bazen dolu fişenk atmaktan yorulmuş, akşamüstü acıkarak küçük bir misafirhaneye inmişlerdi.

Kendilerini on sekiz, yirmi yaşında kıvrak, kıvırcık bir genç hizmetçi kız karşıladı. Gayet mevzun bacakları, yumuk yumuk omuzları, yürürken insanı deli edecek hareketlerle raks eden memeleri vardı.

Avcılar onu görünce sıfırı tükettiler ve dördü de ona sulanmağa başladılar.

Kız yemekleri getirip götürürken onların konuştukları şeyleri işitiyordu.

Birisi: "Ben üç attım" diyordu.

Öteki cevaben: "Ben dört saniyede çifte gittim" diye cevab veriyordu.

Ve kız kendi kendine: "Acaba bir av hikâyesi mi, yoksa aşk hikâyesi mi?" diye düşünüyordu.

Kız gece küçük odasında uyumak için yattığı zaman, biraz sonra karanlıkta sessizce yanı başına bir erkek gelip uzandı. Böyle maceralara alışık olduğu için müteheyyic olmaksızın: "Vay!" Geri itti.

Kız, tabiî soyunmuştu, yabancı misafir de soyunmuş bulunduğu için birbirlerine karşı hemen teklifsiz oluverdiler. Yatak pek dardı. Fakat çaresini bulup sıkıştılar.

Kız birden bire: "O..." etti. Bu gibi ahvalde pek büyük ehemmiyeti olan bir teferru' nazar-ı dikkatini celb etmişti.

Mechul adam tabiat tarafından büyük bir müsaadeye nail olmuştu. Bu nokta-i nazardan kendisi kelimenin bütün manasıyla tam bir erkekti.

Sabaha kadar kıza durmaksızın av hikâyeleri anlattı. Bir çok üç atışlar, dört saniyede çifte gidişler tevali etti.

Sabahleyin ilk horoz sadası işitildiği zaman adam yastığın altına iki kâğıt lira bırakıp çıktı, gitti.

Kız birkaç saat sonra avcılara kahvaltılarını verirken kendi kendine: "Acaba hangisiydi?" diye merakla soruyordu. Bu merak yalnız vü-

cudun pek yakın muayenesiyle halli kabil bir mesele idi. Bu da mümkün müydü?

Avcılar birbiriyle gidecekleri yeri münakaşa ediyorlardı. Birden bire bir tanesini bir diğerinin omzuna vurarak: "Sen, dedi, sen bir eşeksin."

Kız o zaman anladı; bila-tereddüd hatıralarını yoklayarak: "Eşek mi? Öyleyse mutlak budur" dedi.

-Ne yapayım canım... Kocam dedikodu oluyor diye geceleri sinemaya göndermiyor...

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur

Numero: 10

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Erkek – Şimdi ben zevcemin zannına göre meclis-i idare içtimaında bulunuyorum, zavallı o ise...

Kadın – Senin zannına göre güya evinde uslu uslu oturuyor...

Aynen Tediye

Cemal Bey, her kadını meftun edecek derecede güzel bir delikanlı, deruhde ettiği her davayı mutlak kazanmakla şöhret kazanmış mahir bir avukat olup, yalnız pek cimri olduğu için müşterileri olan kadınlarla aşk oyununa girmemeği âdet etmişti. Çünkü, insan sevdiği ve yatıp kalktığı bir kadının işi için ücret-i vekalet taleb edemez, değil mi?..

İki seneden beri çok hoşuna giden ve kaybetmekten titrediği Vildan Hanımefendi'nin aşkı idi.

Bir sabah yazıhanesinde otururken kapı açılıp Vildan Hanımefendi içeri girince Cemal Bey son derece mütehayyir oldu.

"Ne var? Ne oldun yavrum? Ne haber? Bir şey mi var?"

"Evet, evet... Mühim, pek mühim bir iş... Çengelköyü'ndeki yalının kiracısını çıkarmak istiyorum... İki aydır beş para aylık vermedi... Esasen yalıyı o kadar ucuz tuttuğu halde, şimdi kirayı çok buluyormuş. Sağlam ne pencere kalmış, ne kapı, ne merdiven... Her tarafi yıkıyorlar, harab ediyorlarmış... Aman Cemalciğim, şu herifi Allah aşkına def et, bir an evvel çıkar da kurtulayım..."

Kadın telaşla, kelimeleri birbiri peşi sıra söylerken Cemal kendi kendine: "Eyvah" diyordu, "şimdi nasıl bu işi başımdan atayım... Ne kurnazlık bulsam..." diye düşünüyordu.

Kadın sözü bitirdi ve cevab bekleyerek durdu.

Şeytan hemen ona bir ilham verdi: "Yavrum, peki, baş üstüne ama bu işi benim deruhde etmem büyük bir tehlikeyi mucib olur... Şimdi kiracı olacak herif esasen beni pek iyi tanır, senin gibi parlak bir kadınla benim dava vekaleti gibi şübheli bir işte iştirakimizi haber alırsa, bin türlü kulb takacak, yüz bin mana vererek, rast geldiği yerde aleyhimizde türlü iftiralar, türlü rivayetler tertib edecektir... Hem bu dava mühim bir şey değil ki... En âdi bir avukat bile iki günde halleder. Pek basit bir iş... Şimdi seni bir arkadaşa göndereyim... Bir kart vereyim... İki haftada herifi kapı dışarı eder! Herif ne şübhe eder, ne iftirada bulunur... Ömer

Abid Hanı yok mu, Galata'da, köprü başında... İşte orada... Yirmi sekiz numerolu odada... Hüseyin Civan Bey..."

Hemen bir kart karalayıp kadına tutuşturdu.

İki dakika sonra yalnız kaldığı vakit Cemal ellerini ovuşturarak muzafferane: Ey bu kurnazlık olur şey değil" dedi. Her neyse, başımdan savdım a. İşin en güzel tarafi Civan aldığı paradan bana da komisyon verecek... Vildan da benim olmakta devam edecek... Ne âlâ, ne âlâ!..

Cemal uzaktan takib ettiği için davanın cereyanını biliyordu. Nihayet yalı tahliye edildi.

Bir gün adliyede Civan'a rast geldi.

"Benim komisyonu unutmazsın değil mi?" diye fısıldadı.

"Komisyon mu?" diye sordu Civan Bey.

"Öyle ya... Vildan Hanımefendi'nin tahliye davası için..."

"A, dostum maatteessüf..."

"Ne, maatteessüf mü? Allah aşkına, bu olur mu ya?.."

"Evet, maatteessüf yahud maa-l-memnuniye iş başka türlü halledildi."

"Ne gibi?.. Nasıl?"

"Nasıl olacak... Vildan Hanımefendi o kadar latif bir kadın ki, bu küçük hizmetimi aynen tediye etti... Ben de, maa-t-teşekkür kabul ettim... Ayniyatta komisyon kabil olmayacağı için... Anlıyorsun ya?"

Ve Civan Bey göz kırparak çapkın bir tebessümle uzaklaştı.

Bila-sebeb...[19]

Şadiye hıçkıra hıçkıra ağlıyordu: "Vallahi, vallahi billahi, ben pek bedbahtım... Hem pek, pek bedbahtım" diye söyleniyordu. "Başıma geleni bir bilsen kardeşim... Bir bilsen..."

Remziye sevgili muhibbesinin başına sahiden bir felaket geldi sevinciyle münşerih ve mesud, telaşlı telaşlı sordu: "Söyle. Söyle de, anlayım. Çabuk söyle. A, hem artık öyle ağlama. Sus bakayım. Haydi söyle. Ne oldu?"

Şadiye hıçkıra hıçkıra devam ederek: "Kocam... Kocam... Beni boşadı... Boşadı"

Ve bütün bütün sarsılmağa, tufân-âsâ yaşlarla kıvranmağa başladı.

"Nasıl... Hüseyin mi?.. Ne vakit, niçin? Aman söyle, şimdi meraktan deli olacağım..."

"Boşadı, hiddetle kapıyı kapadı, çıktı gitti... Artık gelmiyor..."

"Sebebi?.."

"Ne bileyim ben... En feci' işte burası... Sebebsiz yere hiddetlendi, çıktı gitti..."

Remziye kalbinin en iç köşesinde derin bir sevinçle: "Ya... Vah vah kardeşim, diye söylendi."

Şadiye derdini döktüğünden biraz sükun bulmuş gibi idi. Şimdi kesik kesik hücum eden hıçkırıklar arasında: "Erkeklerin zaten hepsi de alçak, hepsi de hain... Hem... Hani beni deli gibi sevdiğini yemin eder dururdu... Hani..."

19 Sebepsiz.

Remziye dudaklarını ısırarak, eski hasedin merâretiyle: "A, yo, iftira' etme... Allah için seni sever, hem çok severdi..."

"Sen onu gel de bana sor..."

Şadiye anlatmağa başladı: "Daha geçen hafta bana güzel bir yüzük hediye etmişti. 'Karıcığım'dan başka bir söz söylemez. Lûtufkâr, mültefit, âlîcenap, nazik, aman yarabbi, ne hacet bilirsin ya... Bulunmaz bir koca idi... Başka herkesin kocası o kadar cimri, o kadar hesabi iken, o paralarını elime teslim eder, istediğim şeyleri almaklığım için adeta yalvarırdı... Bütün bunlar aşkının en ateşli isbatları değil midir?.."

Remziye tasdik etti: "Elbette, elbette canım... Bunları söylemeğe hem hiç hacet yok, senin yanında onu bir kerre görmek kâfi idi... Gözlerinde, tavırlarında, sesinde o kadar derin bir irtibat okunurdu ki..."

Şadiye silkindi: "Aman sus artık... Fena olacağım... İnsan sonra erkek cinsine nasıl inanır, nasıl güvenir? Alçak herif.. "

Remziye ısrar etti: "Canım elbette giderken sana bir şey söylemiş, bir sebeb göstermiştir. Kaleme gider gibi çıkıp gitmedi ya... Ne oldu, sen kendin neye haml ediyorsun?.."

"Aksiliği tuttu... İşte bu!.. Fakat ne olursa olsun, insan sevdiği bir kadını aksiliğe feda eder, terk eder gider mi ya?.."

"Bu iş ne vakit oldu?"

"Evvelki akşam canım... Evvelki akşam..."

"Kalemden geldiği vakit mi?.. Sen ne yapıyordun?"

"Yatıyordum..."

"Ey vallahi sahiden pek tuhaf şey... Hiç bir sebeb yokken, durup dururken sen kalk karını boşa... Akıl sır ermiş değil..."

"Ya. ya... Vallahi deli olacağımdan korkuyorum..."

"Sen hiç bir şey söylemedin mi?.."

"Hayır, ne söyleyeceğim... İşte bunun için anlamıyorum ya... Yoksa... Fakat imkânı yok... Bu kadar pek fazla olur..."

"Ne var, neden?"

"Amcazadem Şekib de yatakta benimle beraberdi. Sakın onun için olmasın?"

Kadın – Hayır, yavrum. Aşığımı aldatmıyorum, yalnız iki tane daha sevgilim var.

Namuskârane Hıyanet...

Dünyada her şeyden bıkılır, ama her şeyden. Hatta en güzel, en tatlı şeylerden bile; en tatlı, en iyilerden bıkılınca, tatlı ve güzel olmayan şeylerden evveliyetle bıkılır, değil mi efendim?

İşte Ali Receb Efendi de boynuzluluktan bıkmış usanmıştı.

En evvel ilk günlerde bu halden bir ikrâh hissi duymuştu. Fakat sonra alışmış, alıştıkça boynuzlar büyümüş, boynuzlar büyüdükçe karısının bacakları havalarda uçmuş, artık hiç yere inmemişti.

Kocaları eve erkek misafir getirince, bazı kadınların canları sıkılır, surat ederler! Halbuki Receb Efendi'nin karısı bu fırsatı ele geçmiş bir ganimet telakki ederdi; çünkü her gelen misafirle o anda hemen işi pişirirdi.

Receb Efendi, evkâf ketebesinden bir adamcağız, artık bütün mahallenin masharası oldu, sokaktan geçerken çocuklar peşine takılırlar, ağızlarına gelen sözlerle onu takib ederler, eğlenirlerdi. Artık mahallede hanımın yatmadığı tek bir erkek kalmamış gibi bir şeydi.

Bu vaziyetin devamı imkânı yoktu.

Fakat nihayet bir gün, bir intikam meselesinden dolayı, düşmanlarından birisi kapının üstüne bir gece bir boynuz mıhladı ve öbür gün onu görünce Receb Efendi mühim, pek mühim bir karar verdi.

Artık bu evden çıkacak, hatta bu mahalleden uzaklaşacaktı... Ne olursa olsun, masrafa bakmayacak, şehrin ta öbür ucuna kadar nakl-i hane edecekti; tek bu masharalıktan kurtulacaktı... İki gün sonra bir araba geldi. Eşyalarını yükledi ve karı koca, mahalle çocuklarının alayları arasında, eşyalarıyla beraber uzaklaştılar.

Ali Receb Efendi, Boğaziçi'nin en uzak köylerinden birine taşındı; artık unutulmak, ölünceye kadar bir rezalete meydan vermemek istiyordu.

Bunun için çare, karısını böyle hareketten men' etmekti. Fakat karısını men' etmek kabil miydi?.. O zaman, zaruret ona dahiyane bir fikir telkin etti.

Taşındığı köyde, herkese şâyi' olmak için kendi hakkında pek korkunç rivayetler çıkardı.

"Fena hastalanmışım... Fakat cıva aldım,[20] eh oldukça iyileşir gibiyim ama bu mel'un hastalık bilinmiyor ki... Korktuğum şey, hastalığın daima olduğu gibi gizli gizli devam edip de bir gün yine bir yerden patlak vermesidir. Zavallı zevcem de tedavi ediliyor... Ah insan bilmiyor ki..."

Bir hafta sonra bütün köy halkı Ali Receb Beyefendi'nin malul olduğunu ve zevcesinin de tedavi edilmekte bulunduğunu öğrenmişlerdi.

Tabiî bütün köy halkı karıdan ve kocadan mümkün olduğu kadar uzak kaçıyorlardı. Zevcesi, her zaman her erkekte görmeğe alışkın olduğu sıcak temayüllere bedel tebâüd ve ictinâb gördükçe anlamıyor, mütehayyir oluyor, ne kadar çalışsa bir tesirini görmeyerek, ne yapacağını şaşırmış harab oluyordu.

Bu köy erkekleri ne soğuk şeyler öyle..." diyordu.

Öyle ki, aylarca müddet, hayatında ilk defa vaki' olmak üzere, mecburi bir iffet içinde kıvrandı kaldı.

Bu esnada Receb Efendi, memnun, muzaffer yaşıyordu.

Eski mahallesinde gördüğü hakâretlerden sonra buradaki uzlet ve sükûn onu o kadar memnun ediyordu ki bu halin ölünceye kadar devamından başka bir emeli yoktu.

Bu esnada, köyde Şerafeddin isminde bir ahbab peyda etmişti. Bu ürkek, muhtebis, silik bir adam olup kırk yaşlarında vardı. Böyle bir ada-

20 Cıva kullanmak, frengi hastalığını tedavi etmek için uygulanan yöntemlerden biriydi.

mın karısı için bir tehlike olamayacağını düşünerek onu evine kabul etti ve onunla dost oldu.

Şerafeddin Efendi geceleri eve geliyor, beraber tavla oynuyorlar, öte beri konuşuyorlar, vakit geçiriyorlardı. Receb Efendi'nin aleyhinde deveran eden rivayetlerin bu adama hiç tesiri olmuyor gibiydi.

Bu esnada bir gün Receb Efendi, kaleminden erken avdet etmişti. Fakat evine girdiği vakit yatak odasında karısıyla beraber Şerafeddin'i bulmasın mı?..

Hem de ne vaziyette?.. Artık her şey bitmişti... Burada da, burada da rezil olmuştu...

Zevcesi, bir kolayını bulup sıvışmış ve erkekleri yalnız bırakmıştı.

Receb Efendi: "Sen... Sen" diye haykırdı. "Bunu bana sen yaptın ha."

Şerafeddin Efendi: "Beni dinle... Bak anlatayım... Anlatayım da... Allah aşkına, dinle bak!"

Receb Efendi gürledi: "Sus... Sus herif... Artık anlatılacak şey kaldı mı ya!.. Her şey meydanda...Her şey..."

"Hayır. Allah aşkına bırak söyleyeyim... Bak hak vermeyecek misin? Seni aldattım ama bu namuskârane harekettir."

"Namuskârane mi?"

"Evet, evet... Bir nokta-i nazardan... Bak dinle de... Senelerden beri hiç bir kadınla yatmamıştım... Cesaret edemiyordum, çünkü hakkım yoktu."

"Ne demek? Nihayet benim karımla yattıktan sonra?.."

"Evet... Bu itidal, bu perhiz içinde oturduğumun sebebi, manen maddeten böyle hareket etmekten memnu' idim... Hiç bir kadına temas etmemekliğim lazımdı. Halbuki senin karın..."

"Ey... ey..."

"Senin karın için ehemmiyeti yok ki... Sen kendin söylemiyor muydun, hasta olduğunu, karının da tedavi edildiğini kendin söylemedin mi?.. Ben de sizin gibi aynı illetten hastayım... Bunun için, sağlam bir kadınla yatıp zavallıya bulaştırmaktansa hasta bir kadını tercih ettim... Şimdi anladın mı?"

-Aşk tatlı ama para kadar değil, o daha tatlı...

Fare

Evin içinde bir kedi, fakat vazifesine âgah ve mukdim bir kedi olsaydı bu anlatacağımız vak'a tabiî zuhura gelmezdi. Çünkü bu kedi vak'anın sebeb-i aslisi olan fareyi boğar ve yutardı.

Anaları babaları sokağa çıktıkları için iki kardeş çocukları Cemile ile Rıza –kız on altı, oğlan ise on yedi yaşında– masum masum oynuyorlardı. Bunlar uslu, temiz çocuklardı, Allah'tan ve analarından babalarından çok, hem pek çok korkarlardı. Akıllarına bir kötülük getirmezler, hatta kadınlık erkeklik ne olduğunu da hiç bilmezlerdi. Esasen insanlar arasında böyle bir esrarlı fark olduğuna vukufları bile yoktu.

Bütün malumat-ı beşeriyenin esası olan merak ve tecessüsden azade oldukları için sevmek ve sevişmek ne olduğundan da hiç haberleri yoktu.

Cemile eski bir dolabın içinden bir şey çıkarmak için kapısını açmış, içini karıştırırken birden bire bir fare, penbe burunlu, şeytan kuyruklu mini mini ve kül rengi bir farecik fırladı ortaya çıktı.

Kocaman bir odada aydınlık ortasında bulunmaktan mütevellid bir

sersemlikle, ihtimal hiç bir zararı da olmayacaktı. Fakat Cemile ne olsa bir kadındı ve kadınlar malum a, bu küçük ve müteharrik hayvandan, her müteharrik şeyden korktukları gibi, son derecede korkarlar... Bu güzel mini mini hayvandan gayr-ı kabil-i men' ü zabt bir havf ile titrerler...

Cemile, bütün hemşireleri hanımların yapacakları vechile deli gibi koşmağa ve müdhiş bir heyecanla haykırmağa başladı!

"Rıza, Rıza... Aman Allah aşkına" diyordu; "aman korkuyorum... Rıza, Rızacığım... Allah aşkına..."

Rıza bu feci' sayhaları işitip de erkek gururuyla müteheyyic olmadı, hayvancık esasen sersemlemiş olduğu için, bütün bütün harab oldu. Evde Cemile gibi çılgınca bir raks ile öteye beriye sıçramaya, koşmağa koyuldu. Öyle ki, deliklerin yanından geçiyordu da fark edip kaçamıyordu ve divane gibi Cemile'nin ayaklarının altına koşuyordu.

Birbirinden korkan bu iki mahluk, birbirinin üstünde altında dolaşıyorlardı. Cemile'nin evvelkilerden daha muharriş yeni bir sayhası nihayet Rıza'nın sükutunu ihlal etti.

"Çabuk... Aman çabuk Rızacığım" diye haykırıyordu, "Allah aşkına diyorum sana... A, vallahi eteğime kaçtı... Aman çıkıyor... Çabuk, aman çabuk..."

Bu sözleri söylerken, kendini sahiden ölüyormuş gibi boylu boyuna minderin üstüne attı. İhtilaclı ra'şelerle sarsılmağa başladı.

İşte o esnada delikanlının kalbinde bir endişe peyda oldu. O zamana kadar bu korkuya o kadar ehemmiyet vermiyor ve ciddi bir şey bulmuyordu. Demek sahi idi! Erkek ve büyük birader sıfatıyla mesul değil miydi? Kızcağızı böyle tehlike içinde muavenetsiz bırakabilir miydi?

Rıza necib ve civanmerd bir çocuktu, fedakârlığa büyük bir kabiliyetle mücehhezdi. Bir hareketle genç kızın eteğini sıyırdı, kaldırdı; görünürde fare filan bir şey yoktu. Penbe ipekten küçük bir iç eteği görünüyor, fare olsa olsa bunun kıvrımlarına gizlenmiş bulunuyordu.

Eteği de sıyırdı, açtı.

İşte asıl o zaman sıfırı tüketti.

Gözlerinin önünde paça bağlarıyla çekilmiş çoraplar ve fistolarıyla kıvrılmış kısa don beyaz bir et parçası, ipekli, hareli, nefis ve rengin bir

bacak irâe ediyordu.

Lakin bir kadın bacağı bu kadar güzel miydi?..

Rıza lerzân bir el ile tekrar fareyi aramağa koyuldu. Fakat o bulunmuyor, taharriyat bi-faide kalıyordu.

Halbuki bu bedbaht fare işte buralarda bir yerde idi. Çünkü Cemile hâlâ tepiniyor ve hâlâ haykırıyordu.

Şu dakikada oldukça müteheyyic bir temâşâ-ger sıfatıyla Rıza, son sipere de el uzattı, donu bele rabt eden lastiğin şeridi çözüldü ve don sıyrıldı...

Ve o zaman...

Yo, hayır, fare orada da yoktu. Hem artık fare meselesi kalmamıştı ki.

Rıza, şakakları pür-nabzân, yanakları ateş içinde, bu havaliyi teftiş ediyor ve yokluyorsa da bu artık fare taharrisi emeliyle değildi, sevki ve kör bir kuvvet cebri ile idi...

Lakin genç bir çocuğun ruhunu bir yaprağın sükutu veyahud daha doğrusu bir bez parçasının açılması ne harab ve lerzân bıraktığı pek şayan-ı hayrettir!.. Rızacık son derece leziz bir hayret, en derin mülahazat içinde şen-âver idi.

Tehlikenin artık mündefi' olduğunu gayr-ı şuurane fark etmiş gibi –halbuki fesad insanlar olsa buna daha başka manalar verir ve ne sebebler icad ederlerdi, değil mi?– Cemile, tepinmekten ve haykırmaktan vazgeçmişti.

Biraz kızardı, gözlerini açtı ve tebessüm etti. Ayağa kalktı, eteklerini düzeltti ve bozulmuş tuvaletini tertibe çalıştı.

Rıza şimdi yüzü pişmiş bir ıstakoz gibi kıpkırmızı, gitmiş pencereye dayanmış bahçeye bakıyordu.

Cemile, şeytan, sordu: "Ne oldun? Bana surat mı ediyorsun? Teşekkür etmedim diye mi darıldın?"

Rıza mırıldandı: "Hayır, hayır! Aklına gelen şeye bak!"

"O halde ne var, ne oluyorsun?"

Şimdi ona yaklaşmış ve çocukça bir oyunbazlıkla kolunu boynuna geçirmiş idi.

"Maskaralık ettim diyorsun, korktuğumu, tepindiğimi çirkin bulu-

yorsun, değil mi? Biliyorum, fare kaçmıştı, fakat ne yapayım? Ben küçük bir kızım. Elbette korkarım. Bacaklarımdan çıkıyor zannettim. Ne divanelik ettim! Beni affet, Rızacığım. Fare insanın bacaklarının arasına saklanır mı hiç?"

Fakat Rıza bozuk bir sesle homurdandı: "Halbuki pekala saklanabilir ya!"

Ve birden bire Rıza kendini kaldırıp mindere attı. Şimdi de o haykırıyordu: "Aman Cemileciğim... Şimdi bana geldi, pantolonumun paçasından girdi... A, a, çıkıyor... Bacaklarımdan tırmanıyor... Aman, aman..."

Biraz evvel Rıza kendisine o kadar yardım etmişti. Şimdi Cemile aynı iyiliği sakınamazdı ya! Ama değil mi?..

Cemile de aradı, taradı ve fareyi o da bulamadı...

Şu kadar ki, o günden beri yalnız kaldıkları vakit, Rıza ile Cemile, tepinmeden, haykırmadan hep fare oyunu oynuyorlar. Bu oyundan o kadar hoşlandılar ki her gün, her gün birkaç defa tekrar ediyorlar...

-Hanım seni yeni aldığım vakit perestiş ediyordum, adeta yemek istiyordum...

-Ya şimdi?

-Niçin yemedim diye müteessifim.

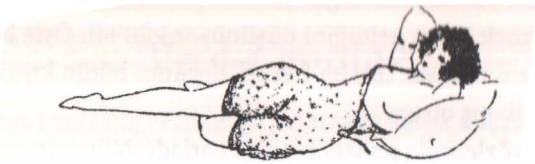
Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur

Numero: 11

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

-Bir gece kabul edip edemeyeceğimi soruyor. Ben misafir-perver bir kızım!.. Hiçbir misafiri nasıl sokakta bırakırım.

Ahiretliğe Mücazat[21]

Evvel zaman içinde bir mekteb hocası vardı; titiz, aksi, dayakçı bir adam ki mektebdeki çocukların elinden çekmediği kalmazdı. Gece gündüz işi gücü çocukları azarlamak, evindeki ahiretliği hırpalamaktan ibaretti.

Karısı öldüğü vakit bu ahiretlik on üç yaşında bir çocuktu; bekâr kalınca, karısının ev kadınlığı ve tertibi sayesinde iyi terbiye edilmiş olan ahiretliğin hizmetinden memnun olduğu için onu savmamış, hizmetinde alıkoymuş idi.

Kız şimdi on yedi yaşına girmiş, artık hocanın her huyunu öğrendiği için onun hizmetine bakıyor ve onu memnun etmeğe çalışıyorsa da, yukarıda söylediğimiz gibi adam pek huysuz olduğu için her gün türlü azar, türlü tekdîr işitir ve hatta ara sıra tokat bile yediği olurdu. Bu adam her kabahatin mutlak cezasını vermelidir kanaatinde idi. Böyle en hafif kabahatler için arada tokat mücazâtı yapan hocanın büyük bir kabahat için ne kadar şiddetli cezalar yapacağını düşünerek kızacağız bir kusurda bulunmamak için elinden geldiği kadar gayret eder ve sabahtan akşama kadar yere basmağa korkarak, bir şey tutmaktan titreyerek, derin bir havf içinde ömür geçirirdi.

Fakat alın yazısı hiç bozulur mu?

Bir gün ahiretlik hocanın kahvesini getirirken eski ve pek kıymetdar bir yadigâr olan fincanı düşürdü, kırdı.

Hocanın gözleri dört açıldı, yerinden fırladı, bir kerre yerde duran

21 Ahiretliğe ceza. Ahiretliğin "besleme kız" ve "dünyada ve ahirette yardımlaşmak için ant içmiş kadınlardan her biri" gibi iki anlamı varsa da metinde "besleme kız" anlamında kullanılmıştır.

antika fincana, bir de ahiretliğin yüzüne baktı. Bu kabahatin cezasını nasıl tertib etmek lazım geldiğini düşünüyor gibi idi. Öyle bir ceza yapmalıydı ki, kızın canı yansın, bu kırdığı fincanın bütün kıymeti, bu intikam acısıyla çıkmış olsun.

Bir anda gözlerinde şeytani bir alev parladı. Mücazâtı bulmuştu.

"Koş benim değneğimi getir" diye haykırdı.

Değnek geldiği zaman: "Dön arkanı bakayım... Eğil de kıçını şu sopa ile kanatayım yezid kız..." diye uludu.

Kız korkuyor, yalvarıyordu. Fakat hoca efendi hiç rica, niyaz dinler mi? O kabahatsizlerin canını yakmaktan zevk bulurdu.

"Dön diyorum sana" diye homurdandı, "dön, kaldır eteğini..."

Kızcağız titreye titreye eğildi ve eteğini kaldırdı. Hoca değneği kaldırdı.

Fakat değnek inmedi, inemedi. Hocanın önünde açılmış olan manzara o kadar günbedli, o kadar cazip ve calip bir şey idi ki, senelerden beri, zevk ve şehvet fırsatından mahrum kalmış olan adamcağızın ağzı sulandı ve gözleri yarı çıplak baldırların üstünde, donun paçasından görünen billur gibi dizlere dikildi, kaldı.

Aman yarabbi, yanı başında bu kadar güzel bir mal vardı da o hâlâ divane gibi bundan istifade etmiyordu ha! Ne sersemlik ediyordu, ne hayvanlık ediyordu.

Hoca değneği elinden atarak kıza yanaştı ve yerinde hanginiz olsanız yapacağınız muameleye koyuldu.

Kız değnek inecek, şimdi canım yanacak diye beklerken, böyle tatlı ve hoş bir muameleye maruz kalınca o kadar hoşlandı, o kadar memnun oldu ki, sevincinden, gözlerinden yaş gelecek derecede müteessir oldu. Böyle cezaya kızcağız canını verirdi.

Öbür sabah hoca efendi mektebden avdet etmiş, yemek için odasına girmişti.

Kapı açıldı, ahiretlik içeri girdi.

"Ne o, ne var?.. Çabuk söyle!.."

Kız ağlar bir sesle: "Efendim" diye mırıldandı, "efendim, matbahda bulaşık yıkıyordum, sizin yeni fincanınız elimde duruyordu... Birden bire elimden düştü, kırıldı... Yine dünkü gibi ceza yapınız diye geldim..."

Vecd-i mutlak[22]

Bu şayan-ı perestiş Ferihacığa o zamana kadar duçar olduğu bütün felaketleri, gördüğü bütün inkisarları, çektiği bütün elemleri kollarımın arasında unutturacağımı o kadar söylemiş, o kadar tekrar etmiştim ki, nihayet bir gün, ricalara mukavemet edemeyerek odamda beni ziyarete gelmeğe razı olmuştu.

Onu sarhoş gibi kabul ettim. Geniş kanepeye oturttum... Rengârenk, şeklâşekl bir çok yastıklarla etrafını doldurdum, o kadar perestiş, o kadar hararet gösterdim ki, bu derece ibadetten müteessir olduğunu görüyordum... Ve kemal-i vecd ve perestişle ayaklarının ucuna oturdum...

Bu vaziyette tatlı tatlı konuşmağa daldık, ara sıra bana doğru eğiliyor ve rengin, muhteşem göğsünün dalgalarını istiab edemeyen korsajının aralığından iki meme görüyordum. Bunlar meme değil, adeta en nefis birer şeftali yahud en latif iki krizantem idi. O kadar calip, o kadar rengin ve harîrî idi.

Daha ziyade dayanamadım, ellerimi uzattım; o da bu hareketime müsaade etti, parmaklarımla bu krizantemler arasında laubali şefkat ve nevâziş oyunları başladı. O bu oyunlardan mütehayyir oldu, bunu görünce daha cesaretlendim; hareketlerimi daha, daha, daha mahrem bir hale getirdim... O kadar mütehassis oluyordu ki, gözlerinin baygın baygın kapandığını fark ediyordum. Artık her şeye muvafakat etmiş, her türlüsüne hazır olduğunu anlatmıştı.

Ben, pek vakıfane bir tedrîc ile bütün zevkleri sıra ile tatmak arzusunda idim. Ellerim yavaş yavaş baldırları okşuyor, yavaş yavaş dizlere sufûd ediyor, adeta parmaklarım birer Buse dudağı gibi her noktaya temas ediyor, çorapların üstünde süt gibi beyaz bacakları beni deli ediyordu.

Tam bu esnada bu üstadane nevâzişlerden son derece müteessir olmuş ve adeta bayılıyormuş gibi kendini mindere bıraktı ve bu hareketle

22 Mutlak heyecan.

gözümün önünde evliyayı bile baştan çıkaracak latif bir manzara irâe etti. Danteller, ketenler, kurdeleler arasında arz-ı vücud eden bu latif manzara benim de aklımı başımdan aldı.

Gözlerim kamaştı, intişar eden latif ve müskir rayihanın iğfalatına dayanamadım, kendimi deli gibi bu fırsattan istifadeye terk ettim.

Bu vaziyette bir hayli kalmış olacağım, çünkü başımı kaldırdığım vakit, dizlerim sızlıyordu. Bu derin zevkin son goncesini tatmak için kalkıp dudaklarını almak istedim. Bu nefis mahlukun leziz dudaklarından mükâfat almak istiyordum.

Fakat heyhat!.. İnkisarımı bilseniz...

O vakit, latif ve şayan-ı perestiş, hassas ve şehvet-perver Ferihacığın başını yastığa dayamış horul horul uyuduğunu görmeyeyim mi?..

Ben onu zevkinden titriyor zannederken meğer uyku bastırmış ve bayıldı zannederken uykuya dalmış değil miymiş?..

-Yemekte tavuk yedim, karnım doydu, şimdi bir canım horoz istiyor... Ama nerede bulmalı?..

Telefonda

Şerif telefondadır: "Alo, alo... Sen misin Arifciğim... Evet, teşekkür ederim, pek iyiyim... Yarın akşam, malum a, düğünüm var, evleniyorum... Hatta seni tasdî'im de bu sebebdendir, sakın benimle alaya kalkma...

Arif telefonun öbür ucunda: "Hiç merak etme azizim... İş alaya gelecek şey değil ki alay edeyim, değil mi?"

Şerif: "Teşekkür ederim, ben de senden bunu beklerim. Yalnız söylemek istediğim şey biraz güççe de... Fakat ne olursa olsun, mutlaka söylemek lazım... Her ne halse mesele şudur, sen ki kadınlar hakkında bu kadar malumatın, onları memnun etmek hususunda o kadar tecrübelerin ve usullerin vardır, yarın akşamki nazik ameliyat hakkında senden bazı fikirler almak istiyorum... Alo, işitiyor musun? Alo, alo... Vay anasını telefonu kestiler be..."

Diğer taraftan, başka bir hat üzerinde, Cemil Bey eski dostu Fikri ile âtideki minval üzere mükaleme etmektedir: "Alo... Nasıl iyi misin Fikriciğim?.. Ha, bana bak, bir otomobil aldım... Kelepir bir şey... Ucuz buldum, istediğim kadar kendim binerim, istediğim vakit kiraya veririm diye imrendim de... Şimdi, Fikriciğim, sen bir çok otomobil aldın sattın, bir çok seyahat ettin, senin tecrübenden istifade etmek istiyorum... Bazı malumat almak arzusundayım... Sana evvela makinesini tarif edeyim de... Alo, alo... Vay anasını telefonu kestiler!.."

Telefondaki matmazel; çapkın ve oyunbaz bir yumurcak, Şerif'i Cemil, Arif'i Fikri ile rabt eder. Şimdi siz seyreyleyin muhabbeti!..

Şerif: "Alo, Arif... Sen misin?.. Hah, tamam... Ey, ne diyeceksin? Çünkü bekliyorum... Fikrini açıkça söyle Allah aşkına... Muvaffakıyetim

senden alacağım tavsiyelere bağlı... Benim böyle iplerde bezim yok bilirsin a... Hemen hemen bu ilk kadın gibi bir şey olacak vallahi..."

Fikri: "Evvela sen bana bir tarif et bakayım... Nasıl bir makine?.."

Şerif: "Makine mi?.. Canım makineden bahsetmiyorum... Ha, öyle ya, yani, nasıl şey demek istiyorsun değil mi? Latif, cilveli, nefis bir şey vesselam..."

Fikri: "Letafetinden, nefasetinden bahsetmiyorum, mesele bunda değildir..."

Şerif: "Ne diyorsun Allah aşkına... Bence esas budur... Esas..."

Fikri: "Kullanılmış mı, kullanılmamış mı?.."

Şerif: "Deli misin Allah aşkına?.."

Fikri: "Canım kızma... Demek yepyeni bir şey, öyle mi?.."

Şerif: "Tabiî..."

Fikri: "Öyleyse ilk tavsiyem, hoyratlık etmemeli, nazikane kullanmalı... Yoksa sonra berbad edersin..."

Şerif: "Berbad edersem bir ders almış olurum... Ama değil mi ya?.."

Fikri: "Kadınlar hakkında bir fikr-i salim peyda etmeden pek yüklenmemelisin demek istiyorum. Bidayette saatte seksen gidersen kafidir."

Şerif: "Saatte seksen mi?.. Benim geberdiğimi mi istiyorsun Allah aşkına!.."

Fikri: "Niçin gebereceksin... Ben yüz yirmi giderim de hiç bir şey olmazdım."

Şerif: "Senin faaliyetini tebrik ederim ama ben kendimi o kadar ateş-mizac ummam... Yalnız şunu anlatmak istiyorum... Haydi diyelim ki ben bu kadarını göstereyim, o bu derecesine tahammül edebilir mi acaba?"

Fikri: "Eğer iyi yağlarsan elbette..."

Şerif: "İyi yağlarsam mı diyorsun?"

Fikri: "Elbette, bu en mühim noktadır... Şimdi şunu anlamak istiyorum, ani hareket tertibatı var mı?..Yoksa, kımıldadığın anda yine aşağı gidersin ha!.."

Şerif: "Aman beni korkutma Allah aşkına... Ey, ilk tecrübede muvaffakıyetle çıkarsam ne yaparım?"

Fikri: "Evine gider rahatına bakarsın."

Şerif: "Evime yalnız mı gideceğim?.. Onu da götürmez miyim ya?.. Şunu anlamalı ki izdivac hakkında fikirlerimiz hiç birbirine benzemiyor."

Fikri: "İzdivac mı? Sen deli misin yahu!.." (ahizeyi yerine takar)

Bu esnada diğer tel üzerinde Arif ile Cemil arasında şöyle bir muhavere devam eder:

Cemil: "Alo... Tamam anlatacağım, tarif edeceğim vakit muhabereyi kestiler."

Arif: "Zahmete lüzum yok azizim... Onların hepsi birbirinin aynıdır."

Cemil hayretle: "Evet ama... Her neyse, şimdi anlamak istediğim şey; harekete nasıl başlamalı?.. Bu noktadır..."

Arif: "Bundan basit şey olmaz ki azizim... Kollarının arasına alırsın, hararetli sözler fısıldarsın... Ellerinle memelerini karıştırır, okşarsın."

Cemil kahkaha ile gülerek: "Ben sana ciddi bir şey sordum, sen alay ediyorsun... Birden bire harekete başlamak..."

Arif: "Birden bire mi? Ne söylüyorsun yavrum... Onların öyle mahcubiyetleri, öyle nazları, öyle edaları vardır ki, birden bire harekete başlamak mümkün olur mu?"

Cemil: "Mahcubiyeti, nazı mı?.."

Arif: "Tabiî değil mi? Ba-husus masum, saf ve yeni olursa..."

Cemil: "Yeni mi? Elbette yeni... Tamam, bin kâğıt saydım azizim, tamam bin tane..."

Arif: "Bin kâğıda yine ucuz elde etmişsin... Sana şu kadar söyleyeyim ki, sabırlı ol, onu birden bire ürkütme..."

Cemil: "İyice yağlayınca niçin ürkecekmiş?"

Arif: "İşe hararetini tadil edip başlamalısın... Galeyan ve şiddet pek muzırrdır, büyük bir sui-i tesiri mucib olur..."

Cemil: "Evvela saatte elli kafidir zannederim."

Arif: "Bedbaht!.. Zavallıyı harab edersin, dikkat et..."

Cemil: "Nasıl, bu pek mi çoktur?"

Arif: "Elbette, elbette, adeta ifrattır..."

Cemil: "O halde ne yapayım?"

Arif: "Zavallıyı daha ilk seferde bu kadar yormaktan ictinab etmelisin!.. Sonra..."

Cemil: "Sonra ahire gönderirim, olur biter."

Arif: "Ahire mi gönderirsin? Ne söylüyorsun Allah aşkına... İnsan zevcesini ahire mi gönderir; bu nasıl söz?"

Cemil: "Sen mutlak sarhoşsun Arifciğim... Ayıldığın vakit mükâlemeye devam ederiz. Şimdilik allahaısmarladık."

O günden beri iki eski dostun arası iyice açıldı. Sokakta rast geldikçe birbirlerine bârid selam veriyorlar.

-Ama bana güzel bir elbise yapacaksınız değil mi?
-Öyle ya, sen bugün soyun, ben yarın seni giydiririm.

Kapının Zili

"Ali, oğlum, kapının zili bozulmuş, hiç çalmıyor."

"Peki, şimdi bakar, düzeltirim."

Ali bir sandalyeye çıkıp elektrik telinin bataryalarını görmek için dolabın üstüne uzandı.

"Mutlak amonyak kalmamıştır... Başka bir bozukluk yok... Teller tamam..."

Sonra kollarını sıvayarak batarya içindeki su ile amonyağın mikdarını tespit etti.

"İşte oldu, dedi, şimdi artık evvelkinden kuvvetli çalar..."

"Ali, zil yine çalmıyor... Şunu yapmadın gitti yahu..."

"Pek acaib şey hanımefendi... O halde zilin kendisi bozuk olmalı... Gideyim lambacıyı çağırayım da gelsin baksın... Onun elinden her şey geldiği gibi elektrikçilik de bilir."

"Bana baksana artık... Bizim apartmanın kapısındaki elektrik zili bozulmuş olacak... Hiç çalmıyor... Bir kerre gelip bakar mısın?"

"Tabiîdir ki gelip bakarım Ali Beyim..."

"Aman sakın unutma... Ben çarşıya gidiyorum, geldiğim vakit düzelmiş bulayım ha... Haydi bakalım, çabuk ol..."

"Hiç merak etme Ali Bey..."

"Hanımefendi, zil çalıyor değil mi?.."

"Nerede?.."

"Nasıl nerede? Artin'i gönderdim ya, gelmedi mi?.."

"Yo, ne Artin geldi, ne Martin... Hiç kimse gelmedi..."

"İşte pek tuhaf şey... Herif benimle eğlendi mi? Gider gösteririm."

"Canım Artin, Allah aşkına eğleniyor musun be!.. Hani eve gidip bozuk zile bakacak, düzeltecektin..."

"Ali Bey, ben gitmedim, çırağı gönderdim... Dur bakalım, işte geliyor... Ona soralım... Bana baksana, Kirkor... Zile bakmadın mı?.. Apartmandaki zile..."

"Usta, gittim, bir saat kapıyı çaldım, çaldım... Kapıyı kimse açmadı, ben de döndüm geldim. Evde kimse yoktu galiba..."

İdare İçin

Gümrük muhasebesinde Ali Fehmi Efendi hizmetçisi ile ikâmet etmektedir. Kendisinin zevcesi üç sene evvel öldüğü vakit bütün akrabası, komşuları onu evlendirmek için hayli uğraşmışlar, bir türlü onu yola getirip tekrar evlenmeğe razı edememişlerdi. Hanımın sağlığında yanlarında bulunan bir hizmetçi ile ikâmeti tercih etmiş, kabil değil evlenmek istememişti.

Ali Fehmi Efendi'nin hareketine elbette mühim bir sebeb olmalı idi. Bazıları karısı on dört sene hasta yattığı için adamcağızın dünyaya geldiğine pişman edecek kadar hastalıkla, ilacla uğraştığına haml ettiler, diğerleri onun hatırı sayılacak kadar cimri olduğunu söyleyerek, evlenirse ne olsa hizmetçiden fazla masraf etmesi lazım geldiğini ve bunun için bekâr oturmayı tercih ettiğini iddia' ediyorlardı.

Bunların hangisi doğru idi?..

Yoksa daha mühim başka bir sebeb mi vardı?

Bunun sebebini biz de pek bilmiyorsak da, şu kadar söyleyebiliriz ki bu soğuk havalı gecede, Ali Fehmi Efendi şübhesiz odasında soğukta yatağa gireceğini düşünerek hizmetçi karıyı merhameten odasına ve yatağına almış ve artık bir kerre kolaylığı tedarik ettikten sonra nikaha, düğüne lüzum görmemişti.

Yalnız onu evlendirmek isteyen akrabalarından Hacı Nine denilen bir cadu vardı ki bütün bu kabahati hizmetçiye tahmil ediyordu.

Nihayet günün birinde Ali Fehmi Efendi'nin hastalandığı şüyu' buldu, iki gün sonra öldüğü yayıldı.

Daha adamcağızın ölüsü yıkanmamıştı ki kapı çat çat çalındı.

Hacı Nine, kaşları çatılmış, hizmetçi karıdan intikam almak için tir tir titreyerek içeri daldı.

İlk sözü: "Karı, hemen bohçanı topla da kapı dışarı" diye gürledi. "Fakat evvela bir kerre odandaki eşyalara bakacağım... Adamcağızın hayatında evde cirit oynadın... Kim bilir neleri çalmışsın, ne haltlar karıştırmışsındır."

Ve hizmetçi kızın arkasından merdivenleri çıkmağa başladı.

Kızın odasına girince gözleri felfecir okuyarak köşeyi bucağı araştırdı. Yerde serili yatağın çarşafı yoktu. En evvel bunu gördü: "Yatağın çarşafı nerede?.. Bunu mutlak çaldın, mutlak bohçana yerleştirdin. Haydi söyle bakayım, çarşafı nereye koydun?.."

Kadının bu tavrı, bu sesi pek sinirini tahrik etmiş olan hizmetçi kız elini beline koyarak: "Çarşafı beyefendinin yatağına serdim... İdare olsun diye çarşaf kirletmemek için beraber yatıyorduk" sözlerini söyledi.

-Ne vakit Makriköyü'ne halana gitsen mutlak treni kaçırıp öbür sabah gelirsin. Eğer sana itimadım olmasaydı beni aldattığını iddia ederdim.

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler
Çarşamba Günleri Neşrolunur

Numero: 12

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

Eller...

Bir çok şairlerin terennüm ve taganni ettikleri kadın elleri, nankör kadınların bir neşide tertib etmemek rehavetini gösterdikleri erkek elleri, aşkın esas ruhudur. Çolakların aşkla meşgul olduğunu hiç gördünüz mü?

El aşkın en birinci ve en sonuncu bir şeyidir. Ta ilk Buseler parmakların üzerine vaz' olunur, ilk itiraflar ve arzular el tazyikleriyle tercüme edilir. Yine ellerdir ki cevval ve tecrübekâr, en mutlak nevâzişleri temin eder ve bütün neticelerin kat'i hareketlerini hazırlar.

Ah, harika-engiz alet! Ah, bu parmakların şehvet rebâbını tehzîz edişi!

Yorgunluktan hiç uyuşmaz, hiç bir vazifeyi ihmal etmez, yardımda, yer tutmakta, vazife almakta hiç ihmali yoktur! Bütün nezaketler, bütün tehevvürler onlarındır. Gayr-ı kabil-i mukayese tatlılığı ile kadifeyi mahcub bırakır, ezdiği, parçaladığı vakit ise hiç bir işkence aleti ona benzeyemez...

Parmaklar hücumların hep pişdarlarıdır, taarruzun işine yarayacak bütün geçitleri onlar açıp geçerler...

Parmaklar, çok seri' güşâyîşlerin, çok çabuk ric'atların, bâis-i hicab zaafların musahhihleridir.

Parmaklar ba-husus aşk dilsizlerinin, kilitlenmiş dudakları hiç bir sesin mürurına müsaade etmeyen dilsizlerin mantıki hileleridir. Hem kelimelerden daha mutlak, cümlelerden daha beliğ olduklarından maharetsiz bir hatibe az zahmetli hassas bir şeyi tehzîz edip evvelden kaybolmuş zannolunan davaları kazanırlar.

Küçük, çapkın kadın elleri, kemikli, düğümlü erkek elleri, eğer hicabımız olsaydı, size kızarmadan bakmamamız ve eğer biraz şükranımız olsaydı sevmeden öpmememiz lazım gelirdi.

İlk ecdadımız, insan olsunlar, maymun olsunlar nadir taşlarla müzeyyen kıymetdar halkaları sizin etrafınıza geçirdikleri zaman, şübhesiz temas edilecek bir surette sizin gayr-ı kabil-i ihmal havailiğinizi takdis etmek istemiş olacaklardır!

Bugün modanın sizin parmağınıza taktıracağı zevcelik halkası, parmaklarımızın fedakâr ve nevâzişkâr sebeb-i vücudunun bir timsalidir!..

Unutulmuş Don Hikâyesi

Cemile daha on yedi yaşındadır fakat pek ateşli, pek hayali bir kızcağızdır. Bir çok arzuları vardır. Bunları tatmin etmek için deli oluyor, öyle ki bir dakika müsterih kalamıyor. Her dakika bunların azabıyla harab oluyor...

Kendinden büyük arkadaşları onun yanında bazı hikâyeler anlatırlar, onu insan yerine koymayıp daha çocuk bulurlar. Bu da hakikaten sahidir ya... Daha on yedi yaşında bir yavru!.. O güne kadar düşüncelerine hâkim, aşkın ne olduğunu hiç görmemiş, tanımamış, en küçük nevâziş-le, en ehemmiyetsiz bir fısıltı ile titrememiştir...

Bir ay vardır ki çarşafının başını genç kızlar gibi yapıyor, kıvırcık saçlı yüzünü buklelerle tezyin ediyor, yürürken kalçalarını biraz fazla hareketle sallıyor, göğsündeki aşk yavrularını daha ziyade açıp herkese göstermek için deli oluyor, bütün bunlara rağmen hâlâ, hâlâ daha bir ser-güzeşt bile tanımamıştır... Öyle ki, artık son derecede me'yûs bir haldedir.

İşte nihayet bugün köprüden ser-mest bir raks-ı hareketle sallana sallana yürürken nereden geldiği belli olmayan çapkın bir rüzgâr yuvarlandı, dalgalandı, bilmem nasıl oldu, eteklerini şişirdi ve ters yüzüne çevirdi.

O anda vücudunu ısıran rüzgârdan Cemile'nin aklına ne geldi, bilir misiniz?.. Evde yıkandığı vakit donunu giymemişti, telaşla sokağa fırlamış, çıkmıştı.

Şimdi bir kerre böyle bir hadiseyi gözünüzün önüne getiriniz, sonra düşününüz ki böyle vak'alarda rüzgâr pek muaniddir, kabil değil mağlub olmaz.

Cemilecik kıpkırmızı olup, hemen şirket iskelesine indi ve orada kendisini o halde görmüş olan erkeklerin nazarından kurtulmuş oldu.

Tam o esnada yanı başında bir gölge peyda oldu. Bu bir delikanlı idi.

"Hanımefendi..." dedi, "hanımefendi, refakatime müsaade buyurmanızı rica edeceğim, kabul buyurur musunuz efendim?"

"!.."

Bugüne kadar erkeklerin bir kadına yanaştıkları ziyade sevilmeleri mümkün olan bütün cümleleri çok defa kendi kendine düşünmüş ve tekrar etmiş idi. Fakat bu tarz-ı muhataba hiç aklına gelmemişti.

"Emrederseniz bir otomobile binelim, biraz gezelim efendim."

Cemile anladı ve kıpkırmızı oldu. Gayr-ı ihtiyari olarak mırıldandı: "Nasıl, nasıl, siz benim arkamda mıydınız?.. Demek..."

"Evet hanımefendi, tesadüfün pek büyük bir cilvesi sayesinde hemen arkanızdan yürüyordum ve rüzgârın açtığı hazineleri hep gördüm."

"Nasıl, nasıl. Hepsini de mi? Aman yarabbim, Allah aşkına susunuz!"

"Cildinizin letafetini, renginin nezaketini, ba-husus kalçalarınızın şeklindeki zarafetini tekrar etmekten beni men' edemezsiniz hanımefendi... Rica ederim, istirham ederim hanımefendi. Haydi bir otomobile binelim de biraz gezelim."

"Siz çıldırmışsınız!.."

Fakat bu sözleri yalandan bir şiddetle söylüyordu. Çünkü delikanlının pek canlı bir sesi ve ba-husus pek güzel bir yüzü vardı.

"Niçin imtina' ediyorsunuz anlamıyorum ki efendim... Sizin yanınızda bir saat otomobilde oturmakta ne fenalık olabilir ki?.."

Ve bir avukat tavrı alarak yarı alay yarı ciddi devam ediyordu: "Bir kerre görmeseydim... Fakat şimdi gördüm, bunun için bu ricam pek tabiîdir. Siz hiç kabahatli değilsiniz. Asıl kabahat rüzgârdadır. Şimdi beni redd etmekte ne mana var? Hiç, değil mi efendim?.."

Yürüye yürüye Yeni Cami' tarafına gelmişlerdi, orada otomobiller sıra sıra duruyorlardı. Delikanlı o kadar hararetli, o kadar tatlı bir sesle yalvarıyordu ki, yalvardıkça Cemile rüzgâra, bilhassa delikanlıya karşı bir minnetdarlık hissetmeğe başlıyordu.

Öyle ki, otomobile atladılar ve oto süratle Galata tarafına doğru uçmağa başladı.

Artık otomobilde delikanlı ne yaparsa ses çıkarmak saçma olmaz mıydı? Biraz evvel köprüde o kadar açık saçık gördüğü şeyleri karıştırmakta ne mahzur vardı?..

Delikanlı bunlara vusûl için rüzgârdan daha cüretkâr, daha müteşebbis çıkıyor ve Cemile artık mukavemet edemiyordu. Düğmeler çözü-

lüyor, kopçalar sökülüyor, düğümler açılıyor, ser-â-pâ bir teslimiyet-i mutlaka hükümran oluyor, bunların altında zuhur eden sedef, ipek, kadife vücud şimdi na-mütenahi Buselerle tezyin olunuyor ve Cemile kendini kâmilen onun eline bırakmış, ser-â-pâ, ser-â-pâ titriyor ve ölüyordu.

Bir saat içinde Cemile, en nazik, en buhranlı Buseler ve nevâzişleri hep tattı. Öyle nevâzişler ki, insanı alt üst eder. Enseden topuğa kadar sarsar, harab ve perişan bırakır. Bir an oldu ki, acı bir sayha izhar etti: Artık kız değildi! Her şeyi öğrenmişti! Tekrar giyindiği vakit hâlâ titriyor ve nevâzişlerden hâlâ sarsılıyordu. Odayı aşağı yukarı dolaşarak bir şey arıyordu.

Nihayet aradığı şeyi hatırlamış gibi: "Benim donum nerede?.." diye çapkın bir kahkaha ile kırıldı.

-Bana bak, bu işi bir daha yapacak olursan elimden kurtulamazsın, dünyayı burnundan getiririm ha...

Bir Dubaracı

Şevket Niyazi, istediği güzel kadının en semih lûtuflarını meccanen istihsal etmekle daima iftihar eder, durur.

Böyle olmakla beraber onun böyle meccani taltifi celb ve ilham edecek, büyük ihtiraslar tevlid edebilecek harikulade bir gösterişi yoktur.

Bu, kırk yaşlarında, temizce giyinir, herkesten ne pek parlak, ne pek sönük, vechen ise seyrederken ihtiyarı elden alan güzellerden değildi.

Halbuki sevildiği de yalan değildir.

Böyle gadrine kurban olan hanımlar varsa da bunların nasıl şeyler oldukları kolayca anlaşılmalıdır.

Mesela en sonuncusu, Şaziye namında bir kadındır. Bu hanım zahiren değilse de hususi meclislerde pek canlı ve pek cazibeli olmakla maruftur. Diğer vakit, yani hususi meclislerin haricinde, o kadar ağır bir duruşu, kendini öyle bir satışı vardır ki, görenler bir şey zannederek aldanır ve adeta hürmet hissedebilir.

Mütenasib vücudlu, güzel ve zarif, hatta mümtaz bir kadıncıktır. Her hareketinde asalet-perest görünür, her sözü yüksekten atar, öyle ki müşterileri adeta onun bu tesirine mağlub olurlar. Onu diğer kadınlar gibi sokakta göremezsiniz, rast geldiği erkeklere hiç bakmaz, asla tebessüm etmez, onların kendine hitab etmelerini beklemeği tercih eder.

Yüzü hafif pudralı, gözleri belli olmayacak kadar sürmeli, dudakları pek fark edilmeyecek derecede boyalı, hep itidal dairesinde bir süs ile pek kalabalık olan şık ve zengin sokaklarda dolaşır.

Böylece kibar tavrıyla bir müddet gezdikten sonra, mutlak bir arkadaş bulur, fakat bu arkadaşı evvelden ne görmüştür, ne de ismini işitmiştir. Yalnız bir göz ülfeti ile tedarik edilen bir arkadaş ki, onun bundan beklediği mutlak bolca paradır...

İşte Şevket Niyazi ile evveli gün Taksim'de piyade kaldırımında yürürken böyle tanıştılar.

Ne tuhaf tesadüfler vardır, tam bu esnada Şaziye çarşafı, çantası, boğası pek şık ise de iskarpinlerinin biraz eskice olduğunu düşünüyordu.

Vakıa bir kadının erkeklerin hoşuna gitmek için soyunmasını bilmesi lazımdır. Fakat kendini pahalı satmak için de uzun müddet soyunmamak lazımdır.

Şaziye, esnaf nazarıyla Şevket'i derin bir haddeden geçirdikten sonra ona bir tebessüm bahş edilmek münasib olduğuna karar vermişti. Öyle bir tebessüm ki, arkasından daha pek latif tebessümler ve daha, daha başka şeyler olduğunu temin ediyordu.

Şevket hiç fırsatı kaçırır mı?.. O da eski bir esnaf... Hemen istifade etti, hanımefendiye yanaştı.

Beş dakika sonra, fikirlerindeki muammalı sualleri birbirlerine tevdi' etmeğe hâhiş-ker iki pek eski dost gibi muhabbete dalmışlardı.

Şevket refikasına ne kadar nâ-gehânî ise o kadar da şiddetli olan aşkının iltihabını tarif ve hikâye ediyordu.

Şaziye ise, daha hulûs ve samimiyet göstererek bu itirafın mucib olduğu memnuniyeti saklamıyor, fakat bir iskarpine son derece ihtiyacı olduğunu itiraf etmiş bulunuyordu.

Bu arzuyu Şevket derhal büyük bir hararetle karşıladı.

Bir kadın tarafından böyle bir arzuya maruz kalmış olan hiç bir erkek bu kadar galeyan, bu kadar şevk ve güşâyîş gösteremezdi.

"Aman ne iyi, ne iyi... Bilhassa samimiyetinize ne kadar minnetdarım... Bundan anlıyorum ki biz birbirimizi anlamak için halk edilmişiz... Bir kadına para vermekten pek nefret ederim, dünyada bundan iğrenç bir şey olamaz... Fakat ona bir küçük yadigâr takdim etmek ne güzel bir fırsattır! Aman haydi gidelim, bir iskarpin alayım..."

Şaziye bu davete maa-l-memnuniye icabet ederek, Tünel'e doğru döndüler. Galatasaray'ı geçip de kunduracılar hizasına geldikleri vakit bir tanesine girdiler. Bir çâryek kadar muayeneden sonra Şevket kasaya sekiz buçuk lira sayarak iskarpinin –Şaziye Hanımefendi'nin izhar ettiğim arzuya binaen tokası değiştirilerek– akşamüstü alınmak üzere hazırlanmasını tenbih ettiler.

Bu iş böyle halledilince memnun ve müteşekkir kalan Şaziye artık Şevket Bey'e deyn-i şükranını tediye mecburiyetine girmişti. Genç kadın bu mecburiyetten kaçmak fikrinde değildi, vakıa lûtuflarını meccanen tevzi' edenlerden değildi, fakat alacağını aldıktan sonra cazibesine karşı gösterilen meftuniyet ve hasreti de pek derin bir memnuniyetle telakki ederdi.

Şimdi iskarpin alınmış olduğu için, Şevket'in bildiği bir hususu, eve gitmeğe karar verdiler. Evdeki yaptıkları şeyleri sükut altında geçmemize müsaade buyurursunuz değil mi?..

Pek memnun olan Şaziye, dostunu şahane bir civan-merdlikle taltif etmek istemişti. Şevket hiç şikâyet edemeyecek kadar müstagrık-i zevk ve şegaf kaldı.

Yalnız Şaziye aynanın karşısında soyunup iskarpin ve donla kaldığı vakit: "Ah" dedi, "iskarpinler şimdi burada olsaydı..." demekten kendini men' edemedi.

Buna Şevket tebessümle cevab verdi: "İskarpin düşüneceğine çoraplarını çıkar da yatağa girmeğe bak.."

Şaziye tebessüm ederek soyundu, çıplak yatağa gömüldü.

Amma ediyoruz ha, hani sükut edecektik...

Sükut neyse ama şurasını bilmiş olunuz ki bir saat sonra kadın ve erkek, duydukları nefis zevklerle hâlâ lerzân ve mahmûm idiler. O kadar ki Şevket buradan çıkmayıp gece de kalmalarını, yemek getirtip yiyerek gece de birbirinden ayrılmamalarını teklif etti: "Gece de bir sinemaya gideriz..." dedi.

Şaziye bu teklifi kabul etmeğe meyyal idiyse de, kadınlık bu ya, iskarpinlerini giymek istiyordu.

O zaman Şevket fedakârlık etti: "Sen burada beni bekle... Beş dakikada gider, alır getiririm" dedi.

Beş dakika on beş oldu, yirmi beş oldu, otuz beş, kırk beş, elli beş oldu, Şevket görünmedi...

Kadın bir aksilik çıkmış, birisine rast gelmiş, şimdi gelir diye bekledi, bekledi, bekledi. Yok, yok, yok... Artık hava adeta kararıyordu ki daha ziyade duramayarak kendisi de çıkmak istedi.

Hane sahibi odanın kirasını istemesin mi?..

"Şimdi yine geleceğim" diye haykırdı.

"Hanımefendi, dedi hane sahibi, ne beis var; ha şimdi vermişsiniz, ha yarın canım... Hepsi bir değil mi?.."

"Ben vermeyeceğim, bey verecek..."

"Aman efendim, siz ondan alırsınız" diye ısrar etti.

La'netve küfürle beş lirayı söküldü, koşa koşa mağazaya gitti.

"Demin aldığım iskarpinleri almağa geldim" diye söyledi.

"Efendim, bir saat evvel beyiniz geldi, o iskarpinleri istemediğiniz için parasını geri aldı, gitti."

"Nasıl, ne söylüyorsunuz?.. Niçin verdiniz?.."

"Nasıl vermeyelim hanımefendi? Parayı bey kendisi vermişti."

Şaziye boğuluyordu, gırtlağına bir küfür dalgası tıkanmıştı.

Herifin kendisine bir dubara oynadığını nihayet anlamış ve bunu acı acı itiraf ediyordu. Hepsinden ziyade gücüne giden şey, giden iskarpin değil, cebindeki beş lira idi...

Mel'un herif, hem onunla yatmış, hem de oda parasını kendisine verdirmişti.

"İt!.." diye haykırdı. Ve mağazanın müstehzi çıraklarının gözünün önünde uzaklaştı.

İşte Şevket Niyazi güzel kadınların en semih lûtuflarını meccanen istihsal etmekle iftihar eder ama bu şart ve bu usul dairesinde...

-Herkes Ali Bey iyi adamdır diyor... İyi adam ama bundan ben zarar görüyorum... Bütün dostları hiç yüzüme bakmıyor...

Bir Kadının İki Tesiri

Bir tımarhaneyi ziyaret eden bir adam kendi kendine mahzun mahzun dolaşan, bir şeyler konuşarak hazin bir sükûn ile gezen bir deli gördü.

Kendine refakat eden tımarhane doktoru bu deli hakkında izahat verdi: "Bu çocuk, bir genç kız sevmişti. Kızın akrabası izdivaclarına mani' oldukları için bu darbeye dayanamadı, ye's ve kederinden aklını kaybetti."

Deli, pek sakin, pek halim ve derin bir nazarla onlara bakıyordu.

O esnada öte taraftan azılı bir cân-âver gibi gardiyanların elinden silkelenerek, dövüşerek koşup gelen bir başka deli gördüler.

Bu adam adeta kudurmuş gibi gayr-ı kabil-i zabt ve idare bir halde idi. Sağına soluna sallıyor, gardiyanlara hücum ediyor, kendini ağaçlara, duvarlara çarpıyor, gardiyanlar eğer muhafaza etmeseler, başını yarmak, tepesini patlatmak tehlikelerine atılıyordu.

Doktor dedi ki: "Bu da deminki gencin alamadığı kadınla evlenmiş bir adamdır!.."

Çarşaf İçin

Yağmur yağıyordu, delikanlının bir şemsiyesi vardı.

Yağmur yağıyordu, genç kadının elinde yeni çarşafını muhafaza için hiç bir şey yoktu.

Delikanlı, kemal-i ulüvv-i cenabla şemsiyesini takdim etti. Kadın çarşafı için reddedemedi. İkisini de kabul etti.

Yağmur şiddetli ve devamlı idi. Şemsiye artık suların hücumuna mukavemet edemeyerek sırsıklam olmuştu.

O zaman genç kadını pek yakında bulunan odasına gelip kuru[la]nmak için davet etti. Kadın teşekkürlerle mukabele etti. Çarşaf için odaya girdikleri vakit orada hiç sandalye olmadığını gördüler. O zaman delikanlı kadına yatağa oturmasını teklif etti ve kadın reddedemedi; çarşafı için.

Hatta çarşafı için ona dudaklarından öpmek için bile müsaade etti. O kadar işine yaramıştı, nasıl reddedebilirdi?..

Hatta, hatta daima çarşaf için delikanlıdan gebe bile kaldı.

Yalnız bir ay sonra şemsiyenin modaya muvafık olmadığını anladığı zaman budalalığını anladı ve eyvah dedi.

Fakat pek geç kalmıştı.

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler

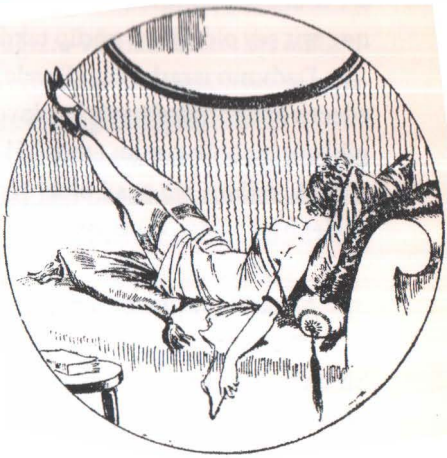
Numero: 13

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İdarehanesi Sudî Kitaphanesi fevkinde
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

-Sana müjdem var hanım!
-Neo, bir yere mi gidiyorsun?

Doktorluk Mükâfatı

-Kocamın güzel bir metresi varmış... Allah verse de onu âşığıma da takdim etmese...

"Doktorlar mı?" dedi. "Aman azizim, bana doktorlardan ve doktorluktan hiç bahsetme; ömrümde bir kerre doktor olmak istedim, burnumdan geldi."

Doktor mu? Şahab, benim bildiğim adi bir kalem efendisi, ne vakit doktor olmuştu?.. Bunda mutlak pek tuhaf bir vak'a gizli idi. Israr ettim, nihayet onu söylettim: "O vakit daha gençtim. Kaleme yeni girmiştim... Babam Bursa'da memuriyette olduğundan annem de onunla beraber gitmişti. İstanbul'da yalnız kalmıştım... Evde yalnız dadım vardı, onunla oturuyordum.

Bu esnada karşımızdaki eve yeni bir aile komşu geldi... Bir ana, bir kız iki kadıncık ki, ana ne kadar biçimsiz bir kadınsa kızcağız o kadar cana yakın bir yavrucuk idi. İnsan değil adeta bir piliç canım... Şeker mi şeker, can mı can... Bir kız ki, yalnız yürüyüşünü seyretmek, insanı helak ve harab eder. O kadar nazlı, o kadar kıvrımlı, cilveli bir yürüyüş ki tasavvur edemezsiniz...

Kızın sokağa çıktığı vakitleri pencerede beklemek için kalemi terk etmeğe kadar işi ilerlettim. Dadımı çağırır ve akşama kadar onun lakırdısını ederdim. O 'hoşgeldiniz'e gitmiş, onlarla görüşmüştü.

Kızın güzelliğini tarif ede ede hiç bitiremiyor, söz söylemesi, konuşmasının, yürüyüşünün yüz bin kat fevkinde ve insanı deli edecek kadar sihir-kâr olduğunu anlatıyordu. Dadımın bütün emeli onu bana 'yapmak' idi: 'Oğlum, şu kızı sana yapalım' dedi mi, başka söz söylemek istemiyordu.

Bana yapmak... Pek iyi, ben de bunu isterdim ama ben zamane gençleri gibi saf ve akılsız değildim, aklım biraz izdivac umuruna, beyn-el-be-

şer münasebata vakıfane eriyordu; evvela kızı görüp anlamak, konuşup ne çeşit şey olduğunu görüp takdir etmek istiyordum.

Dadımın ısrarlarına: 'Evvela bir görüşeyim de...' diyor ve kadını deli edecek kadar mütehayyir bırakıyordum. Dadım daha o vakitler bugünkü gibi görüşçülük tamim etmediği için bunu imkânsız buluyordu.

'A, oğlum hiç nasıl olur? Kızcağız seninle nasıl görüşür, elalem ne söyler hiç?' diyor, duruyordu.

Nihayet bir gün bir oyun tertib ettim.

'Dadı' dedim. 'Ben bir çare buldum... Ben doktor olacağım, kapıya bir levha asacağım... 'Doktor Şahab, Kadın Hastalıkları Mütehassısı' diye levhayı asacağız, sen gideceksin, ona beni meth edeceksin... O da elbette görmek ve kendisini göstermek isteyecek...'

Dadım: 'A, hiç nasıl olur oğlum?' diye türlü itirazlar etti.

Fakat bu itirazların hepsine de müskit cevablar hazırlamıştım. Bir kerre evimiz pek geçit bir noktada olmadığı için mahalleli bu levhayı fark etmeyecekti, etseler bile bundan şübhe etmek için hiç bir sebeb yoktu.

Nihayet bütün bir gece saatlerce söylenip onu kandırdım, sözlerime verecek cevab, edecek itiraz bulamadı, razı oldu. Ben öbür gün ilk iş olarak hemen bir levhacıya gittim. 'Doktor Şahab, Kadın Hastalıkları Mütehassısı' diye bir levha ısmarladım.

Bir gün sonra hemen levhayı kapıya mıhladım.

Dadım bu esnada kıza ve anasına şimdi benim doktorluğumdan bahsediyor ve eğer rahatsız olurlarsa komşu arasında teklif olmayacağı için, gelip kendilerini göstermelerini tavsiye edip duruyordu.

Levhayı astığımın dördüncü günü idi, bir gece yatsıya doğru kapı çat çat çat! Çalındı... Dadım geldi. Beni birisinin görmek istediğini söyledi. Kapıya çıktım, bir erkek! 'Affedersiniz doktor bey' dedi.

'Benim' diye cevab verdim. Başka ne cevab verebilirdim?..

'Bir hastaya götürmek istiyordum da...'

'Baş üstüne' dedim.

Sokağa çıktım. Yürürken adamcağız evde refikasının rahatsız olduğunu, sinirleri iyice bozuk olan kadıncağızın vücudu muztarip olduğunu, eğer icab ederse birkaç doktor daha celb edip bir konsültasyon yaparak, ısrar ederlerse hastahaneye bile göndereceğini söylüyordu...

Hastanın yanına girdiğimiz vakit köşenin birinde oturmuş, sakin ve dalgın gözlerini bir noktaya dikmiş, düşünen bir kadın gördük; bu kadın pek genç ve pek güzeldi. İçeri girdiğimiz zaman sönük gözlerini kaldırarak sarsılmağa, kıvranmağa daha sonra feryat etmeğe başladı.

Bu kadın sinir hastası değil adeta bir deli idi. Ağlıyor, gülüyor, sallanıyor, haykırıyor, didiniyor, çırpınıyordu. Beni görür görmez kalktı, üstüme doğru koştu, boynuma sarıldı, şapır şapır öpmeğe başladı.

'Beni götür, götür... Allah aşkına götür... Kırlara götür, mağaralara götür... Burada oturmak istemiyorum' diye söyleniyordu. Sonra, itiyor, yumrukluyordu.

Yapacak bir şey bilmediğimden, yalandan bir ilac yazdım, aman nasıl etsem de kurtulup çıksam diye deli oluyordum. Halbuki hasta bir türlü beni bırakmak istemiyordu. Gece yarısına kadar kâh yumruk kâh Buse arasında kadının türlü tehevvürüne, türlü nevâzişine maruz kalarak uykusuz, korku ve ra'şe arasında saatlerce azab içinde kaldım... Ha şimdi uyuyacak da gideceğim diye bekliyordum. Kadın gözlerini bile kırpmıyor, beni tehditler, ta'zîrler arasında tahrib ve helak ediyordu.

Kendi kendime bin kerre pişman oluyor, nereden o levhayı asmak aklıma geldi ve bir kerre asınca niçin doktor olmadığımı söyleyip herifi def' etmedim diye kendimi levm ve tevbih ediyordum.

Nihayet gece yarısını geçiyordu ki, hastaya biraz sükûnet geldi. Ben kollarının arasından kurtuldum, vücudum bereli, beynim uykusuzluktan harab, havâssım uyuşmuş, kendimi nihayet sokağa attım.

Eve geldiğim vakit dadım beni bekliyordu. Beni görür görmez: 'Müjde, yarın sabah geliyor' dedi.

Geliyordu, pekala... Fakat benim onu kabul edecek halim var mıydı?..

Son günlerde komşu hanım hafif bir rahatsızlık hissediyormuş, annesi doktora göstermekten bahsettikçe genç kız omuz kaldırarak: 'Bir şeyim yok!..' diye hiffetle telakki ediyormuş. Nihayet dün gece yine dadımın yanında bu lakırdı açılınca dadım: 'Aman hanımefendi, bizim beye gösterseniz... Vallahi hatırım kalır... Yarın sabah mutlak geliniz, gösteriniz..' diye o kadar yalvarmış, annesi o kadar ısrar etmiş ki, nihayet razı olmağa mecbur olmuş.

Sinirlerim o kadar harab olmuştu ki, saatlerce gözümü kırpamadım... Doktorluk oyunum burnumdan gelmiş ise de bu sayede genç kızı görmüş, ona temas etmiş ve ihtimal onunla teehhül etmek fırsatını elde etmiş bulunacaktım...

Yalnız bu memnuniyetim vardı ve bu sayede uykusuz saatleri türlü hulyalarla süslemeğe muvaffak oldum...

Nihayet sabah oldu, gözümü kırpmadan kalktım, oturdum. Küçük hanım öğleden evvel gelecekti. hazırlandım, onu beklemeğe başladım. Kendi kendime ne emeller kuruyor, ne arzular besliyordum, tasavvur edemezsiniz

Nihayet öğleye yakın hanımefendi, yeldirmesiyle tulû' etti, kuş hatvesiyle kaldırımlarda sekerek eve geldi, kapı açıldı, içeri girdi.

Merdiven çıkışını işitiyor ve şimdi onun huzurunda bulunacağımı düşününce sevinç delisi olur gibi oluyordum.

Oda kapısı açıldı, hanımefendi içeri girdi.

Tavrındaki yosma fıkırdaklığı, ömrüm olunca unutamayacağım. Kurulup dökülerek temenna etti, geldi, oturdu. Dadım da odaya girmiş, o kadar zamandır o kadar çok konuştuğumuz bu halin nihayet mümkün olmasına en son derece mütehayyirane bakıyordu.

Dört beş resmî söz konuştuk, dadıma işaret ettim, kalktı, çıktı, biz de yalnızdık.

Fakat genç kız fevkalade bir tutukluk hissediyordu, bunu ne manaya haml edemeyeceğimi bilemiyordum. Hastalık olsa, böylesine hiç mana yoktu.

Neresinde rahatsızlık olduğunu sordum. Ve şimdi muayene için ya-

nına gideceğimi, orasını burasını karıştırmağa mez'un olacağımı düşündükçe deli oluyordum.

Rahatsızlığını tarif ediyordu ve dadıma hak veriyordum. Hakikaten söz söyleyişi, yürüyüşünün yanında şaheser-i hilkat denilecek kadar pür-aşk ve pür-cilve idi.

Sesim titreyerek: 'Biraz muayene edeyim mi hanımefendi?' dedim. Naz edecek, kıvrılarak razı olmayacak zannediyordum.

Hemen göğsünü açtı, mindere uzandı. Yaklaştığım vakit tir tir titriyordum. Evvela göğsünü muayene ettim. Bu göğüs değil ilahi mâide-i zevk ve şegaf idi. Kulağımla göğsünü dinlerken, etraf ve civardan o kadar müskir bir koku geliyordu, nefes aldıkça göğsünde o kadar nermin dalgalar kabarıyordu, başım, ağzım, dudaklarım vücuduna yaklaşınca kendimi o kadar kaybediyordum ki, muhafaza-i nefs en müdhiş bir müşkül idi.

Değildim ya, hani sahiden doktor olsaydım, yemin ederim ki hiç bir şey anlayamayacaktım. O kadar harab ve berbad bir halde idim... Kendi kendime artık böyle bir kadına malik olmak dünyada ne ele geçmez bir ilahi saadet olduğuna karar vermek üzere idim.

Kız şimdi oturmuş, üstünü başını düzlüyordu.

'Beyefendi' dedi, 'bir doktora her şey söylenir değil mi?"

'Şübhesiz efendim' diye cevab verdim.

'Rahatsızlığım sizin zannettiğiniz gibi mide, kalbde değil... Onu söylemek istiyorum... Vakıa gelirken bunu saklamak niyetinde idim, fakat şimdi düşünüyorum ki derdini saklayan şifasını bulamazmış ve madem ki lûtuf ediyorsunuz, bundan istifade ederek hastalığımı tedavi ettirmek elbette daha ma'kul bir hareket olur, değil mi beyefendi?'

'Elbette, elbette, pek doğru buyuruyorsunuz hanımefendi.'

Bir tereddüd dalgası altında kıvrıldı.

Teşvik ettim: 'Dinliyorum hanımefendi... Nerenizden rahatsızsınız?'

Genç kız kıvrandı, büküldü: 'Şey... şey...' diye dalgalar arasında sarsıldı. Ve nihayet: 'Şey efendim... Madem ki siz doktorsunuz ve doktorlara mektebden çıkarken yemin ettirirlermiş, değil mi efendim?.. Öyleyse söyleyeceğim... Şey efendim... Benim hastalığım... Şey... Blenoraji...'[23]

23 Belsoğukluğu hastalığı.

'Nasıl, nasıl' dedim.

'Evet efendim, nasılsa bir divanelik ettim, bir gençle temas ettim... Gözü kör olsun, bana kıydı, beni bu hale koydu. Şimdi tedavi için sizin lûtfunuza müracaat ediyorum... Allah aşkına bana merhamet ediniz, beni iyi ediniz...'

Belayı görüyor musun?.. Başka bir hastalığı olsa idi belki ben de istifade ederdim. Halbuki bu murdar illetle...

Hemen o akşam kapıdaki levhayı söktüm, kalemden iki ay izin aldım, kendimi Bursa'ya attım."

-Vay, beş lirayı beğenmiyorsun ha! Bunu az mı buluyorsun?..
-Az bulmuyorum, uzun buluyorum...

Mor Gömlek

Leyla, nefis bir hicab ile ilk aşk günahını irtikâb ettiği gün arkasında *crêpe de Chine*'den[24] mor bir gömlek vardı. İpek kumaşı, esîrî şeffafeti, latif genç kadının aşk emellerini uğrunda bezl ve feda ettiği Nimet Cemil Bey'in kalbini, içindeki leziz vücudun sahibi kadar celb etmişti.

Bu ilk telâkîden –tabiî derin bir sebeble!– son derece müteheyyic ve meşguf kalan Leyla bu kadar unutulmaz bir hatıra şeklini alan zarif gömleği bir Japon kutusu içinde saklamak hevesine düştü.

Zavallı masum kadın, ilk sevdasının daima payidar kalacağını zannediyordu, bu hulya ile aşkın hatırasını te'bîd için kendi eliyle mor ipek gömleğin eteğinin alt kenarına bir ajur[25] işledi.

Fakat heyhat! Bu işi bitirdikten altı ay sonra, bu ser-güzeştten usanarak, Nimet Cemil Bey'i terk etmeğe mecbur kaldı.

Öbür sene Leyla ikinci defa bir kaza geçirdi. Behemehal bunun bir itiyad halini alacağından korktuğu için, bu yeni hatırayı da te'bîd etmek arzusunu yenemedi.

İnce bir fikir buldu.

Japon kutusundan ipek gömleği çıkardı, bir defa giymiş olduğu bu gömleği alarak eteğinin üst tarafına bir ajur daha işledi. Bu iki ajur birbiriyle pek latif bir surette tenâzur ediyordu.

İkinci hatasını irtikâb ettiği gün arkasına yine bu gömleği giydi. Bu sefer yeni âşık Şakir Behcet namında bir genç şairdi.

Menekşe iltimâ'lı ipek gömlek bir timsal haline gelmişti.

Leyla bunu her sene yalnız bir sabah arkasına giyiyor ve böylece seneler geçiyordu.

Şakir Behcet ajuru, sonra Nimet Cemil ajuru yapılmıştı. Şimdi Niyazi Fikret ajuru, Salah Şevki ajuru oldu. İki ajur yukarıda, iki ajur aşağıda...

24 Fransızca Çin malı, latif bir ipek türü.

25 Fransızca *à jour*, yani "gün ışığına açık"tan, gözenekli işleme.

Leyla bunları daima derin bir heyecanla temâşâ ederdi.

Nihayet bir gün teehhül edip Ferdi Mümtaz namında bir avukata vardığı zaman hazin bir nazarla tekrar gömleği seyretti. O zifaf gecesi fena bir şey düşünmeksizin arkasına yine o gömleği giydi. Onda artık böyle fırsatlar da ancak bütün sevdalarının şahid-i zafer ve zevki olan bu gömlek giyilmek lazımdır gibi bir kanaat peyda olmuştu.

Ferdi Mümtaz'ın da kendine mahsus bir ajuru oldu, fakat kendisi bunu hazır olarak kazanmamıştı. Leyla artık bu ajurun sonuncu olduğuna samimiyetle inanıyordu.

Fakat felakete bakınız ki zevcinin pek çapkın bir ahbabı Receb Nami isminde bir delikanlı onun çok hoşuna gitmeğe başladı. Fakat ilk günler şimdi Receb'in davetine uzun uzun mukavemet etti.

Bir sabah zevci mahud Japon kutusunu nasılsa görmüş ve açmıştı.

Leyla büyük bir heyecanla: "Aman yırtarsın" diye feryad etti.

Ferdi Mümtaz iri elleriyle gömleği buruşturuyordu.

"Bu işlemeler ne şık, ne güzel şeyler" dedi.

Hanım nezaketle tashih etti: "Evet, ajurlar..." dedi.

"Ajur mu?.. Sahi bunlara niçin ajur diyorlar acaba?"

Leyla gayr-ı kabil-i tarif tebessümle güldü.

"Jour Fransızca gün demek değil mi, yani gündüz gibi aydınlık, açık demek olacak ama buna gündüz dememeli, gece demeli... Çünkü insan bu gömleği daima geceleri giyer...

Genç kadın şimdi maziyi, aşk gecelerini düşünüyordu.

Ferdi Mümtaz budalaca bir kahkaha ile güldü.

"Üç sıra aşağıda, üç sıra yukarıda var... Pek şık değil ama ben tenâzuru severim... Ne olur yukarı tarafa bir tane daha yapsan a...

Yirmi dört saat sonra, avukat bey bir gece yarısı bir siyasi ictima'dan avdet ederken zevcesini gömleğiyle meşgul buldu.

"Bu saatte çalışmak adeta deliliktir" dedi. "Fakat ne de güzel şey... Ne o, ipek gömleğe yine delikler mi yapıyorsun?"

"Sen istememiş miydin?"

"Ne yavru bir kadıncıksın? Tam bir ev hanımı... Sonra da kocasının arzusunu yapmak için gece yarısına kadar uykusuz kalır, çalışır, çalışır..."

"Seni o kadar seviyorum ki, bu işi yapmak benim için bir saadettir!"

Avukat bey zevcesinin alnından derin bir bahtiyarlıkla öptü.

Zavallı, bilmiyordu ki Leyla öbür gün için Receb Nami'nin ajurunu hazırlıyordu.

-Bana bak, ben göründüğüm kadar budala değilim.
-Ben de senden arka derini istemiyorum ki...

Gömlek

Son senelerin ticaret aleminde birbiri peşine kazandığı büyük parti paralardan dolayı kesb-i şöhret etmiş olan Abidin Bey soyunurken kendi kendine elim mülahazalara terk-i zihn etmişti.

Artık kendini daha ziyade kandırıp aldatmağa imkân yoktu. Genç ve latif Selma Hanım altı hafta evvel onu zevc sıfatıyla kabule muvafakat etmiş ve hatta o gün düğünleri olmuşsa bunu kendi tesiri, kendi sihri sebebine değil, belki zengin bir tüccar karısı olmak hususunda gösterdiği isticâle borçlu idi. Selma bir kerre onun karısı olunca, evvela babasının borçlarını ödetecek, sonra lüks ve sefahat arzusuna cevelân verip para içinde oynayacaktı.

Bir gecelik giydi, aynada kendine baktı, bir işmi'zâz yaptı; çünkü merhametsiz ayna tepesi cascavlak, gözleri sönük, çenesinin altı sarkık, yüzü kızıl lekelerle bozuk bir Abidin, altmış yaşında olduğunu artık saklamak mümkün olmayan bir Abidin irâe ediyordu.

Kendi kendine: "Şübhe yok, bu kız beni aldatacak, boynuz takacak" diye itiraf etti. Fakat aynı zamanda; "Bu adalet-i ilahi demektir. Çünkü ben de gençken nicelerine takmamış mıydım? Bu intikam-ı ilahidir."

Hatırasında mazisini canlandırırken genç ve güzel kadın hayalleri uyandı. Sonra bir başka fikir geldi.

Hayat onun için pek munsif ve rahim davranmıştı. Bir çok para kazanmış, bu sayede ömrünün son günlerini güzel ve genç bir kadının kucağında, onun nefis vücudunun ziyafetine, bu vücudun leziz rayihalarının ezhârına müstağrık olarak geçirecekti.

Altının kudretini derin bir takdirle gördü. Bu paraları kazanmak için aldattığı sayısız kurbanlarının hayallerine derin bir şükranla mütehassis oldu.

Buraya gelince, memnun ve müteşekkir, zevcesinin odasına tevcih etti.

Tam kapıyı açacağı zaman endîş-bahş bir faraziye onu tazyik ve tevkif etti. Her ne kadar tüccar ise de çok gezmiş, çok görmüş bir adam olan Abidin Bey zevcesinin bir "sözde kız" olmak ihtimalini düşünüyordu.

Selma'nın iffeti hakkında bir çok rivayetler deveran ettiğini işitmişti, hatta bir amcazade ile bir macerası olduğunu ona temin etmişlerdi.

Abidin Bey böyle bir vak'adan memnun mu, yoksa müteessif mi olmalıydı?.. Filhakika kendisi her ne kadar kuvvetli bir adam ise de bu gece lazım olan kuvvete malik olduğunu zannedemiyordu.

Ve bir hezimet korkusu onu müsâhele-perver ediyor ve bir kale biraz dökülmekle, zorlanmakla, her türlü cazibesini kaybetmeyeceğini düşündüğü bile oluyordu.

İşte bu halet-i ruhiye ile idi ki Abidin Bey zevcesinin zifaf odasına dahil oldu.

Şimdi, bir saat sonra, Selma yatağında uyukluyordu.

Abidin Bey onun uyuduğuna bakıyordu. Kalbinin en derin köşesinde mahud amcazadeye karşı –çünkü kendine takaddüm ettiğini isbatıyla görmüş anlamıştı– derin bir kin ile kuduruyordu.

En ibtidai bir akıl ve ihtiyat ona bu keşfi ketm etmek lazım olduğunu telkin ediyordu. Fakat buna o razı olamadı.

Ve zevcesiyle konuşurken lakırdıyı sırasına getirerek kendini ne kadar seviyorsa o kadar kuvvetli bir erkek koca olamadığından ye's ve teessüfünü bildirdi.

"Bila-tehlike galebe eden bir insan şan ve şerefsiz muzaffer olmuş olur!" dedi.

Fakat bu sözleri söyler söylemez pişman oldu.

Çünkü genç zevcesinin dudaklarında muhakkir bir tebessüm teressüm etmişti.

"Aman bey" dedi genç kadın, "haksızlık ediyorsunuz... Az daha mahviyet-perver olsanız ne güzel olur... Siz bana bundan dolayı serzeniş değil, teşekkür etmelisiniz doğrusu... çünkü..."

Selma evvela tereddüd etti, fakat sonra metanetle devam etti: "Zira, eğer ben bu ihtiyatları ittihaz etmemiş olsa idim... siz, eminim ki bu güçlüğü halledemeyecektiniz... Hem vallahi, hem billahi öyle...

Bir Teklif

Bir adam bir eczahaneye girer; destgâhdaki kadına:

"Eczacıyı görmek istiyorum" der.

Kadın: "Eczacıye mösyö" diye cevab verir.

"Nasıl? Dükkânda erkek yok mu?"

"Hayır, eczahaneyi üç hemşire idare ediyoruz!..

"A, ne fena... Öyleyse söylemeğe cesaret edemeyeceğim."

"Aman mösyö, bir eczacı da az çok doktor demektir... Ne olursa söylemelisiniz. İstediğiniz malumatı verebilirim..."

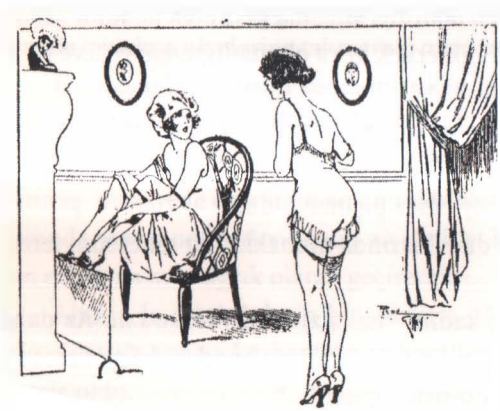
"Öyleyse peki, artık beni mazur görürsünüz... Her gün akşama kadar aşk ihtiyacı hissediyorum... Günde on kerre yapsam yine kesb-i sükûn edemiyorum... Ve yeni bir kadın arıyorum... Recüliyetimin bu galeyanını teskin için ne teklif edersiniz? Ne yapayım?"

"Biraz bekleyiniz mösyö, gideyim hemşirelerime danışayım..."

Beş dakika sonra eczacı kadın avdet eder.

"Bana ne teklif edebileceksiniz madam?.."

"Ayda bin frank, ticaretten de yüzde on hisse..."

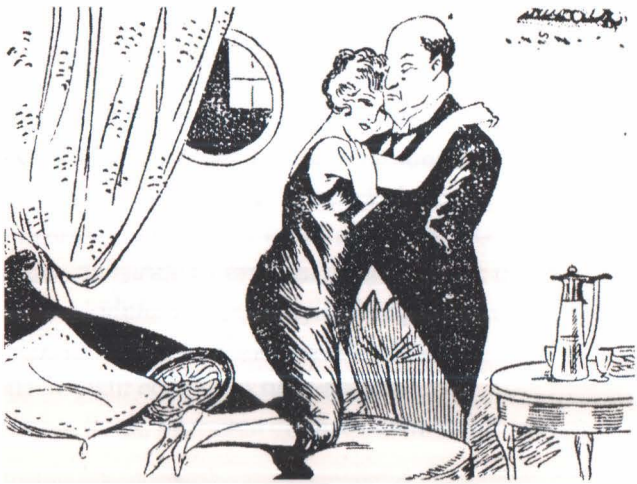

-Yo, Fahir'in aleyhinde bulunmayacaksın... O benim ilk âşığımdır.
-Nasıl, ben ilk âşığın Şakir'dir zannediyordum.
-O da, o da... İkisi de...

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler

Numero: 14

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İdarehanesi Sudî Kitaphanesi fevkinde
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

-Evet sevgilim, haberim var... Zevcem bana ihanet ediyormuş. Zaten kadınların ne alçak oldukları malûm değil mi?

Kocanın Terbiyesi

Şahende Hanım, hiddetten mosmor bir halde, tir tir titreyerek haykırdı: "Otuz günde üç kerre... Daha düğün olalı altı ay geçmeden, otuz günde üç kerrecik, öyle mi?.. Senin kocan insan değil kızım, bir cân-âver... Hem vallahi, hem billahi cân-âver, başka bir şey değil... İşte benim fikrim bu!.. İster darıl, ister darılma."

Hanımefendi kızının sükutuna baktı ve devam etti: "Ben iki kocaya vardım... Rahmetli babacığınla on yedi sene, sonra evvelki babanla on iki sene beraber yaşadık, ikisi de bir gece kaçırmazdı, hem de bir kerre değil... Bunu da bil ha..."

Genç kadın gözleri açılmış, hayretle haykırdı: "Her gün mü anneciğim?.. Her gün, her gün mü?.."

Şahende Hanım kat'i ve mutlak bir ses ile kızının hayretine cevab verdi: "Elbette her gün ya... Elbette her gün... Sen, şimdi, daha altı aylık bir gelinsin de otuz günde üç defacık... Aman yarabbi, şimdi hiddetimden boğulacağım... Senin kocan insan değil, bir hayvan... Adeta bir hayvan... Hem de öküz cinsinden... Sersem, uyuz, mıymıntı..."

Karısını her gece tartaklamayan kocalar hakkında fikrini bu sarahatle beyandan sonra, Şahende Hanım birden bire sesini alçalttı: "Yoksa, vücudunda bir kusur mu, bir noksan mı var acaba?" diye sordu.

Gurur ve hicabla kıpkırmızı olan genç kadın: "Hayır, hayır, anneciğim... Hiç bir şeyi yok" diye müdafaa etti.

"Belki hastadır..."

"Hayır, hasta de değil..."

"Tenbel ve miskin herifin biri öyleyse..."

"Hayır, hayır anne, o da değil..."

"O halde, seni sevmiyor demek, zavallı kızım!.."

"Kim demiş anneciğim. Seviyor... Hem de çok seviyor... Sana şimdi itiraf ettiğim şeye rağmen ben, onu seviyorum... İşin esasını arayacak olursanız kabahat asıl, asıl sizde..."

Yirmi dokuz senelik zevce hayatındaki faaliyet-i rûz-merresini tek-

rar yad ve tezkâra azim bir tavırla, Şahende Hanım isyan etti: "Kabahat bende mi?"

Müzeyyen ısrar etti: "Evet, sizde... Bu işi çok düşündüm, şimdi artık iyice karar verdim ki beni kocaya vereceğiniz zaman yeni, çok masum, çok aptal koca aradınızdı."

Şahende Hanım köpürdü: "Fakat bu senin saadetin içindi kızım... Kendi kendime sermayesinden bir şey sarf etmeyen bir koca re's-ül-malını kâmilen zevcesine hasr eder demiştim. Aldandım mı? Acaba yanlış mı düşündüm?"

"Görüyorsunuz ya anneciğim... Ne kadar taze, ne kadar mebzul olursa olsun bir mala malik olmak kafi değildir. Asıl lazım olan şey bunu nasıl kullanacağını bilmektir. Hayır, beni yanlış anlıyorsunuz! Ne kadar basit olursa olsun tavrınızla sevilmek istediğiniz şeyi kocam da biliyor, ben de biliyorum. Fakat bu kafi değil. Fazlasını ise biz bilmiyoruz. İşte asıl fenalık burada. Kocam halası tarafından kırda büyütülmüş, hiç çapkınlık etmemiş, hiç bir kadın tanımamıştır. Düğün gecesi kemal-i safvetle bana henüz bâkir olduğunu itiraf etmişti. Ben onun kadar masum olmakla beraber, doğru söylediğini gördüm, anladım. Nihayet zifaf oldu. Sonra ilk günlerde genç, sağlam ve kuvvetli bir mizacın galeyanı sayesinde hiç acınacak bir halde değildim. Fakat sonra yavaş, yavaş hissetmeksizin iş sirkeleşti. Ey ne yapalım, ikimiz de bu işlerde pek cahiliz. Her gün, her gün aynı şey ne kadar iyi, ne kadar tatlı olsa insanı bıktırıyor... Halbuki ötekinden berikinden fısıltı arasında işittiğim, gelin olduğum günden beri, romanlarda okuduğum şeyler bana zavallı kocamın şübhe etmediği daha bir çok şeyler olduğunu anlatıyor. Bunları da öğrense, eminim ki onunla beraber çok mesud olacağız."

Şahende Hanım derin derin kızına baktı: "Bu şeyleri öğrensin diye onu kokotlara mı göndereceksin yoksa?" diye gürledi.

Zavallı genç kadın mazlumane itiraf etti: "Bunu düşünmedim de değil... Fakat bir kerre oralara giderse o kötü kadınlar onu buraya tekrar göndermezler diye korkuyorum..."

"Ey, ne yapacaksın öyle ise?"

"Daha bilmiyorum... Bir karar vermedim... Sonra emin olunuz anneciğim ki, her şeye rağmen kocamı çok seviyorum, onu elimden kaçırmamak istiyorum ve onunla bahtiyar olmak için her fedakârlığa hazırım."

Bu muammalı sözler üzerine üç ayda bir kızını görmeğe gelen Şahende Hanım veda ederek çekildi, gitti. Şu miskin herife son derece hiddetli idi ve Müzeyyen'e hemen ilk söz olmak üzere: "Boşan miskinden!" diyecekti, diyecekti ama damad bey kayınvalideciğine her ay otuz lira para gönderir ve onu büyük bir izzet ve ikramla taltif ederdi...

Bir kayınvalideyi, buna rağmen, bu gibi hususta kızının saadetine çalışmaktan hiç bir şey men' etmemek lazımsa da Şahende Hanım, üç ay daha kızından uzak kalmağa razı oldu, oldu ama aldığı haberler... Ah bunları bir kerre duysanız...

Müzeyyen'in oturduğu semtle kendi oturduğu mahalle arasında çeneciklerini tutamayarak duyduklarını yetiştirenler, bildiklerinin üstüne bire bin katarak anlatmaktan zevk bulanlar eksik değildi.

Zavallı kadın bu havadisleri birer birer aldıkça deli oluyordu. Bunlara nazaran kızı her gün sinemalarda, seyir yerlerinde en hafif ahlaklı kadınların arasında yaşıyor, hatta çapkın erkeklerle beraber sokaklarda geziyordu.

O zaman Şahende Hanım, gerek kızının saadeti, gerek damadının muntazaman gönderdiği otuz liranın hatırı için daha ziyade sabredemeyerek bir gün kızına çıkageldi.

Müzeyyen kocasının dizlerine oturmuş, baygın, şuh, nihayet derecede dilbaz, fevkalade bahtiyar görünüyordu.

Delikanlı da Müzeyyen kadar neş'eli ve ateşli idi. Sözleri olsun, hareketleri olsun, Şahende Hanım'ın yirmi dokuz senelik faaliyet-i rûzmerre hatıralarını pek geri bırakacak bir surette manalı ve cilveli idi.

Biraz sonra delikanlı sokağa çıkmak için ayağa kalktı. Karı koca uzun uzun öpüştüler, derin derin koklaştılar, kahkahadan bir çok kırılarak fısıldaştılar.

Yalnız kaldıkları zaman valide kızına sordu: "Nasıl, pek memnun görünüyorsun, öyle mi?"

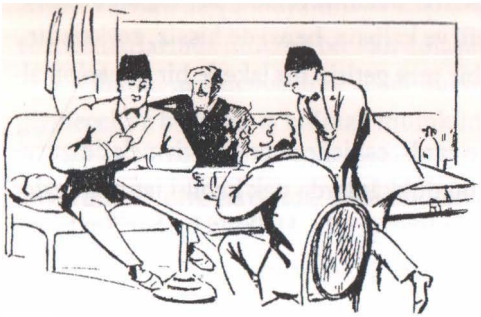
Müzeyyen cevab olarak saadetle bir vecd gözlerini semaya kaldırdı.

"Ben ise her şey bozulacak diye korkuyordum..."

Müzeyyen istihfafkârane omuzlarını kaldırdı.

Valide devam etti: "Tasavvur et ki neler söylemişlerdi, deli olmak bir şey değildi... Sen artık kocanı sevmiyormuşsun, ondan iyice soğumuşsun, hatta başka birini sevmeğe başlamışsın, isimler söylüyorlar, seni beraber gördüklerini, heriflerle kol kola gezdiğini bile ilan ediyorlardı."

Müzeyyen yeni bir omuz hareketiyle annesinin sözünü kat' etti: "İnsanlar her şeyi karmakarışık naklederler. İşin doğrusunu size ben anlatayım. Kocamı sevmekten hiç fârig olmadım. Fakat müşterek aile saadetini temin için kendisi aşk işleri hususunda pek cahil ve gafil olduğundan bunları öğrensin diye onu kokotlara göndermek elimden gelmedi... Onu kaybederim diye korkuyordum. O zaman bu şeyleri ben kendim öğrenmek istedim. Gittim, gezdim, tozdum, aldığım dersleri kocama ben öğrettim. Şimdi neticeyi görüyorsunuz anneciğim... Kocasının muhabbetini muhafaza etmek için bir zevcenin nelere kadir olduğunu hiç kimse ta'yin edemez... Evet, şübhesiz çok şeyleri kaybettim fakat kocamı elimde tuttum, saadetimi kazandım..."

(Mektubu okuyarak)
– Yavrucuğum, artık susuyorum... Kalbimin sırrını yalnız sen biliyorsun...

Caket ve Pantolon

Zavallı Naci, bütün parasını bitirir bitirmez adamcağızı yüz üstü, borç gırtlağında bırakarak kaçıp gitmiş olan murdar Necibe'den sonra derin bir sefalet içinde kalmıştı. Genç ve la-kayd olmakla beraber ne kadar filozof olursa olsun, halini ve mevki'ni parlak göremiyordu.

Hayat bugün, bilhassa sefahat içinde yaşamağa alışmış adamlar için parasız kalınca pek müdhiş bir badiredir; vakıa Naci şiir söylerdi fakat onun söylediği şiir bu memlekette sahibine kaç para temin edebilir ki...

Nacicik, hem aç, hem de çıplak kalmıştı; evet, yiyecek ne olsa, ne bulsa kani' olurdu. Fakat elbise hiç öyle miydi?.. İnsan bir dilim ekmekle üç acı zeytin bulsa, birkaç saat için tecdîd-i hayata muvaffak olur ve bu, olsa olsa beş kuruşun içindedir. Halbuki yırtık caketle, delik pantolonla sokakta gezmek... Bilhassa şık, zengin elbiseye alışmış bir adam için... Anlıyorsunuz ya... Hasılı Naci'nin vaziyeti pek müdhiş ve pek elim idi.

Kendini güzel, parlak bulup da bu hazinelerin ziyan olduğunu görmek ne feci'dir!.. Kalbi aşk ve ihtirasla, dimağı şiir ve nağme ile pür-ihtizâz olup da temiz bir jaket, rabıtalı bir pantolon olmadığı için evde kapanıp kalmak kadar korkunç bir talih olur mu?..

Sokağa çıksa, kadınlar değil erkekler bile nefret ve ikrâhla bakıyorlardı. Bu ise hiç kabil-i tahammül değildi.

İşte Naci'nin bugünkü sefaleti, en elim kederi bu idi. Arkasına giyecek bir jaket, ayaklarına geçirecek bir pantolona malik olmamak... Ah kadınlar yalnız zavahire bakmayıp delik bir pantolonun, yırtık bir jake-

tin içerisinde bazen ne aşk ve şehvet hazineleri galeyan ettiğini bilselerdi... Halbuki bütün kadınlar sefil ve kalbsiz, hepsi de hissiz, zevksizdir.

O kadar uğraştı, on lirayı bir yere getirip bir jaketle bir pantolon almak mümkün olmadı.

Sonra onun izzet-i nefsi de vardı, eskicilerden alıp giymek de gururunu mecrûh ediyordu. Bazen bu dükkânlarda pek kabil-i istimal şeyler görüyorsa da, tenezzül edip içeri giremiyordu. Halbuki bu herifler bu elbiseyi kim bilir ne ucuz olarak tedarik ediyorlardı!..

Bir sabah, bu mülahazaları bininci defa kendine tekrar ederken, dükkâncılar gibi sokaklarda dolaşarak eski elbise almak pek mümkün olduğunu düşündü. Bunun için hiç bir müşkülat yoktu. Bir izne, bir ruhsata ihtiyaç yoktu. Her kim isterse istediği yerde istediği vakit eski elbise alabilirdi. Yalnız sokaktan geçerken; "Eskiler alıyorum!" diye bağırmak lazımdı...

Bunu daha evvel niçin düşünmemişti yarabbim.

Hemen sokağa fırladı, hiç tanınmayacağı mahallelere dalarak; "Eskiler alıyorum!" diye haykırmağa başladı. Bütün parası üç yüz elli kuruştan ibaretti. Bu para ile dükkânlarda tek bir kostüm bile almak mümkün değilken, mahalle arasında kim bilir ne güzel şeyler ve ne ucuz olarak tedarik etmek mümkün olacaktı.

Kelepir filhakika pek mebzul çıktı. Daha öğle okunmadan topladığı elbisenin yükü altında eziliyordu. Bir redingot, bir jaket, iki fes, bir kostüm takımı, üç potin, birkaç pantolon sahibi olmuştu. Hem de daha seksen kuruş parası da vardı!.. Hepsini sarf etmemişti bile...

Hem bu kadarla kalmamıştı. Mübâyaat esnasında genç genç, şen şen hanımefendiler görmüş, evlerde böyle eskileri hep hanımların sattığını öğrenmişti.

Eskiler alan adam, ihtiyar ve pis bir herif olmayıp, Naci gibi, yakışıklı ve tatlı bir delikanlıcık olursa, ne iltifatlar yağdığını da bi-t-tecrübe takdir etmişti.

Naci, bu gördüğü genç ve mültefit hanımlarla birkaç tebessüm, birkaç nazar teati edebilerek, hayli zamandır riyazette olan mizacı galeyan

etmiş, vücudu ateş gibi yanmağa başlamıştı. Kalbi derin ahlarla kabarıyor, damarlarında iltihablı bir kan dolaşarak bütün vücudunu yakıyordu.

Nihayet, asıl maksadına vusul bulduğu için, şimdi artık adam gibi giyinecek ve belki bir iş bulmak mümkün olacaktı.

Artık evine avdet etmek üzere idi ki i'tiyad saikasıyla: "Eski jaketler alıyorum..." diye haykırdı. Tamam karşıdaki evden bir pencere açıldı, gözlerini kaldırıp oraya baktı, perdenin nîm hareketi arasında çıplak bir kol gördü. Kol keza çıplak bir vücuda merbût idi ve ucundaki el kendine işaret ediyordu.

"Vay vay..." dedi, "iş çatallaşıyor..."

Rasgele bir müşteri için zahmet etmeyecekti. Fakat bu çıplak kol, çıplak vücud onu alakadar etmişti. Üşenmedi, apartmanın katlarını çıktı. Çağırılan dairenin katına çıktığı vakit evin içinden bir kadın sesi: "Kapı açıktır, içeri giriniz..." diye haykırdı.

Naci kapıyı itti, içeri girdi. Burası zengin bir yer değildi fakat sevimli ve hoş bir evdi. Sonra havada şeytani rayihalar dalgalanıyordu. Pek yazık ki çıplak kol ve çıplak vücud kaybolmuştu. Kadın yatağa girmiş, çenesine kadar yorganına sarılmıştı.

Mahzun mahzun dedi ki: "Gel, beni dinle... Kocam çok kıskançtır, beni sokağa çıkmasın diye ne kadar esvabım varsa aldı, götürdü. Çırçıplak bıraktı. Evde tek iç gömleğiyle kaldım. Bu kıyafetle kımıldayacak bir halde değilim... Halbuki sıkıntıdan boğulmak bir şey değil... Anlıyorsunuz değil mi?.. Bir ahbabım var, sokağın köşesinde oturur. Onun evine kadar gitmek istiyorum. Bana satmak için bir etek bir bluz filan bir şeyiniz var mı?

Naci cevab verdi: "Maatteessüf bendeki hep erkek elbisesi... Kadın için giyebilecek gibi bir şeyim yok ki..."

Kocasının zulmü ile harab olmuş zavallı genç –ve güzel! Hem pek güzel!– kadıncık hiddetle homurdandı: "Aman yarabbi ey şimdi ne yapayım? Ne olursa olsun... Bakayım nelerin var... Bir pantolonla bir jaket olsun var ya. Onları giyerim."

Öyle ya... Akşama kadar evde mahbus kalacağına, muhibbesine kadar gitmek için bir pantolonla bir jaket elbette işe yarardı, değil mi?..

Hele bu kocası için de pek haklı bir intikam olmaz mıydı?..

Bu fikirle memnun olarak sıçradı yatağın içinde oturdu. Fakat bu hareketle tekrar ilk çıplaklıklar cilalanmağa başladı.

Genç kadın devam etti: "Ama rica ederim, temiz bir pantolonla temiz bir jaket olsun. Bir kerre bakınız da seçiniz, olmaz mı kuzum?.."

Naci: "Müsterih olunuz hanımefendi" dedi. "Fakat evvela ölçü alayım da ona göre seçeyim olmaz mı?.."

Cebinden bir metre çıkardı, ölçü almak için yatağa yaklaştı.

Genç kadın bozularak haykırdı: "Ölçü mü alacaksınız?"

"Elbette... Bunda şaşacak ne var? Ölçü almadan elbise alınır mı? ya büyük veyahud dar olursa..."

Naci bir papaz kadar ciddiyetle idare-i kelâm ediyordu.

"Haydi, yataktan ininiz... Ha şöyle... Yanıma yaklaşınız... Kaybedecek vaktim yok... Tamam... Oo, beliniz ne kadar ince imiş... Aman yarabbi ya göğsünüz? Ama kımıldamayınız... Gıdıklanıyor musunuz? Göğsünüzü daha çıkarınız... Tamam... Tamam! Kolunuzu uzatınız... Ayaklarınızı biraz açınız... Başınızı kaldırınız... 75... Hayır, hayır... Siz benim yaptığım şeyle meşgul olmayınız... Ölçü alıyorum... Ölçü... Ölçü..."

Genç kadın kıvrılarak kıvranıyordu: "Ama... Ama... Oh, aman yarabbi..."

Sesi daha bayılıyor, vücudu daha titriyor, nefesi daha kısılıyor, bütün canı, bütün mevcudiyetiyle adeta bayılıyordu.

Fakat iş bitsin diye metin olmağa ve dik durmağa çalışıyordu.

Naci: "Müsterih olunuz hanımefendi" dedi. "Ben işimi bilirim"

Evet, o kadar biliyordu ki, iki dakika sonra, kadın ayakta duramayacak bir hale geldi, mağlub, harab bir güvercin sayhasıyla karyolaya yuvarlandı, yıkıldı ve kocasına itaat etmek için olacak ki, sokağa çıkmaktan vazgeçmeğe karar verdi. Sokağa çıkmamak değil, akşama kadar, hatta yatağından bile kımıldamadı.

Yalnız şu farkla ki, Naci de beraberdi, onu da yatağına misafir etmişti!.. Onu bekleyen muhibbesine gelince, zannederim ki hâlâ bekliyor! Anlaşılan ve daha bekleyecek!

Kadın – Benim aşkım emin ol pek metindir.
- Şey... Acaba sandalye de öyle midir?
Değilse diye korkuyorum da...

Ferhunde'nin Dudakları

Ferhunde on sekiz baharlı, pür-hayret gözlü, şayan-ı hayret göğüslü latif bir bebektir. Bu yaştaki genç kızlar her şeye karşı istigrâk hissederler ve bu diğer cazibelerine ilave edilmiş yeni bir cazibe olur.

Ferhunde'nin annesi, kızının her gün çoğalan güzelliğini gördüğü için, onu pek sıkı muhafaza ediyordu. Çünkü onun için himayesi lazımgelen iffet istihkâmını bil-hücum yıkmak üzere aşkın, zehirli oklarıyla zuhurundan korkuyordu.

Bu korku sebebiyle gece, gündüz bitmez tükenmez nutuklar veriyor, yalnız bu sebebin neticelerini olduğu gibi izah etmekten çekiniyordu. Öyle ki Ferhunde düşmanın muhtemel hücumu izah edildiği halde, nasıl duçar-ı taarruz olacakları kendilerine anlatılmayan askerlere benziyordu.

Annesi ona: "Aman Ferhundeciğim, ba-husus sokakta, iki pençeli, uzun saçlı, fesad bakışlı bir insanlara rast gelirsen dikkat et!" diyordu.

"Bunlar nasıl şey böyle anne?.."

"Evet ve hayır kızım... Sözün kısası bu, bir nev'i zirzoptur ki elinde bir mumla insanı uykuya yatıracak masallar anlatır, aman yavrum bahusus sakın kendini ağzından öptürme, her şey buna bağlıdır..."

O akşam Ferhunde'nin sokağa çıkması icab etti. Annesinden bervech-i mutad nasihatleri dinleyerek yola çıktı. Büyük ağaçlar üstünde ara sıra görünen mâî ve güzel bir sema altında yürürken annesinin kendisi-

ne bahsettiği gibi bir şey gördü. Ferhunde, sevk-i tabiî hareketiyle peçesini ağzına götürerek ilerlemekte devam etti ve kendi kendisine: "Acaba bu, o muydu?.. Saçları uzun değil kısa, sonra gözlerinde hiç fesadlık yok" diye düşündü.

Adam görür görmez güzel kızın yanına yanaştı.

"Yolunuzu mu şaşırdınız gülüm, böyle nereye gidiyorsunuz?" dedi.

Ferhunde kalbi şiddetle çarparak: "Şehre gidiyorum" diye cevab verdi.

Genç kız belinin sıkıldığını, gerdanının öpüldüğünü görerek kıvranıyordu. Aynı zamanda kulağının dibinde tatlı bir ağzın: "Size kısa yolu göstereyim. Menekşeden daha güzel gözleriniz ve ipek gibi gerdanınız var." dediğini işitiyordu. Aynı zamanda bir el göğsünün latif derinliklerine dalıyor, Ferhunde bütün gayretiyle dudaklarını kapamakta devam ediyordu.

Sık, sık, o kadar sık ki, bir şey görmek kabil değildi. Bir gölgeliğe girdiler. Bahar sabahın şebnemleriyle nem-nâk Nisan yaprakları bu saadetin üzerini bütün renkleriyle kapattılar.

Gece Ferhunde eve avdet ettiği zaman genç kalbinde derin bir incizâb ile soyunuyordu.

Annesi: "Eyvahlar olsun, demek nihayet oldu ha?.. Nasıl oldu, çabuk söyle..."

"Anneciğim nasıl söyleyeyim. Her tarafımı öptü, eteklerimi kaldırdı. Bir şeyler hissettim. Fakat etrafımız o kadar karanlıktı ki, kimse görmedi. Hem de yemin ederim başka bir şey yapmadı. Ağzımdan öpmedi. Peçemle dudaklarımı sıkı sıkı kapalı tuttum."

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler

Numero: 15

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İdarehanesi Sudî Kitaphanesi fevkinde
İstanbul-Amedî Matbaası
1339-1340

-Ah, bilseniz ne kadar, ne kadar yorgunum.
-Bilmez olur muyum, tarifeyi tezyide hazırlandığın apaşikâr.

-Ressam mı? Hay sersem hay... Kız ben senin yaşında iken babanı kalemine mümeyyiz yaptırmıştım...

Safvet-i Hissiyat[26]

Yarım saatten fazla oluyordu ki sevgili kadının kabulü için her şeyi hazırlamıştı. Raflardaki çiçekliklerde muhteşem güller, bu aşk yuvasını şefkatlerinin rayihasıyla ta'tîr ediyorlardı. Ve türlü tatlılardan nev' nev' şekerlemelerden mürekkeb hazırlanmış sofra ağızların şekerlerden Buselere gidecekleri latif yemek anını bekliyordu.

Asabi bir hatve ile saatten pencereye gidiyor, dakikalara karşı sabırsız, sevgilisini getireceğine sokaktan gelip geçen, geçip giden arabalara karşı derin bir tehevvürle sarsılıyordu. Ve intizar hamlesi içinde, arzusunu nefis hatıralar tehzîz ediyor, bütün mevcudiyetini türlü şehvetler kamçılıyordu.

Aşklarının ilk haftasında sevgili o kadar şayan-ı perestiş, o kadar nevâzişlerle çılgın, ihtirasla pür-iltihab olmuştu ki, şimdi artık en küçük hareketlerini bile kolaylaştırabilirdi.

Artık ebediyen birbirlerinin olacaklardı, bütün dünyayı unutacaklar, kendilerini, vazifelerini, bütün kayıtlarını bir tarafa atacaklar, kadın ismini ve namusunu, ba-husus zevcini ve çocuklarını da bırakarak, onunla kaçıp gidecekti.

Ah ne hararetli bir itimadla ona terk-i nefs ediyordu!

26 Duyguların saflığı.

Şübhe yok ki yirmi beş yaşında artık kendini saf bir adam telakki etmiyordu. Ve evvelce girmiş olduğu maceralar kadınların riyakârlıkları hakkında onu kafi derecede tenvir etmiş, daima hazır bulunan hıyanetlere karşı müsellah ve mücehhez durmağa alıştırmış idi.

Fakat bu sefer hiç böyle bir endişe yoktu.

İki masum ve bâkir ruhun izdivacını eski murdar şehvet oyunlarıyla nasıl mukayese ederdi?

Evvelden tanıdığı zevk kadınlarını yüzü ne kadar saf ise şefkati de o derece melekâne olan bu müstesna kadınla nasıl birleştirebilirdi?

Ah ilahi saadet, aman yarabbi, o... sahiden o!.. Kuş gibi kapıya fırladı.

Ah şimdi onun dudaklarını nasıl koklayacak, nefesini nasıl içecek... Bir aşk şikârı gibi onu yatağa nasıl götürecekti!..

Şık çarşafının içinde şuh ve dil-ârâm, penbe ve sarışın bir çiçek gibi işte o...

Âşık onu kavramış, ensesindeki mini mini bukleleri dişleriyle öpüyor, dudaklarının muattar köşelerini emiyor... Ve kadın hayran ve mesud bir tavırla Buseleri iade ediyor, onu göğsünün mini mini tedevvürleriyle tazyik ederek şehvetli hararet-i aşkıyla yavaşçacık ihata ve işgâl ediyor...

Soyunmadan ikisi de oturdular, tatlılardan, şekerlemelerden tadıyorlar...

Kadın, dört, beş pasta geveledikten sonra, daha yaklaştı, bütün vücudu aşk ve şehvetle titriyor, muazzez dakikayı bir an evvel tatmak arzusuyla parmakları çarşafının pelerinini çözüyor, bluzunu gevşetiyor, göğsünü açıyor...

Ah yarabbi, nasıl sevişecekler...

Lakin ne oldu? Birden bire kadın neden irkildi?

Yüzü ciddileşti, adeta duruldu. Vücudunun mahrem köşelerine uzanmış erkek elini tutup çekerek uzağa götürüyor...

"Yok, yok... Bugün olmaz!" diyor.

Neden? Niçin?.. Ne oldu?..

Erkek mebhût, endîş-nâk, bir ifade-i elemle soruyor: "Ne oldu? Ne var?.." Evvelki günlerin emsalsiz sarhoşluğundan sonra bugün bu imtina' neden?.."

Ne olursa olsun mutlak bilmek istiyor. Her şeyden korkuyor. Yoksa... Aman yarabbi, yoksa sevmiyor mu?

Hayır, iş böyle değil... Çünkü kadın uzun bir Buse ile onu sevdiğini itiraf ediyor.

O halde ne? Yoksa hasta mi? Yoksa yorgun mu?

Hayır, o da değil.

Güzel bir hareketle kadın göğsünü, yanaklarını göstererek sıhhati yerinde olduğunu anlatıyor.

Erkek bir an mütefekkir duruyor ve ne olduğunu anlamış gibi kesb-i sükûn ediyor.

Nasıl olmuş da bunu düşünmemişti?..

Ve dudakları sedefli kulağa yapışmış, gayr-ı mahsus bir sesle adeta saygısız denecek bir sual fısıldıyor...

Bu sefer kadın kızarıyor.

Kadınların bazen böyle garib humretleri vardır.

Fakat başının müstehzi bir hareketiyle yine "Hayır!" işareti yapıyor.

Ey aman artık... Peki ama, öyleyse ne var?... Mani' nedir?

Aklı fikri türlü faraziyat içinde kayboluyor, bu elemli muammanın hallini nasıl bulmalı?..

Hayır, şübhesiz, şimdi kadın kemal-i letafetle bu esrarlı imtina'ın sebebini söyleyecektir.

O zaman kavaid-i esasiye-i ahlakiyesi ne gibi hududda tevakkuf edeceğini bilen bir kadın gibi, metin bir emniyetle ve pür-azamet ve ciddiyet, o kadar muhayyel ve hayali sevgili şu kelimeleri düşürüyor: "Bugün izdivacımın sene-i devriyesidir... Fakat yarın saat üçte gelirim... İstediğin şey o zaman olur, olmaz mı sevgilim?.."

-Aman sen babamı biliyor musun?
-Hangi babanı yavrum?..

Bir İntikam

Seyahatlerinden habersizce avdet eden bütün la-kayd ve saf kocalar gibi kapıyı çaldı.

İçeri girmesi, bütün emsalinde olduğu gibi, zarafetten ve rikkatten arî oldu; zevcesi uzun geceler zarfında ezvâk-ı zevciyeden mahrum kalmış pak ve masum kadınlar gibi sakin ve hararetli idi. Dolap, kocalar tarafından ansızın baskına uğramış zamparalara karşı daima olduğu gibi vefakâr oldu. Yalnız eğer herifle beraber nasılsa içeri bir de kedi yavrusu kilitlenmiş olup da mırnavlayarak açılmak mecburiyeti tahakkuk etmeseydi... Yani yalnız kedi yavrusunun cürmünden dolayı dolabın açılması lazımgeldi. Ve âşık efendi meydana çıktı...

Fakat zevc, emsalinden daha filozof ve mütehammil zuhur etti; haykırıp ulumadı, tekme tokat oyununa girmedi, tabanca, kama şakasına kalkışmadı...

Hatta filozofluğu oyunbaz hanımefendinin kapayıp kilitlediği kapıyı açınca, daha ikmal etti, kemal-i nezaketle: "Sizi rahatsız ettiğim için affedersiniz beyefendi" dedi.

Bir sandalye ikram etti, heyecanını teskin için su bile içirdi.

Aynı zamanda: "Vakit pek geç... Bu zamanda sokağa çıkamazsınız... Hava ise pek korkunç... Maazallah hasta olursunuz. Bunun için maatteessüf sabaha kadar burada kalmak mecburiyetindesiniz... Bize misafir olursunuz... Şu kanepede sabaha kadar vakit geçirmeğe çalışırsınız...

Böyle söyleyip yatağına girdi ve odada zevcesiyle yalnızmış gibi, hiç sıkılmaksızın, bütün kuvvetiyle hâlâ işin ne netice alacağından endîşnâk olan zevcesine âşıkâne iltifata başladı.

Pek erken iz'âc edilmiş genç âşığın başına gelen bu acı vaziyeti düşünüyor musunuz?.. Leziz mezelerini daha yeni tatmağa başlamış olduğu bu nefis ziyafetten başkasının lezzet-yâb olduğunu göre göre ne hale geleceğini kolayca tasavvur edersiniz, değil mi?..

Eski Çin'de en zalim hükümdarlar, bu kadar gaddarane bir işkence icad edememişlerdir!..

Fakat herif yorulmuyordu ki... Sanki kendisini en derin irti'âş içinde seyir ve temâşâ eden ve bütün işkencelerle kavrulan âşığın vücudu kuvvetini tezyid ediyormuş gibi birbiri peşi sıra hiç durmaksızın, ta-besabah harekette bulundu.

Nihayet sabaha karşı, karı koca yorgun düşerek uyudular.

Şafak sökmeğe başladı, pencerelerden içeri sızan ziya yavaş yavaş yorgan altında bir birine kenetlenmiş bacakları, yapışmış kalçaları, kaynamış vücudları alenen tersîm ediyordu. Nihayet şâd ve mesrûr uyandılar.

Fakat nasıl bir neş'e ile!..

Bu zevc şübhesiz pek yaman cinsten bir adam idi.

Sabaha kadar türlü hummalar, türlü kâbuslar içinde bir saniye gözlerini kapayamayarak, azab ve işkence içinde harab ve tebâh olmuş delikanlıya tebessümle ilerledi: "Size şunu söylemek isterim ki, sizin bana yapmak istediğiniz şeyi asıl ben size yaptım..." dedi.

Ne cevab vermeli?..

Giyinip kemal-i zilletle müsaade istemekten başka yapılacak bir şey var mıydı? Fakat giyinip çıkmak üzere iken zevc gözleri pür-şu'le ve iltihab yaklaştı.

"Borcunuzu unutmayınız beyefendi" dedi.

"Nasıl borç?"

"İşte hesabı... Bakınız..."

Zevcin âşığa uzattığı kâğıtta şu hesab yazılı idi:

Hanım ücreti	20 Lira-yı Osmanî
Manzaranın seyir ve temâşâsı	25 Lira-yı Osmanî
Bir gecelik oda kirası	5 Lira-yı Osmanî
Lüks resim munzammı	10 Lira-yı Osmanî
	60 Lira-yı Osmanî yekun

Başka çare olmadığı için altmış lirayı sulamak lazım geldi.

Garib boynuzlu o vakit yolu serbest bıraktı.

Zampara bey çıkıyordu, arkasından zevc efendi seslendi: "Hizmetçinin bahşişini unutmayınız efendim!.."

Cennete Kabul

Dünyanın mihnet ve âfâtından ve türlü meşâkk ve âlâmından ölüm denilen bu halâskâr lûtf-i ilahi delaletiyle kurtulmuş bir adamcağız, aynı zamanda şirret, haşin, berbad bir de zevcenin elinden yakasını kurtarmış olduğu için sevincinden sıçraya sıçraya cennetin kapısına gitmişti.

Tamam kapıdan içeri atlamak üzere iken, kapıcı peyda oldu ve yavaşça kolunu uzatarak: "Yavaş oğlum, o kadar telaş etme, dedi. A'raf'tan mı[27] geliyorsun?.."

"Hayır" cevabını verdi adamcağız, "A'raf'tan gelmiyorum... Fakat öyle bir yerden geliyorum ki, onu sana tek bir kelime ile bildirir bildirmez, hemen cennetin kapılarını bana açmakta hiç tereddüd etmeyeceğine eminim."

"Söyle bakayım."

"Dünyada evlenmiştim."

"Evlenmiş miydin?" diye haykırdı kapıcı. "Öyle ise hemen gir... Hemen... Zira, cenneti tamamıyla hak etmiş demeksin."

Bunlar burada konuşurlarken eski püskü elbiseli, serseri kıyafetli bir başka adam peyda olmuştu.

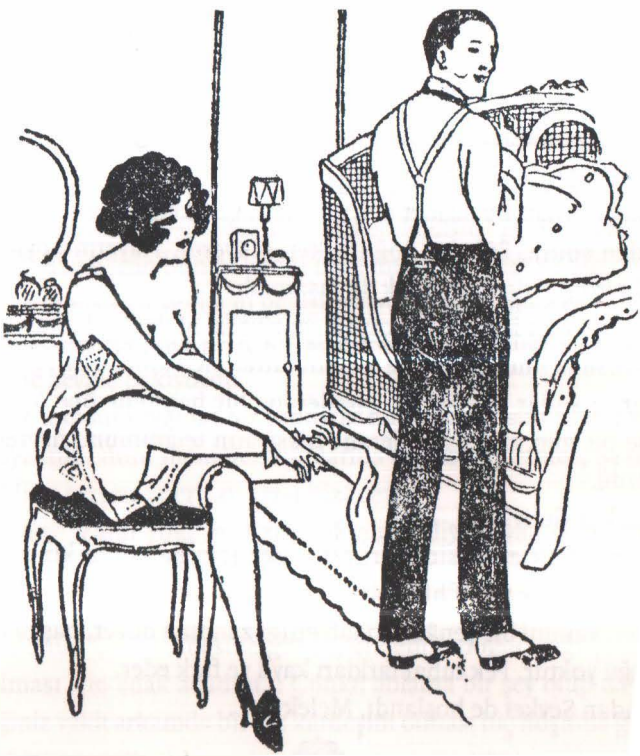
27 Cennetle cehennem arasında bir yer.

İlk adam sevine sevine cennetin yollarında koşarken, o da kapıcıya yanaştı; içeri girmek için müsaade istedi.

Kapıcı ber-mutad sordu: "A'raf'tan mı geliyorsun?.."

"Hayır" dedi; "fakat o giden adam kadar benim de hakkım var... Eğer bir kerre evlenmek bir felaketse üç kerre evlenmeğe ne diyeceksin? Ben tam üç kerre evlendim..."

Kapıcı havf ile haykırdı: "Üç kerre mi?.. Haydi oradan, gözüm görmesin... Çekil git... Cennet bir tımarhane değil, üç kerre evlenmek için insan deli olmalıdır!.."

-Ben o kadınlara benzemem gözünü aç... Ben namuslu bir kadınım.
-Elbette... Elbette... Zaten benimle yatan kadınların hepsi de namusludur...

Aile Damadı

Şevket Necmi Bey güzel bir delikanlı idi. Uzun, karaşın, tatlı bakışlı, mütebessim bıyıklı, yani her itibarla kadınların deli olacağı bir genç idi.

İşi gücü de kadınlardan ibaretti. Bilhassa bir baba, henüz genç bir anne ve üç kızdan mürekkeb bir aile ile çok meşgul idi. Üç genç kız: Yirmi üç yaşında Şükriye'den, yirmi yaşında Melek'ten ve henüz bir çocuk denecek on altı yaşında bir de Nilüfer'den ibaretti.

Şevket bunlardan Şükriye ile evlendi ve düğün günü bütün kadınlar artık Şükriye'ye derin gıbtalarla ah çektiler.

Fakat heyhat! Bu saadet çok görüldü. Çünkü bir senelik bir hayat-ı izdivacdan sonra, Şükriye doğururken ölüverdi. Hayatın böyle berbad cilveleri vardır. Arkadan çocuk da yaşamadı.

Şevket karısı için acı acı ağladı ve teyzesi Melek'in kolları arasında ölen yavrusuna nihayet derece matem tuttu. Melek'in kolları o kadar nevâziş-kâr, o kadar tatlı idi ki, biraderane bir hararetle öpe öpe, Şevket kalbinde bir gün gayr-ı biraderane hissiyatın telâtumunu hayret ve lezzetle gördü.

Melek'le de evlendi.

İhtimal fark etmişsinizdir, bir erkek için karısının kız kardeşiyle yatmak daima pek tuhaf hissiyatı mucib olur.

İnsan kanuni bir şenâat irtikâb ettiği zannına düşer, başka türlü bir nahoşluğu yoktur. Pek tuhaf farkları kayd ve fark eder.

Bundan Şevket de hoşlandı, Melek de...

Fakat Melek'in kötü bir huyu vardı.

Kocasını mesud edemiyordu. Müsrifti, havai idi, hiç evde durmu-

yor, her gün sokağa çıkıyor, mağazalarda dolaşıyor, bir çok lüzumsuz masraflar ediyordu.

Hayatları fevkalade bir vak'a zuhur etmeksizin devam ediyordu. Bu esnada anneleri biraz genççe olmakla beraber bir daha gebe kaldı.

Bir akşam Şevket odasında yalnız otururken, kapısına vurdular. İçeri Nilüfer girdi. O şimdi on sekizine giriyordu.

"Yalnız mısınız?" dedi.

Şevket acı acı: "Daima olduğu gibi" diye cevab verdi.

Karısı bir çayda idi ve avdette geç kalmıştı...

Nilüfer güldü ve karyolalarına sıçradı...

"Gel de gevezelik edelim" dedi.

Şevket takarrüb etti. Nilüfer gittikçe güzelleşiyordu. Göğüs tarafı civan-merdane biçilmiş olan bluzu müdevver ipek omuzlar gösteriyordu. Şevket garib bir tebessümle güldü. Gömleğin altında –tıpkı Şükriye'nin ki gibi– sert ve yuvarlak bir meme keşfediyor ve gözlerini indirerek, mini mini incik kemiklerini –Melek'in incik kemiklerini– görüyordu.

Kendisine bütün bunlar kendi malı imiş gibi geldi ve biraderane bir hareketle kendisini teselli için gelmiş olan Nilüfer'i ihata etti.

Alelade geveze olan genç kız sükut ediyor ve kendini okşayan Şevket'in eline zevkle bakıyordu.

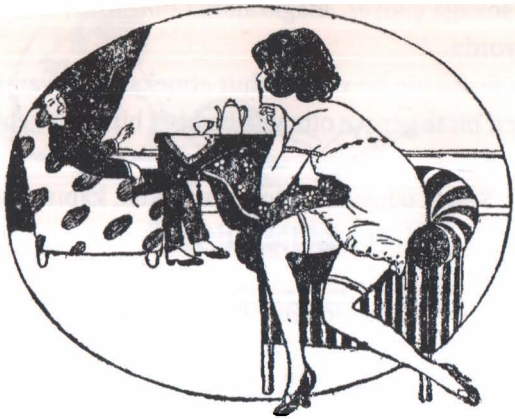
Fakat tesadüf veyahud bir yanlışlık eseri olarak elin parmakları birkaç saniye mini mini memelerin uçlarına temas ediverince, Şevket kendine geldi ve sersem, perişan arz-ı itizâr etti.

Nilüfer: "Zarar yok, bu sizin hakkınız" diye cevab verdi. "Ben bugün ne yaptım biliyor musunuz?"

"Ne yaptınız?"

"Mahmud Baba türbesine gittim, annemin doğuracağı çocuğun bir erkek olması için adak adadım... Çünkü ablama bir şey olup da benimle evlendiğiniz vakit arkamda bir kız kardeşim olması hiç hoşuma gitmez..."

Şevket'te suret!..

-Ne söylüyorsun Allah aşkına? Benim kocaya varmamın onlara ne dahli var?
-Ne dahli mi var? Bedava bir kadın daha bulmuş olacaklar... Dahli bu!..

Temettu' Beyannamesi[28]

Gazetelerde okumuştu ki bu senenin temettu' vergileri için herkes bir beyanname tanzim ve memurin-i aidesine teslim edecekti.

İşte bugün yazıhanesinin önüne oturdu, düşünmeğe başladı. Beyannamesine ne kadar temettu' idhal edecekti?..

Yarım düzine kadar dostu ayda yüzerden şöyle böyle yedi bin iki yüz lira vermişlerdi. Buna kâr mı denilecekti, yoksa temettu' mu? İşte burasının ta'yini müşküldü.

Sonra hediyeler vardı. Şöyle böyle bunlar da bin lirayı geçiyordu. Parayı kısmen yemiş, kısmen bankaya teslim etmişti.

Beyannamenin sütun-ı mahsusuna bu rakamı yazdı.

Bir kısa sütun atladıktan sonra "varidat" sütununa geldi.

Bir saniye tekrar düşündü.

Sonra büyük bir cesaretle mülahazat sütununa:

"Bir kerre tattıktan sonra durmayıp geliyorlar..." sözlerini kayd etti.

28 1825'ten itibaren konan verginin beyannamesi. 1879'da herkesin yıllık kazancı üzerinden belli oranda alınması öngörüldü. Son dönemde adı "kazanç vergisi" oldu.

Bin Bir Buse
En şen, en şuh hikâyeler

Numero: 16

Fiyatı 24 sahifelik beher forma 5 guruşdur
İdarehanesi Sudî Kitab-hanesi fevkinde

-Tuhaf değil mi, seni tanıyalı daha iki gün oldu; halbuki perestiş ediyorum.
-İhtimal iki gün olduğu içindir.

Sıfır, sıfır, sıfır...

Kız on altı, oğlan on sekiz yaşlarında idi.

İkisi de, daha masum ve beyaz idiler. Fakat bu hararetli yaşların galeyanı içinde, masumiyetleri ağır gelmeğe başlıyor, aşkı tatmak ve öğrenmek arzusu bütün vücudlarını yakıp kavuruyordu.

Bugün, tekrar ellerinde bir roman vardı, oğlan okuyor, kız dinliyordu:

Genç âşık, sevdiği kızın yanına gitmiş, onun elini tutmuştu. İkisi de tir tir titriyorlardı. Vücudlarından en derin bir iltihap nebeân ediyordu.

"Delikanlı eli dudaklarına götürdü. İkisi de bayılmak raddesinde, sendelediler. Şimdi dudaklar birbirine yapışmış, ruhlar birbirine kaynaşmış, vücudlar en hararetli bir telâtum içinde dönüyordu."

"Genç âşık şimdi ellerini sevdiğinin göğsüne götürdü, ikisinin de gözleri karardı ve birbirlerinin kolları arasında eridiler.

.....

Kitab buraya gelince genç kız: "Bu sıfır,[29] sıfır, sıfır ne demek olacak? Bunu niçin koyuyorlar?" diye sordu.

Oğlan: "Evet" dedi, "ben de anlamıyorum... Tamam insanın okumak istediği en tatlı yerinde hikâyeyi kesiyorlar. Ve sıfır, sıfır, sıfır koyuyorlar. Hiç anlamıyorum..." diye cevab verdi.

Genç kız: "Pek merak ediyorum... Acaba ne oluyor da böyle kesiyorlar?.." diye sordu.

Oğlan tekrar: "Vallahi bilmem?" diye cevab verdi.

Fakat Havva'nın kızı yine Adem'den kurnaz çıktı.

"A, ben buldum" dedi.

Ne bulmuştu?..

"Biz de kitabda tarif edilen şeyleri yapalım, ne olduğunu anlarız... İyi değil mi?.."

29 Arabi rakamlarda sıfırın karşılığı nokta işaretidir. Hikâye kahramanının sıfır olarak nitelediği, okuduğu kitapta yazarının yaz(a)madığı ve okuyucunun hayal ve tahminine bıraktığı satırlardır.

"Öyle ya!.. Öyle ya" dedi erkek.

Ve o zaman kitabda tarif edilen hareketleri taklid ettiler. Erkek kızın elini tuttu, dudaklarına götürdü. İkisi de titremeğe başladı, vücudlarına nihayetsiz bir rehavet seyelan etmişti.

Sonra birbirlerine sokularak, dudaklarını aldılar. Dudaklar birbirine yapışmış, ayrılmayarak, bu ilk Buse, bütün aşkın mana-yı iltihabıyla, ısırıyor, kemiriyordu.

Oğlan elini sevdiğinin göğsüne götürdü. İkisi de tıpkı romanda olduğu gibi sendelediler.

Genç kız: "Aman, aman. Sıfır, sıfır, sıfır ... Durma, koy... Sıfır, sıfır, sıfır ..." diye inledi.

Evvel Zaman İçinde, Kalbur Saman İçinde

Bir köyde bir hekim vardı. Bu hekim sene başı evinden çıkar, köyden köye gezer, gebe kadına rast gelirse doğurtur, köy evlerinde hasta varsa bunlara bakar, yanında taşıdığı ilaclardan içirir ve böyle, köy köy geze geze bazı yerden bir torba buğday, bazı yerden bir sepet kuruyemiş alarak dolaşırdı. Hizmetine mukabil bu tarzda aynen tediye bazen o kadar kesb-i tenevvü' eder ve bunların bazıları o kadar hoş şeyler olurdu ki, hekim efendi bilhassa bu tarz şeyler için sık sık köyleri ve evleri ziyaret etmekten bir zevk duyardı.

Böylece senede bir gün de Ayşe'nin köyüne uğrayıp onun hastalarına da bakardı.

Ayşe, genç, kıvrak vücudlu bir köylü kadını olup hem yaşlı, hem hoyrat bir kocası vardı. Bu koca, her sene ona bir çocuk yapar, fakat bunların nasıl büyüyeceğini, ne giyeceğini ve ne yiyeceğini hiç düşünmezdi. Öyle ki, tediye zamanı gelip de hekime borcunu vermek lazım geldiği vakit verecek bir şey bulamayarak kadıncağız hekimi kollarının arasına alarak onu böylece doyurmağa çalışırdı.

Bu artık bir âdet olmuştu. Hekim her sene geldiği vakit ilacları verir ve bunların bedelini Buseleriyle kadının vücudunda toplardı.

Seneler geçtikçe Ayşe ilk tarâvetini kaybediyordu. Fakat ziyan olan bu tazeliğe bedel aşk oyununda kazandığı tecrübeleri kâim oluyordu. Vakıa, bu esnada hekim de ihtiyarlıyor, fakat ihtiyarladıkça aç gözlülüğü çoğalıyordu.

Şimdi siz, Ayşe'nin kocası bu dalavereyi çakmıyor ve çakıp da kıskanmıyor mu diye sorarsınız. Bu adam pek kıskanç idi. Fakat kıskançlığı kurnazca değil, hayvanca idi. Şimdi siz de görüp anlayacaksınız ya...

Bir sabah, köylü mutaden erken eve geldi.

Çocuklar hepsi mektebde idiler. Aşağı katta hiç kimseye rast gelmedi ve yukarı kata çıktı. Yattıkları odaya yürüdü.

Kapı kilitli idi.

"Orada mısın Ayşe, ne yapıyorsun?"

İçeriden kadının sesi bozuk ve heyecanlı cevab verdi: "Bizim hekimin parasını veriyorum."

Ayşe'nin kocası ne hekimliğe ehemmiyet verirdi, ne de hekimi severdi. Israr etmedi, aşağı indi.

Yarım saat kadar bekledi, artık hesabın bitmiş olacağını düşünerek tekrar yukarı çıktı.

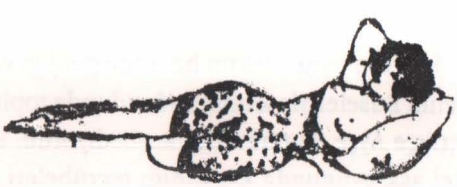
Kapı yine aynen kilitli idi.

Köylü seslendi: "Ey, Ayşe ne yaptın?.."

"Ne yapacağım canım para veriyorum dedim a!.. Annen için verdim, Mustafa, Ali için de verdim. Şimdi senin için veriyorum. Eğer istemezsen gel, kendin ver."

Köylü parayı kendi vereceğini düşününce birden deli olmuş gibi fırladı, merdivenden atılarak sokağa çıktı ve koşmağa başladı.

Bakınız hâlâ koşuyor...

-Evvelleri âşığım senede altı kat elbise yapardı; şimdi tek bir elbise yapmak için altı âşık yetişemiyor...

Ateş ve Maşa

Fahriye mangalın üstünde her zaman âdeti vechile elindeki maşa ile külleri karıştırıp ateşle oynayan kocasına sinirli sinirli bakıyordu.

Kocası ucu ateşin içinde durmaktan kızarmış maşayı elinde tutup mütemadiyen külleri karıştırıyordu.

"Aman bey" dedi nihayet, "at artık elinden şu maşayı, oynamaktan akşama kadar bıkıp sıkılmadın mı?.."

Kocası cevab verdi: "Hanım görüyorsun ki ateş sönüyor, eğer karıştırmazsam bütün bütün sönecek, sonra ne yaparız?"

Ve karıştırmakta devam etti.

Fahriye sinirleri hal-i indifada ona bakıyordu. Nihayet sabrı tükenerek kendini tutamadı ve haykırdı.

"Hah, işte..." dedi. "Nihayet, muradına nail oldun. Maşayı kızdıra kızdıra kırdın. Artık memnun ol!"

"Tuhaf kadınsın Fahriye, maşayı kırdımsa başkası yok değil ya!.. Vakit geçiriyorum, eğleniyorum. Bu da benim hakkımdır. Bir başka maşa alırım, işte bu kadar, sen rahatına bak..."

İki saat sonra karı koca yataklarına girmişlerdi.

Kocası başını duvara çevirmiş hemen uyumak üzere idi.

Fahriye içini çekti: "Şerif..."

"Ne o, ne var?.."

Galiba ateşi bütün bütün söndürmek istiyorsun.

Ve kocasının elini tutarak istediği yere götürdü ve ilave etti: "Bak, mangal hâlâ sıcak, fakat ateş yok. Ateş yakmak için bir maşa ile karıştırmak ve biraz sarsmak lazım. Akşama kadar öteki mangalı karıştıracağına beş dakika bu mangalı karıştırsan ne olursun..."

Şerif isteksiz isteksiz karısına döndü ve ameliyata başladı.

Ameliyata başladı fakat o kadar rehavetli bir hareketle ki, bir çok semeresiz yorgunluktan sonra maşanın eğilip yumuşadığını görerek: "Bak" dedi karısına; "kızdıra kızdıra maşayı yumuşattın."

Zevkinin ziyan olduğunu gören Fahriye hiddetle: "Yumuşadıysa dirilt" diye cevab verdi.

Kocası hiddetle mukabele etti: "Mümkün değil ve senin kabahatin, bu kadar çok su-i istimal etmemeli idi.

O zaman Fahriye pür-tehevvür şedid bir hareketle kendini çekip dönerek cevab verdi: "Ne yapayım, ben de böyle vakit geçirip böyle eğleniyorum. Bu da benim hakkımdır. Bu maşa olmazsa bir başka maşa alırım, işte bu kadar, sen rahatına bak!.."

Ve söylediğini hemen öbür sabahtan itibaren yaptı.

Münebbihli Saat[30]

İki üç hafta geçmeden Ferdi'nin gayret-i âşıkânesi şayan-ı kayd bir derecede azaldı.

Olur ya, insan hali, kendi kuvveti ve faaliyeti hakkında fazla hüsn-i zannı varmış demek!..

İnsan altmış yaşını geçince böyle çapkınlıklara kalkar ve ihtimal yaşına rağmen bu hovardalığa dayanacak bir metanette olur da ama bu halde sakin tabiatına kesb-i sükûn etmiş bir mizacı birleştirmek elbet münasib olur, değil mi?

Halbuki Ferdi, bu yaşında yirmi baharlık pür-galeyan ve pür-ateş bir genç kızı, bir yavru pilici almak sersemliğini irtikâb etmişti. Genç kadın henüz pek cahil ve pek uslu idi. Bunun için bu yaşta bir kocanın bu muhabbetini ve bu rağbetini hiffetle kabul etmiş diye itham edilemezdi.

Kocasını tanımadan ve onun Buselerini tatmadan evvel aşkın ne olduğundan elbette ne haberi vardı, ne de bunun zevkini tatmıştı. Diğer cihetten zavallı yavrucuk dünyanın bütün kocalarının aynı tabiatta olmadıklarını ve aynı metanete malik olmadıklarını da bilmiyordu.

Bunun için şimdi, davet edildiği ziyafet sofrasında, bulduğundan fazla istemesinde, fazla talebkâr olmasında bir kabahati yoktu.

İşte bu sebebden dolayı, kocası ilk günlerin pek parlak ve pek mâil-i zevâl bir gayret ve faaliyetinden sonra, büyük bir ekseriyetle eski kıvılcımları karıştırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bu işler ekseriya münebbihli saatin ikisini birden her gün gayr-ı muntazam vakitte uyandırmakta inad ettiği saatlerde vuku' buluyordu. Kocası intizam-perver bir memur olduğu için her gün saati kemal-i itina ile ayar eder, kurardı.

Tam bu saatte genç kadın pamuk, taze, ipek kollarını bir istirham halkasıyla ihtiyarın boynuna atarak, kendini bırakıp gitmeden evvel mutlak bir kerre olsun sevmesini rica ediyordu.

30 Uyandıran, çalar saat.

Öyle bir anda ki, Ferdi için başka çare kalmıyor, münebbihin kurduğu saat işe ancak yetişmeğe müsaid bir vakte tesadüf ettiğinden boynuna sarılan müsterhim kolların tazyikinden kurtulup serbest kalmak için bila-taallül genç kadının arzusunu yerine getirmek mecburiyeti tahakkuk ediyordu.

Sabahları zaferle uyanmaktan bahseden şairler bu pür-cûş ve hurûş galeyanların ne gibi gizli ve elim neticeleri olduğunu söylemeğe zannederim ki hacet yoktur.

İşte bunun için Ferdi'nin pantolonları her gün daha zayıflayarak değnek gibi kalan iki dal bacağın etrafında bol bol dalgalanıyor ve belki karnının üstünde katmerler teşkil ediyordu.

Tek bir sabah kocaya rahat ve latif bir nefes aldırıyordu, bu da Cuma günleri idi. Çünkü Cuma günleri Ferdi işine gitmediği için erken kalkmağa ihtiyacı yoktu. Münebbihli saat kurulmaz, ve binaenaleyh onları erkenden uyandırmazdı.

Kocasının aksine olarak, genç kadın bu hayattan pek memnun her gün gelişiyor, güzelleşiyor, şişmanlıyor ve bahtiyar oluyordu. Onun gayreti hiç duçar-ı inhilal olmuyor, hatta bütün iştihasını sarf etmeyerek idare bile ediyordu.

Genç kadın ne kadar cahil olursa olsun bütün kadınlar gibi doğma kurnaz olduğundan, Ferdi vazifesini ifa edip de bu gibi işleri alelade takib eden rehavet ve uyuşukluğa gömüleceği bir anda saatin makinesini bir hilekâr parmakla bir kerre daha tahrik etti ve bedbaht ihtiyarı yine harekete cebr etti.

Bu oyun muvaffakıyet-bahş olduğundan, kendi iştihasını tatmin etmek üzere, çapkın kadın, istediği zaman istediği kadar ihtiyarı faaliyete davet etmenin kolayını buldu.

Hatta bir saatçi ile el birliği edip, saatin makinesinde inhiraflar, en vakitsiz dakikalarda saatin hareketine suhulet vermek yollarını bile buldu.

Nihayet bir gün, ihtiyar saatin doğruluğundan şübhe etti ve buna bir çare olmak üzere işinden istifa ederek genç karısının sıcak kollarında çıkıp kendini sokakta işine atmaktan kurtulmanın kolayını buldu.

Ah bilseniz şimdi o nasıl mesuddur, çünkü artık erkenden hiç bir endişe, hiç bir rahatsızlık onu iz'âc etmiyor. Güneşle beraber uyanarak, horozlar tarafından selamlandıktan sonra karısını memnun edip doyurarak, kendisi de istirahate gömülüyor...

Yalnız Ferdi şimdi artık işten aldığı parayı kısmen olsun temin için, apartmanın kapıcılığını kabul etmiştir. Ve gecenin üçünden sabahın onuna kadar Beyoğlu'ndan geç gelen apartman kiracılarının lerzân elleriyle kapının zili kıyametler koparıyor...

On defa, bu bir yekundur değil mi?

Artık zevce hanım her gün daha memnun, her gün daha parlaktır!..

Şurasını söylemeği unuttuk ki Ferdi, gece hizmeti için ayrıca bir uşak tutmuştur!..

Erkek, çocuğa: Bana bak delikanlı, sen artık çıktın. Kontör markanı ver de şimdi de ben gireyim...

-Öyle ya, daha gençsin. Önünde güzel bir istikbal var...
-Bu istikbal sen isen yufona!

Şoförle Aşk

Bu pis yağmurlu, kara sevda ile dolu günde küçük Handan'ı köşkte yalnız bırakmışlardı. Babası ava gitmiş, anası hizmetçi ile misafirliğe çıkmış, aşçı kadın alınacak yiyecekleri almak için iskeleye inmişti.

Ha, sahi, köşkte bir kişi daha vardı, fakat bunun hiç ehemmiyeti yoktu. Bu, babasının şoförü idi. Garajda otomobilin makinesini yağlarken ıslık çaldığı salondan işitiliyordu.

Handan pek sıkılıyordu. Hepsini birkaç kerre okuduğu kütüphanedeki romanlar birbiri sıra tekrarla alınmış ve tekrar yere fırlatılmış atılmıştı. Genç kızın dudaklarında bir hatt-ı melâl teressüm etmişti. Yüzünde garib bir rehavet ve keslân çiziliyordu.

Aman yarabbi, bu hayat ne haksız ve ne manasız bir şeydi!..

Nasıl olurdu, ağabeysi ile nişanlısı daima dudaklarında bir memnuniyet tebessümü ile görüşüyorlar, daima öpüşüyorlar, daima gözleri parlayarak nefes alıyorlardı?..

Ağabeysi: "Seni seviyorum!" diyor ve nişanlısı aynı kelimelerle cevab veriyor ve ikisinin gözlerinde bir hulya ve bir şa'şaa parlıyordu!..

Bir kerre, kemal-i masumiyetle onlara sormuş, bu garib saadetin

sırrını öğrenmek istemişti. Cevab olarak mübhem ve istihfaf-kâr bir tebessümden başka bir şeye nail olamamıştı.

Hava yağmurlu olup da on beş yaşında bir kız köşkte yalnız kalır ve canı sıkılır ve ne yapacağını bilmezse, tabiî hulyaya teslim-i nefs eder, değil mi?..

Handan, yapacak başka şey bulamadığından tahayyül etti. Ve yavaş yavaş, garib emellerle tezyin ettiği hulyaları da ta'yin ve tahakkuk eder gibi oldu.

Şoförün ıslıkla çaldığı havayı işitiyor ve onu görüyordu.

Ne olsa yakışıklı bir çocuktu. Küçük bir bıyığı vardı; ağabeysi bazı geceler veda ederken kendini öpünce yanağında bıyıkların temasıyla garib bir hisle titrerdi. Madem ki şoförün de bıyıkları vardı, demek ki onun Busesi de kendisini titretecekti!..

Evet, evet... Şoför de bir erkek değil miydi? O da bir kadın sevemez miydi?..

Handan'ın istidlâlatı ve istintâcâtı evvela pek masumane idi. Fakat yavaş yavaş ilerledikçe, vücudunda garib bir hareket ve heyecan hissetmeğe başladı ve nihayet odasından inip onun yanına gitti.

Elleri yağdan simsiyah makinenin içine eğilmiş, bir bozuk nokta ile meşgul olan şoför, hâlâ ıslığında devam ediyordu. Elinde bir makine anahtarı, bir cıvatayı çevirip sökmekle meşgul idi.

Ansızın sıçradı ve elindeki aletleri yere düşürdü.

Pek iyi tanıdığı bir ses ona: "Ben seni seviyorum Cemil!" diyordu.

"Ne... ne söylüyorsunuz küçük hanım?" diye mırıldandı.

"Evet, seni seviyorum... Sen de beni seviyor musun? Söyle haydi Cemil, ben de seni seviyorum de."

Handan hicabından ve cüretinden kıpkırmızı tir tir titreyerek orada ayakta duruyordu. Bütün güzel vücudu, ev entarisi içinde üşüyor ve serâ-pâ pek latif bir ihtizâz ile sallanıyordu.

Tekrar bir daha: "Haydi Cemil... Sen de, sen de söyle..." diye yalvarıyordu.

Cemil sadık bir çocuktu, mahir bir şoför, işgüzar bir işçi idi. Fakat ne olursa olsun bir evliya değildi.

Ya siz, siz onun yerinde olsanız ne yapar, ne yapabilirdiniz, rica ederim? Nur gibi genç bir kız, gelmiş, gül vücuduyla size yalvarıyor... Bana söyleyiniz?..

Orada duran gaz tenekesinden hemen bir hareketle gaz alarak elini yıkadı ve elleri temizlenir temizlenmez genç kıza yaklaşarak titreye titreye: "Evet, ben de, ben de sizi seviyorum Handan Hanım!.." dedi.

Bu sözleri otomobilin yastıkları üstünde söyledi, çünkü ikisi de otonun içine oturmuşlardı.

Genç kız bir şey bilmiyorsa da Cemil, şeytan gibi bir delikanlı idi. Evvela dudaklarından başladı, sonra gerdana indi, elleriyle memeleri karıştırdı, daha, daha, daha kapalı ve daha heyecanlı yerlere kadar uzandı.

On dakika sonra Handan da, tıpkı ağabeysi ve nişanlısı gibi, hayatın ve zevkin ne olduğunu öğrenmişti.

Ve o zamana kadar mechul olan bu derin zevkten kendine geldiği zaman, genç kız, fatihine tatlı bir sesle mırıldandı: "Şimdi, sen de anneme babamın ahbablarının aldığı gibi bana gerdanlık alacaksın değil mi?.."

"Bin Bir Buse"nin neşr olunan on altı numerosu
sekiz formadan iki cilt halinde teclîd ettirilmiş
ve beheri 40 kuruş fiyatla mevki'-i fürûhta vaz' edilmiştir.

Gelecek kış tekrar neşr olunmak üzere,
artık neşriyatımızı şimdilik tatil ediyoruz.

Sözlük

Âdet-i menfûre: Nefret edilecek, iğrenç âdetler.
Âfak: Ufuklar
Âfât: Belalar, afetler.
Âgâh etme: Haberdar etme.
Âguş: Kucak.
Ajur: Delinerek yapılan ince el işi.
Akur: Azgın.
Âlâm: Kederler, acılar.
Ale-l-gafle: Dalgınlığa gelerek, dalgınlığa getirerek.
Âlûde: Suçlu, günahkâr, (kötü şeylere) bulaşmış.
Âmiyy: Avama mahsus, avamca.
Ân: Şu, bu.
Ârıza: Engebe.
Arz-ı didar: Yüz gösterme.
Arz-ı itizâr: Özür dileme.
Arzu-yu tabiî: Doğal arzu.
Ateş-mizaç: Sert tabiatlı, huysuz, geçimsiz kimse.
Âti: Gelecek, aşağıdaki.
Avdet: Geri gelme, dönüş.

Baha: Bedel, değer.
Bahr-i sefîd: Akdeniz.
Ba-husus: Özellikle.
Bâis-i hicab: Utanma, sıkılma sebebi.
Bâlâ-pervâz: Yüksekten uçan, atıp tutan.
Baliğ olma: Büluğa erme, yetişkin olma.
Bârgir: Beygir, at.
Bârid: Soğuk [davranma].
Bâridâne: Soğukça [davranma].
Ber-mutad: Alışıldığı, adet olduğu üzere.
Beyn-el-beşer: İnsanlar arasında.
Bezl: Bol bol verme, saçma.
Bezl-i vücut: Vücut verme.
Bidayet: Başlangıç.
Bi-faide: Faydasız.
Bi-hareket: Hareketsiz.
Bikr: Kız oğlan kız [olma], genç kız.
Bila-endişe: Endişesiz.
Bila-mukâvemet: Mukavemet etmeksizin.
Bila-taallül: Bahane aramaksızın, kaçınmadan.
Bila-tereddüt: Tereddütsüz.
Bil-hücum: Hücumla.
Bil-ihtiyat: İhtiyatla, ölçülü olarak.
Bil-istifâde: İstifadeyle, yararlanarak.
Bina'-yı hayâlât: Kurulan hayaller.

Bi-nihaye: Nihayetsiz, sonsuz.
Bitap: Bitkin, yorgun.
Bi-t-tecrübe: Tecrübeyle.
Bizar olmak: Rahatsız, bıkmış, usanmış olmak.
Boğası: Astar, astarlık ince bez.
Buse: Öpme, öpücük.
Bürkân-ı zirve: Yanardağ zirvesi.

Calib-i iştiha: İştah çeken.
Calib-i şehvet: Şehvetlendirici.
Cân-sûz: Can yakan.
Cebânet: Korkaklık.
Cebin: Korkak, yüreksiz.
Cebri: Zorla.
Cehren: Açıktan, alenen.
Cenup: Güney.
Cerîha: Yara.
Cesim: İri, büyük, kocaman.
Cevelân: Dolanma, gezinme.
Cezzâb: Çok cezbeden, çekici.
Coğrafya-yı nisvî: Kadın coğrafyası.
Cürüm: Suç.

Çâryek: Çeyrek.
Çinganelik: Çingenelik.

Delk ü temas: Sürtme ve dokunma.
Denâet: Alçaklık, adilik.
Der-âguş: Kucaklama, sarma.
Deyn-i şükran: Şükran borcu.
Dil-âzâr: Gönül alan, gönül okşayan.
Dil-hûn: İçi kan ağlayan.
Duçar-ı inhilal: Çözülmeye, dağılmaya uğrama.
Duçar-ı tecavüz: Tecavüze uğrama.

Ekûl: Çok yemek yiyen, obur.
Endiş-nâk: Düşünceli, kederli, sıkıntılı.
Enîn: İnilti, inleme.
Enne: Çok inleyen, iniltiler.
Esef-engiz: Keder, hüzün koparan.
Esîrî: Uçacak gibi hafif.
Evveliyet: Öncelik.
Ezhâr: Çiçekler.
Ezvâk-ı zevciye: Evlilik tatları, lezzetleri.

Faaliyet-i rûz-merre: Her günkü, günlük faaliyetler.
Faikıyet: Üstünlük.
Fârig: Vazgeçmek.
Feryad-engiz: Feryat koparan.
Fevk: Üst.
Fevkânî: Üstte olan, yukarıda bulunan.
Fıkdân: Yokluk, darlık, bulunmazlık.
Fisto: Süs olmak üzere kadın elbiselerine dikilen şerit.
Fürûzân: Parlayıcı, parlak.

Galî: Pahalı.
Garîzî: Yaradılıştan, kendiliğinden, fıtrî.
Gaşy: Kendinden geçme, bayılma.
Gayr-ı kabil-i icra: Yapılması olanaksız.
Gayr-ı kabil-i ictinab: Sakınılması, kaçınılması olanaksız.
Gayr-ı kabil-i izah: Açıklaması olanaksız.
Gayr-ı kabil-i men' ü zabt: Yasaklanması ve zapt edilmesi olanaksız.
Gayr-ı kabil-i mukavemet: Dayanması, karşı konulması olanaksız.
Gayr-ı mahsus: Duyulmaz, sezilmez.
Gayr-ı memûl: Umulmadık, beklenmedik.
Gayr-ı müesses: Kurulu olmayan.
Germî: Sıcaklık, kızgınlık, hararet.
Gonce: Gonca.
Günbed: Kümbet, Kümbet [gibi] yuvarlak şekil.
Güşâyiş: Açılma, açıklık.

Haber-i şeamet: Uğursuz haber.
Hadd: Gerçek değer.
Hâhiş: İstek, arzu, isteyiş.
Hâhiş-ker: İstekli.
Halâs: Kurtulma, kurtuluş.
Halâskâr: Kutarıcı.
Halâvet: Tatlılık, şirinlik.
Halet-i maraziyye: Hastalık hali.
Halet-i tuğyân: Taşkınlık, azgınlık hali.
Hal-i indifa: Yer yer baş gösterme hali.
Hâlik: Allah
Halk edilme: Yaratılma.
Hall ü mezc: Çözme ve karıştırma.
Hamyâzelerden: Esneme, esnek olma.
Handan: Sevinçli, güler [yüzlü]
Hanende: Şarkıcı, şarkı söyleyen.
Harîrî: İpekten yapılmış, ipeksi.
Hasb-el-nezaket: Nezaket icabı.
Hatt-ı işmizâz: Yüzü buruşturan ve ekşiten ifade.
Hatt-ı melâl: Yüzdeki usanç ve bıkkınlık ifadesi
Hatve: Adım.
Havâs: Duygular.
Havf: Korkma, korku.
Hayır-hah: İyiliksever.
Haylûlet: Yolu kapama, mani olma.
Hâzırûn: Bizzat bulunanlar.
Hey'etî: Astronomi bilimi.
Hezimet-i kahkarîye: Geri çekilme hezimeti.

Hiffet: Hafiflik, hoppalık.
Hilkat: Yaratılma, yaratılış.
Hind-i kadim: Eski Hint.
Hod-bin: Kendini beğenmiş, bencil.
Hulûl: Girme, [birbirine] geçme.
Hulûs: Saf, temiz, samimi.
Humma: Ateşli hastalık, nöbet gelmesi.
Humret: Kırmızılık, kızıllık.
Hurûş: Coşma.
Husûl: Türeme, çıkma.
Huşûnet: Setlik, kabalık, inatçılıkç
Hüsn: Güzel, iyi, güzellik, iyilik.

Itmâ': Hırslandırma, kışkırtma.
Iztırâr: Mecburiyet

İbrâm: Israr etme, zorlama.
İctima: toplantı
İctinâb: Sakınma, çekinme.
İdare-i kelâm: Sözü, birinin hoşuna gidecek şekilde söyleme.
İffet-perver: Namusunu koruyan.
İfsâd: Fesada uğratma.
İhata: Çevirme, sarma, kuşatma.
İhtilac: Çarpıntı, etlerin gevşeyip büzülmesi.
İhtirâz: Sakınma, çekinme, korkma.
İhtizâz: Titreme
İkâ: Yapma, yaptırma, oldurma.
İkad: Yakma.
İkrâh: İğrenme, tiksinme.
İlh: "İlâ âhir" (sonuna kadar) sözünün kısaltması
İlka' etmek: Bırakmak.
İlmâ' etmek: Parlatmak.
İltihâb: Alevlenme, tutuşma.
İltima': Parıldama.
İmtina': Çekinme, geri durma.
İncizâb: Çekme, çekilme, çekici.
İnhiraf: Dönme, sapma, bozulma.
İnkisar: Kırılma, gücenme.
İntıfa': Sönme.
İntihab: Seçme.
İntizar: Bekleme, gözleme.
İrad-ı kelâm: Söz söyleme.
İrâe etmek: Göstermek, tayin etmek.
İrti'âş: Titreme, sarsılma.
İrtikâb: Kötü bir iş işleme
İrtisâm etmek: Resmetmek.
İs'âd: Mesut etme.
İskât etmek: Susturmak.
İsticâl: Acele etme.
İstiab: İçine alma, tutma.
İstibdad: Keyfî idare, baskı.
İstidlâlâtı: Deliller, şahitler.
İstigrâk: Dalma, içine gömülme.
İstihfaf-kâr: Hafifseyen, küçümseyen.
İstihza: Biriyle eğlenme, alay etme.

İstintâcât: Netice, sonuç çıkarmalar.
İstintak: Sorgulama, sorguya çekme.
İşmi'zâz: Yüzünü buruşturma, ekşitme.
İştigal: Meşgul olma, bir şeyle uğraşma.
İştihâ-âver: İştah veren, iştah verici.
İştiyak: Özleme, şevklenme.
İtâb: Azarlama, paylama.
İttihaz: Kabul etme, kullanma.
İz'âc: Rahatsız etme, can sıkma.
İzdivac: Evlenme.
İzhar: Gösterme, meydana çıkarma.

Kabil-i istimal: Kullanılması mümkün olan.
Kabl-el-feth: Fetihten önce.
Karaşın: Esmer
Kavaid-i esasiyye-i ahlâkiyye: Ahlakın esas kuralları.
Kemal-i safvet: Tam bir saflık
Kemal-i tehevvür: Tam bir öfke
Kemal-i ulüvv-i cenâb: Tam bir alicenaplık.
Kemal-i vecd: Tam bir aşk ve heyecan.
Kemal-i zillet: Tam bir hakirlik ve horluk.
Kesb-i sükûn: Susmak, yatışmak.
Kesb-i tenevvû': Çeşitlenmek.
Keslân: Gevşek, tembel uyuşuk, yorgun.
Ketebe: Katipler.
Ketm etme: Bir haberi, bir sırrı, bir sözü saklama.
Ketum: sır saklayan, ağzı sıkı.
Kısm-ı azam: Büyük kısım.
Kısm-ı tahtânî: Altta kalan kısım.
Korsaj (korsage): Korse
Kurbiyet: Yakınlık.

Lâ-akall: En azından
Latife-perdâz: Latifeli söz söyleyen.
Lem'a: Parıltı, parlayış.
Lerzân: Titrek, titreyen.
Levm: Çekiştirme, azarlama.

Maa-l-memnuniye: Memnuniyetle.
Maa-t-teessüf: Teessüfle, esefle.
Maatteşekkür: Teşekkürle
Ma'deniyât âsârı: Madenden yapılmış eserler.
Mağşûş: Karışık.
Mahmûm: Ateşli.
Mahrek: Yörünge, Mec. Hareket ettirici.
Mahviyet: Alçakgönüllülük.
Mahzâ: Yalnızca, sadece.
Mâide: ziyafet.
Mâil-i zevâl: Kabahate hevesli.

Makhûr: Kahrolmuş, yenilmiş.
Makrikôy: Bakırköy.
Mana-yı fûsûn: Sihirli, büyülü anlam.
Mana-yı nevâziş: Gönül alan, okşayan anlam.
Manzûr: görünen, görülmüş.
Mashara: Maskara
Mâşiyen: Yürüyerek.
Maznun: Sanık.
Memûl: Ümit.
Mebhût: Hayrette kalmış, şaşırmış.
Mebzûl: Bol, çok.
Mecrûh: Yaralı, yaralanmış.
Medhal: Giriş
Meflûc: İnmeli, felç olmuş.
Meftun: Gönül vermiş, tutkun.
Mekşûf: Meydana, açığa çıkarılmış.
Melâle: Usanma, sıkılma.
Menhus: Uğursuz.
Merâretiyle: Acılık, tatsızlık.
Merbût: Bağlanmış, bağlı, iliştirilmiş.
Merkûz: Dikilmiş, saplanmış.
Meshûr: Sihirlenmiş, büyülenmiş.
Mesrûr: Memnun, sevinmiş.
Mestî: Sarhoşluk.
Meşâkk: Zahmetler, sıkıntılar.
Meşguf: Âşık, tutkun.
Mevâni: Maniler, engeller.
Mevzan: Biçimli, yakışıklı, güzel, uygun, düzgün.
Meyl-i kalp: Kalben meyletme.
Me'yûs: Ümitsiz.
Meyyal: Çok istekli, düşkün.
Mezbûh: Son ümit ve son kuvvet.
Mezc: Katma, karıştırma.
Mizân-ı imtihan: Sınav ölçüsü.
Muannid: İnatçı.
Muaşaka: Sevişme, birbirini sevme.
Muattal: Boş.
Muattar: Itırlı, güzel kokulu.
Muavenet: Yardım.
Mudhike: Gülünecek şey, komedi.
Muhacim: Saldıran, hücum eden.
Muhaddeb: Kamburlu, tümsekli.
Muhakkar: Hakarete uğramış.
Muhakkir: Tahkir eden, hor gören.
Muharriş: Tahriş eden, tırmalayan.
Muhât: Çevrili [etraf].
Muhavere: Karşılıklı konuşma.
Muhayyel: Hayali, hayal kurulmuş.
Muhâzara: Edebî konuşma.
Muhibbe: Kadın dost, kadın sevgili.
Muhtebis: Kapanıp kalan.
Muhtelic: Elinde olmadan titreyen.

Muhteriz: Sakınan, çekinen.
Muka'ar: Çukur, oyuk.
Mukarenet: Yaklaşma
Mukavvî: Kuvvet veren.
Mukdim: Gayretli, işine düşkün.
Munsif: İnsaflı.
Munzamm: Üste konan, katılan, ek.
Musâfaha: El sıkışma, tokalaşma.
Musâhabet: Sohbet, konuşma.
Musahhih: Yanlış düzelten, düzeltici.
Mutâden: Alışıldığı üzere.
Mutbah: Mutfak
Muvâcehe: Yüzleşme, yüz yüze gelme.
Muvâsalat: Varma, ulaşma.
Muzlim: Karanlık.
Muztarip: Sıkıntılı.
Mübâyaat: Alışveriş.
Mübhem: Belirsiz.
Mücâzât: Bir suça karşı ceza çektirme, cezalandırma.
Mücehhez: Teçhiz olunmuş, donanmış.
Mücerrep: Denenmiş, sınanmış.
Mücrim: Suçlu.
Müdâhin: Yüze gülen, dalkavuk.
Müdebdeb: Debdebeli.
Müdevver: Yuvarlak, değirmi.
Müessir: Tesirli, dokunaklı.
Müfârekat: Boşanma, ayrılma.
Müftehîr: İftihar eden, şanlı.
Müheykel: Heykelleşmiş, dona kalmış.
Müheyyâ: Hazır, hazırlanmış.
Mühîb: Heybetli, korkunç.
Mühlik: Öldürücü.
Mükâleme: Konuşma.
Mükerrer: Tekrar olunmuş.
Mülâhazât: Düşünceler.
Mülâzemet: Sımsıkı bağlanma [birine].
Mülhimesi: İlham kaynağı.
Mültefit: İltifat eden, güler yüz gösteren.
Mültehib: alevlenmiş, tutuşmuş.
Mülûkâne: Hükümdar gibi.
Mümtâziyet: Seçkinlik.
Mündefi': Atlatılmış, savuşturulmuş.
Münevvim: Uyutucu.
Münşerih: Gönlü açık, eğlenen.
Mürûr: Geçip gitme, sona erme.
Müsâdeme: Çarpışma.
Müsâhele-perver: Uysal.
Müsellâh: Silahlı.
Müskir: Sarhoş.
Müskit: Susturan, susturucu.
Müstagrık: Gark olmuş, dalmış.
Müstagrık-ı rehâvet: Rehavete dalmış.
Müstagrık-i zevk: Zevke dalmış.
Müstantik: Sorgu hakimi, savcı.
Müstehzî: Alay eden, biriyle eğlenen.

Müsterhim: Yalvaran, merhamet dileyen.
Müşekkel: Şekli, kıyafeti yerinde, gösterişli.
Müştekî: Şikâyetçi.
Müteaccib: Şaşırmış, şaşakalan.
Mütecessis: Meraklı.
Müteezzî: Eziyet çeken, sıkılan, üzgün.
Mütehammil: Tahammül eden.
Müteharrik: Hareket eden, kımıldayan.
Mütehassis: Duygulanan
Mütehayyir: Hayret eden, şaşmış.
Müteheyyic: Heyecana gelen, çoşan.
Mütekâid: Emekli.
Mütelezziz: Lezzet, bulan, tat alan, hoşlananç
Müteveffa: Vefat etmiş, ölmüş.
Mütevellid: Meydana gelmiş, ileri gelmiş.
Mütezellil: Zillete, alçaklığa katlanan.
Müvesvis: Kuruntu eden, şüpheci.

Nâ-gehânî: Ansızın, birden bire.
Nahvet: Kibir, gurur.
Nâlân: İnleyen.
Nâ-mütenâhî: Sonsuz, uçsuz bucaksız.
Nasb-ı nazar: Göz atma, bakma.
Nazariyât: İlmi görüşler.
Nebeân: Kaynaklanma.
Nem-nâk: Nemli, yaş.
Nermîn: Yumuşak
Neşîde: Şiir.
Nevâziş ennesinde: Övücü inlemeler.
Nevâzişkâr: gönül alan, iltifat eden.
Nevzâd: Yeni doğmuş.
Nim: Yarı.
Nisbî: Nispetle olan, göreceli
Nükte-perver: Nükteli söz seven.
Nüzûl: İnme, felç.

Pandantif (Pendentif): İnce bir zincirle boyna takılan değerli taş.
Perestiş: Tapınış, şiddetli sevgi.
Pervârkâr: Besleyen.
Peşkir: Havlu.
Pîşdâr: Önde giden.
Pür-cûş: Coşku dolu.
Pür-hayat: Hayat dolu.
Pür-nabzân: Atardamarın sürekli ve hızlı atması.
Pür-nûr: Nur içinde.
Pür-sürûr: Sevinç, neşe dolu.
Pür-şitâb: Alelacele.
Pür-şu'le: Çok ışıklı, pırıl pırıl.
Pür-tehevvür: Çok kızgın.
Pür-telâtum: Dalgalar içinde, dalgalı.

Ra'şe: titreme, ürkme.
Râbıta: Bağlılık, münasebet.
Rabt ü bend: Bağlanma.
Rabt: Bağlama, bağlanma.
Rahîm: Merhametli.
Raksân: Oynayan, dans eden.
Râyiha: Koku.
Re's-ül-mâl: Anapara, sermaye.
Rebâb: Bir çeşit kemençe.
Recüliyet: Erkeklik.
Resim-âmiz: Resimle karışık, resim gibi.
Ricat: Geri dönme.
Rikkat: İncelik.
Rû-be-rû: Yüz yüze.
Rü'yet: Görme, bakma.

Safvet: Saflık, temizlik, paklık.
Sâika: Sevk eden, götüren.
Sâkit: Susan, ses çıkarmayan.
Sâniyen: İkinci olarak.
Savlet: Şiddetli.
Sayd: Av.
Sayfiye: Yazlık, yazlık ev.
Sayha: Bağırma, nara atma.
Sekr-i vuslat: Kavuşma sarhoşluğu.
Serâir: Gizli şeyler.
Ser-â-pâ: Baştan ayağa kadar, baştan başa.
Sergüzeşt: Macera, serüven.
Ser-nigûn: Talihsiz, bahtsız.
Sevk-ül-ceyş: Strateji.
Seyelân: Akına, akıntı.
Sihr-kâr: Büyüleyici.
Sin: Yaş.
Suûd: Yukarı çıkma, yükselme.
Sükûnet-perver: Sessizliği seven, halim.

Şâd: Sevinçli.
Şakî: Eşkıya.
Şayan-ı perestiş: Aşırı sevgiye layık.
Şâyi': Duyulmuş, herkesçe bilinmiş.
Şebâb: Gençlik, tazelik.
Şedid: Şiddetli, sert, katı.
Şedid-üş-şekîme: Kuvvetli mukavemeti, dayanması olan.
Şegaf: Delicesine sevme.
Şeklâşekl: Şekilli.
Şenâat: Kötülük, fenalık.
Şen-âver: Neşe getiren.
Şerefyab: Şeref bulan, şeref kazanan.
Şetâret: Neşe, sevinç.
Şibh-i cezîre: Yarım ada.
Şikâr: Av.
Şitâb: Acele, sürat.
Şüyu': [Herkesçe] duyulma, bilinme.

Ta'tîr: Güzel koku ile kokulandırma.

Ta'zîr: Azarlama.
Ta'zîz: Şerefli, kutlu kılma.
Ta-be-sabah: Sabaha kadar.
Taganni: Zenginleşme, muhtaç olmama.
Tagayyür: Değişme, başkalaşma.
Taharriyat: Arama ve araştırmalar.
Tahassüs: Hislenme, duygulanma.
Tahayyül: Hayal etme, hayale dalma.
Tahmil: Yükleme, bir işi birinin üzerine bırakma.
Takaddüm: Önce davranma, ileri geçme.
Takarrüb: Yaklaşma, yanaşma.
Takarrür: Kararlaştırma, karar kılma.
Takrib: Yaklaşma, yaklaştırma.
Takrir: Anlatma, anlatış.
Tamîm: Genelleştirme, yaygınlaştırma.
Tarafeyn: İki taraf.
Tarâvet: Tazelik, taze olma.
Tarîk: Yol.
Tarziye: Özür dileme.
Tarz-ı muhâtaba: Konuşma şekli.
Tarz-ı tefrîş: Ev eşyasını düzenleme şekli, dekor şekli.
Tasdî': Rahatsız etmek, baş ağrıtmak.
Te'bîd: Ebedileştirme, sonsuzlaştırma.
Tebâh: Bozuk, berbat.
Tebâüd: Uzaklaşma, birbirinden uzak düşme.
Tebean: Tâbî olarak, uyarak.
Tecdîd: Yenileme, yenilenme.
Tecessüs: Araştırma.
Teclîd: Ciltlenmiş.
Tecsîm: Cisimlendirme, şekillendirme.
Tedevvür: Yuvarlaklaşma.
Tediye: Ödemek, borcunu vermek.
Tedrîc: Basamak basamak, sırayla.
Teehhül: Evlenme.
Teehhür: Gecikme.
Teessür: Üzüntü duymak.
Teferru': Kısımlara ayrılma.
Tehâlük: Can atma, istekle atılma.
Tehevvür: Öfkelenme, köpürme.
Tehzîz: Hafif titreme, hareket etirme.
Tekdîr: Azar, azarlama, azarlanma.
Telâkî: Birbirine ulaşma, kavuşma.
Telâtum: Dalgalar, dalgalanma.
Telmih: İmalı konuşma.
Telvîs: Kirletme, pisleme.
Temâşâ: İzleme, seyretme

Temâşâ-ger: Seyirci.
Temellük etme: Mülk edinme, sahip olma.
Tenasüb: Oranti, uygunluk, yakışma.
Tenâzur: Birbirinin karşısında olma, karşılıklı bakışma.
Tenezzüh: Gezinti.
Tenvir: Aydınlatma, ışıklandırma.
Ter ü tâze: Pek latif, pek körpe.
Terennüm: Yavaşça şarkı söylemek.
Teressüm: Resimleşme, resim gibi şekillenme.
Tersîm: Resmetme, çizme.
Terzîl: Rezil etme.
Teshîr: Ele geçirme, elde etme.
Teslîh: Silahlandırma.
Teşbihte: Benzetme.
Teşennüc: Kasılma.
Tetevvüc: Taç giyme.
Tevakkuf: Durma, bekleme.
Tevakkuf: Durma, eğlenme, bekleme.
Tevali: Arası kesilmeksizin devam etme, sürme.
Tevâzün: Denklik.
Tevbih: Azarlama.
Tevlid: Doğurma, meydana getirme.
Teyakkun: Tam olarak bilme.
Tezâyüd: Çoğalma, artma.
Tezelzül: Sarsılma.
Tezelzül-i ruh: Sarsılmış ruh hali, depresyon.
Tezkâr: Hatırlama, anma.
Tezyid: Arttırma.
Tufân-âsâ: Tufan gibi.
Tuğyân: Azgınlık, coşkunlukç
Tulû': Doğma, doğuş

Usâre: Öz su, sıkılan şeylerden çıkan su.
Uzlet: Yalnızlı, köşeye çekilme.

Üss-ül-esas: Ana, temel.

Vakf-ı vücut: Vücudunu adamak, vakfetmek.
Varidat: Gelir.
Vâsi: Geniş.
Vaz' etmek: Koyma, konulma.
Vecd: Aşırı heyecan.
Vechen: Yüz, sima bakımından.
Verîka: Yaprak.
Vicdan-gîr: Vicadan tutucu, vicdanlı.

Ye's: Ümitsizlik, keder.
Yedd-i zabt: Zapt ederek ele geçirmek.
Yektâ: Eşsiz, benzersiz, bir tane.

Zahiren: Görünüşe göre.
Zail: Sona eren.
Zavahir: Görünüş, dış yüz.

Zebûn: Zayıf, güçsüz.
Zelil: Hakir, alçak.
Zevc: Eş [erkek].
Zevce: Eş [kadın].
Zevk-yâb: Zevk bulan.
Zîr ü zeber: Altüst.
Zirve-i feverân: Galeyanının son noktasında.
Ziyâ: Işık.

Rumi 1339-40 (Miladi 1923-24) yıllarında İstanbul'da yayınlanan *Bin Bir Buse: En Şen, En Şuh Hikâyeler* başlıklı erotik derginin kim(ler) tarafından yayınlandığı kesin olarak bilinmemektedir, ama ünlü romancı ve hikâyeci Mehmed Rauf'un marifetiyle çıktığı genellikle kabul edilir. Elinizdeki kitapta bu derginin çıkmış bütün sayıları toplanmıştır. Dergide yer alan hikâyelerin büyük çoğunluğu, buram buram 1920'lerin İstanbul'u kokan, gerek konuları, gerekse arka plânları açısından "yerel" çeşnili eserlerdir. Sözgelimi kayınbiraderleri, baldızları, yengeleriyle bir çatı altında yaşayan geniş ailelerden ve yanlarında çalışan kadınlı erkekli hizmetkârlardan oluşan konak yaşamının kaçınılmaz olarak doğurduğu çetrefil aşk ve şehvet duygularını buluruz derginin sayfalarında. Keza, çay günleri, alafranga mağazaları, nev-zuhur apartıman hayatıyla dönemin İstanbul'unun batılılaşmış kesimini bu hikâyeler gerçekten çok güzel betimler.

KitapYAYINEVİ

İrvin Cemil Schick, İstanbul doğumlu ve Massachusetts Institute of Technology'de araştırmacıdır.
Ömer Türkoğlu, serbest araştırmacı, kent tarihi üzerine çalışmaları vardır.

ISBN 975-8704-99-0

15 YTL
15.000.000,- TL